MAUREEN JOHNSON

MAUREEN JOHNSON

Fata şi marea

Londra, mai 1897

Fulgerul căzu peste Big Ben, şi un întuneric violet se lăsă peste domul catedralei St Paul. Pe străzile Londrei, bubuituri neaşteptate de tunet făcură caii să tresară, şi trăsurile să se ciocnească. British Museum era înţesat de oameni care căutau adăpost din calea vremii vitrege în interiorul sălilor sale enorme, printre pietrele grandioase. Din nefericire, prea mulţi oameni împărtăşeau aceeaşi idee; de-abia dacă mai era loc pentru vreunul dintre ei. Presiunea din aer crescu în vreme ce copiii gălăgioşi alergau de la vitrine la mese, lovindu-se de acestea. Mulţimea se ciocnea în jurul nepreţuitelor marmuri Elgin de pe culmile Parthenonului.

Marguerite Magwell, în vârsta de optsprezece ani, se strecură cu uşurinţă înăuntru, fără a observa foarte mult haosul din jurul ei. Nici măcar nu era conştientă de cerul ameninţător de afară. Întrebată în acel moment dacă în muzeu era cald, n-ar fi fost în stare să-ţi dea un răspuns. Tot trupul îi îngheţase până la oase. Umiditatea care îi pătrunsese prin rochia de culoarea albăstrelelor o făcea să-i fie foarte frig. N-avea nici pălărie şi nici mănuşi. Părul ei blond era neglijent prins la spate şi cădea în bucle sălbatice, răvăşit de acea vreme cumplită. Înfăţişarea ei nu o preocupa; nu ştia cum arată, nici nu-i păsa. Singurul lucru care conta era o mică bucată de hârtie pe care o strângea în mână. În mintea ei nu era decât un singur gând: mergi la Jonathan. Jonathan Hill fusese studentul preferat al tatălui ei, în afară de ea, bineînţeles. Jonathan trebuia să ştie.

Jonathan o putea ajuta acum, în singurul moment din viaţa ei, când nu ştia ce să facă.

Ceilalţi oameni o observară. Chiar şi aşa, Marguerite era remarcabilă, în aceeaşi măsură sălbatică şi delicată, cu un chip ale cărui proporţii fine ar fi putut fi imortalizate în marmură. Oamenii se dădeau de o parte şi de alta în timp ce ea se îndrepta cu un pas apăsat spre statuia lui Ramses al II-lea din lunga galerie egipteană. Statuia ocupa un loc de cinste în sala cu coloane înalte de marmură. Marguerite îşi fixă privirea pe ochii aceia reci şi lipsiţi, de pupile, de deasupra capului ei, ochii unui rege mort cu mii de ani în urmă. Nu înţelesese niciodată, până în acel moment, de ce egiptenii se străduiau atât de tare să se conserve după moarte. Ce minunat trebuie să fi fost pentru ei să creadă atât de mult că mortul continua să trăiască, să creadă că se putea ajunge la el, că vor avea nevoie de trupurile acelea!

Nu era vreme să se gândească la asta.

Continuă să meargă, croindu-şi drum printre vitrinele înţesate şi printre oameni, trecând din încăpere în încăpere, simţind că are din ce în ce mai puţin aer. Uşa pe care o căuta era nemarcată. Majoritatea oamenilor n-ar fi fost în stare să-şi dea seama că nu era doar un panou de lemn între două vitrine pline cu cranii de maimuţe. În spatele acestor uşi secrete lucrau curatorii, nevăzuţi de gloată, în birouri şi mai aglomerare decât însăşi coridoarele muzeului. Pentru că practic crescuse în muzeu, Marguerite ştia exact ce căuta. Îi îndepărtă pe cei doi puşti care se sprijineau de panoul respectiv şi bătu încetişor cu palma în uşă. O clipă mai târziu, un chip cunoscut îşi făcu apariţia, zâmbitor şi uşor ciufulit.

Părul de culoarea nisipului a lui Jonathan avea, fără îndoială nevoie de mâna unui frizer, şi peste tot pe degetele lui lungi, avea pete de cerneală.

— Marguerite ce te aduce la muzeu, azi? Scuze, de dimineaţă scriu întruna; nu vreau să te acopăr şi pe tine

cu… Ah, tocmai mi-am pus cerneală pe gât, nu-i aşa? Nu contează…

Marguerite nu-şi putea reveni încă în simţiri pentru a spune de ce anume venise. Avea gâtul uscat şi se simţea de parcă o mână nevăzută o apucase de beregată şi o strângea cu putere.

— E foarte cald azi, zise el repede, observându-i chinul. N-ai vrea să faci o plimbare prin curte cu mine? În piaţă se vinde îngheţată de lămâie!

— Îngheţată de ce? întrebă ea pe neaşteptate.

— De lămâie? repetă el.

— Ah. De lămâie.

Prin ferestre se vedea că afară se întunecase de-a binelea şi un bubuit puternic de tunet se frânse deasupra muzeului, făcându-le pe multe doamne să ţipe. O clipă mai târziu, se auzi un răpăit pe acoperiş în timp ce ploaia se revărsa

— Ia ascultă la asta, zise Jonathan, uitându-se în sus, înspre tavan. Parcă s-ar dezlănţui potopul afară. Bănuiesc că asta exclude îngheţata de lămâie. Dă-mi voie să-i spun portarului să înceapă să aprindă luminile, ca să nu…

— Am veşti de la tata, îl întrerupse ea.

— Minunat!

El îi atinse mâna încetişor.

— Cum merge treaba în Pompei? Când vine acasă? Te-am murdărit de cerneală? Ah, am făcut-o. Nu-i aşa? Uite, dă-mi voie…

— Nu vine acasă, îl întrerupse ea din nou.

— Ce vrei să spui? întrebă el, luând batista şi tamponând uşor pata de cerneală de pe mâna ei, însă fără succes.

— Vasul lui… reuşi ea să spună.

— Vasul lui? repetă el. Ce-i cu vasul lui? Marguerite te simţi bine? Vrei sa te aşezi? Te-ai făcut foarte palidă.

Ea ridică pumnul strâns pe hârtia care se vedea ieşind dintr-o parte. Jonathan i-l desfăcu încet, cu grijă. Ea îl urmări cum parcurgea cuvintele cu privirea. El întinse mâna şi se ţinu de pragul uşii, apoi se uită la ea.

— Marguerite, eu…

Deasupra, se auzi un alt bubuit îngrozitor. Cerul vuia. Era ca şi cum apele ar fi venit să o înghită cu totul. Întreaga lume avea să fie înecată de ape.

— El s-a dus, zise ea.

Secretul care n-a putut fi mărturisit.

Ollie se afla în aripa cinci a Galaxy Art Supply aranjând vopsele pe bază de ulei în momentul în care Clio Ford îşi făcu apariţia din biroul directoarei. Din poziţia ei avantajoasă de lângă raftul cu plastilină, îl putu urmări pentru câteva clipe absorbit întru totul de ceea ce făcea.

Ollie Myers. Absurd de înalt la cei un metru nouăzeci şi şase de centimetri ai săi. Azi, avea părul nepieptănat. Purta o cămaşă bleumarin cu nasturi şi o cravată lată, după moda anilor şaptezeci. Privea în jos la deschizăturile în care intrau micile tuburi, asigurându-se cu foarte mare atenţie că respectivele culori nimereau în locurile unde trebuiau să nimerească. Îi păsa, şi lucrul ăsta o omora pur şi simplu. Putea sta să-l privească toată ziua cum aranja vopselele. Era o constatare tristă, însă extrem de adevărată.

Era timpul ca spectacolul să înceapă.

Îşi ţinea spatele încordat şi drept, aşa că se mai relaxă puţin, şi pe chipul ei apăru o expresie uşor melancolică. Se apropie încetişor de el.

— Hei, zise ea.

Ollie se răsuci. Avea reflexe bune. (Obişnuia să facă skateboarding pe teren accidentat. Nu se pricepea deloc la asta, zicea el. Chiar, deloc. Mai era şi modest pe deasupra. Îi puteai oare cere mai mult unui bărbat? Nu. Era imposibil. Toate calităţile omeneşti se regăseau în el).

De aceea, chestia asta n-ar putea niciodată să meargă. Probabil că visa.

— Ei bine? zise el.

— Ei bine… începu Clio. Eu sunt elevă şi se pare că majoritatea angajaţilor de la Galaxy sunt la colegiu. Şi n-am

experienţă în vânzarea cu amănuntul. De fapt, până acum n-am mai avut nici o slujbă.

— Of, zise Ollie şi îi căzu faţa.

— Dar… continuă Clio. Am asta.

Ea ridică braţul, arătându-şi tatuajul ce şerpuia de-a lungul antebraţului drept: un fermoar în nişte culori electrizante de albastru şi roz cu trei stele galbene cu negru ţâşnind prin deschizătura acestuia.

— Ai primit slujba! zise el.

— Nu mai spune! zise Clio, simţind că radiază de fericire.

Clio se pregătise pentru interviu cu seriozitatea-i tipică. Jeanşi albi, uşor stropiţi cu vopsea de culoarea lavandei de pe vremea când îşi revopsise camera. Un tricou roz cu mâneci scurte de la un editor de benzi desenate. O curea lată pe care şi-o confecţionase singură, lipind capace lamelare de cutii de chibrituri la o curea veche şi banală de piele cumpărată de la un magazin cu haine la mâna a doua. Părul ei lung de culoarea mierii era ridicat şi prins cu două ace de păr verzi. Şi, lovitura de graţie, tatuajul pe care şi-l afişa cu foarte mare îndrăzneală. Nu purta un tricou cu mâneci lungi şi nici mănuşi, şi nici nu-şi ascundea braţul la spate. Nu căuta nici un fel de scuză. Steagul ciudat era arborat nestingherit pe catarg.

Telefonul mobil îi bâzâi în rucsac. Sunase de vreo patru ori în timpul interviului. Ea îl ignoră.

— Sunt încă uimită, zise ea. Nu credeam că o să le placă să vadă tatuaje la interviuri. Doar dacă nu cumva soliciţi de lucru într-un laborator pentru alcool metilic. Sau la un salon de tatuaje. Bănuiesc că asta ar avea sens…

— Sau într-un magazin de artă, spuse el. Ţi-am spus că treaba cu tatuajul o să funcţioneze. Lui Daphne îi place Masahiro Sato. Ai fost angajată din secunda în care a auzit că el a făcut tatuajul ăsta.

— Chiar s-a entuziasmat, zise Clio, amintindu-şi strălucirea din ochii directoarei magazinului când i-a spus numele celui care îi făcuse tatuajul. Era unul dintre artiştii manga

faimoşi din Tokio. Avea o mulţime de adepţi. Ăsta ar putea fi un moment istoric, continuă ea. E prima dată când una dintre pornirile nebuneşti ale lui taică-meu chiar a funcţionat în ceea ce mă priveşte.

— Tatăl tău a fost cel care a vrut să-ţi faci tatuajul? întrebă el.

— Nu chiar, zise Clio. E o poveste lungă. O poveste lungă şi plictisitoare.

— Mă îndoiesc de asta, răspunse el. Cred că trebuie să-ţi fac ecusonul. Îl fac chiar în momentul ăsta. Vrei un ecuson?

Ollie era din Texas şi avea o voce care se strecura uşor în urechile lui Clio. Putea spune un cuvânt precum „ecuson” şi îl putea face să sune ca fiind ceva ce ţi-ai dori din tot sufletul să ai şi pe care l-ai îndrăgi pentru totdeauna. Se pomeni că încuviinţează cu toată convingerea. O duse într-un loc retras, undeva în spatele magazinului, unde se aflau un birou mic şi un computer. El băgă mâna într-unul dintre sertarele biroului şi scoase la iveală un aparat micuţ.

— În regulă, zise el. E C-l-e-o, da?

— C-l-i-o.

— E numele de familie? întrebă el.

— Nu chiar, spuse Clio. Mi-au pus numele unei muze.

— Al unei muze? Ca muzele alea greceşti?

— Da, zise Clio. Părinţi ciudaţi. Ce pot să-ţi spun.

— Eşti o muză, rosti el. Întotdeauna mi-am dorit o muză. Mă poţi ajuta să pictez?

— Sunt muza istoriei, spuse ea. Te ajută chestia asta cu ceva?

— O muză ajută întotdeauna, zise el, scriind la maşinăria de făcut ecusoane.

Muuuuză. Cum de nu observase ea înainte puterea magică a accentului sudist? În cele opt luni de când îl cunoscuse pe Ollie, îşi dăduse seama că accentul acela era atrăgător, însă nu-l auzise de prea multe ori. Schimburile lor de cuvinte avuseseră loc la ghişeu, când îi spunea cât costau anumite lucruri. Chiar şi aşa, el o făcea în aşa fel încât lucrurile care

costau „opt dolari şi şaizeci şi patru de cenţi” să pară că meritau fiecare centimă.

Abia în această ultimă lună, când el începuse să vorbească în timp ce reîmprospăta rafturile, apucase să-i audă accentul în toată splendoarea lui. El era pictor şi boboc la Penn1. Împărtăşea aceeaşi dragoste obsesivă pe care o avea şi ea pentru cernelurile frumoase şi scumpe. Purta de obicei o jachetă vintage în dungi, mergea cu o bicicletă veche roşu-închis şi mirosea ca un atelier de artă – un miros uşor chimic, extrem de familiar şi „ca de acasă”. Îi era dor de sora lui din Austin, n-avea bani şi nu era capabil să meargă la vernisaje care nu-i plăceau doar ca să capete o gustare.

Clio, pe de altă parte, era o elevă cu un trecut şi cu foarte puţine de spus în legătură cu prezentul. Încercase să-şi facă propriile haine. (Din alte haine, aşa că nu prea conta. Nu era ca şi cum ar fi purtat haine ţesute în casă sau pulovere pe care le tricotase ea însăşi.) Locuia într-o casă în stil victorian, masivă şi dezordonată, chiar lângă campusul Penn. Şi, odată, demult, părinţii ei fuseseră căsătoriţi, iar ea şi tatăl ei inventaseră un joc pe care îl numiseră „Plonjează!” care se dovedise a fi o chestie deosebită. Odată, demult, fusese aproape bogată, nu chiar celebră şi completamente fericită. Viaţa ei fusese neobişnuită. Călătorise mult. Un artist japonez de benzi desenate îi făcuse un tatuaj. Chestii de genul ăsta.

Însă o viaţă neobişnuită nu e, prin definiţie, una minunată. Şi acum, la şaptesprezece ani, simţea că lipsurile îi fuseseră evidenţiate într-un fel mult prea dureros. Şi mai era o chestiune care o deranja pe Clio mai mult decât orice altceva.

Nu fusese sărutată niciodată.

Era ceva şocant. Era stânjenitor. Era extrem de inexplicabil, însă Clio ştia încotro să arunce vina. Însă şi asta era o poveste lungă. Una care era pe cale să se sfârşească, spera ea.

Telefonul bâzâi din nou. Îl vârî şi mai adânc în rucsac.

Ollie desprinse cu grijă banda adezivă transparentă cu numele lui Clio imprimat pe ea şi şi-o lipi de obraz în timp ce cotrobăia într-o cutie după un ecuson nescris. După ce găsi unul, aplică banda adezivă pe el cu o grijă excesivă. Ecusonul părea micuţ în mâinile lui masive.

— Gata, zise el. Vrei să ţi-l prind în piept?

— Sigur, spuse ea, străduindu-se ca vocea ei să nu pară spartă.

El se aplecă spre ea, lucru care presupunea într-adevăr un oarecare efort, dat fiind că era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Acum, se afla cu faţa la nivelul ei. Îi apucă uşor cu vârful degetelor tricoul, alegând locul cu atenţie, chiar sub umărul ei stâng, direct deasupra inimii. Ea îi urmări chipul în vreme ce el străpungea delicat ţesătura; îşi muşca colţul buzei de jos când lucra. Acul se închise cu o pocnitură, însă el nu se clinti. Doar o privi fix în ochi.

Acesta era oare? Sărutul? Cel pe care îl aşteptase toată viaţa ei nefericită? Aici? Acum? Pe coridorul unui magazin de consumabile destinate artelor? Era oare posibil? El părea să se afle în poziţia corectă. Nivelul era corect. Expresia chipului era corectă.

„Dă impresia că ştii ce faci, îşi spuse ea repede. Asta e o regulă generală bine de urmat în viaţă. Atunci când ai îndoieli, dă impresia că ştii ce faci. Lasă-te dusă de val. Fă ceva. Prefă-te până ce te prinzi cum stau lucrurile.”

Un bărbat apăru de după colţ şi rămase în spatele lui Clio, aşteptând răbdător. Olie se uită la el peste capul lui Clio şi se trase înapoi.

— Trebuie să o ajut şi pe următoarea persoană, zise el cu o urmă de regret pe chip. Când vii din nou aici?

— O să încep instruirea mâine, spuse ea.

— O să te instruiesc chiar eu, rosti el. Dacă eşti de acord. Însă chiar te descurci aici destul de bine. Probabil mai bine decât toţi de aici.

Zâmbi uşor, cu acel zâmbet sudist.

Telefonul bâzâi din nou.

— Cineva vrea să vorbească într-adevăr cu tine, zise el.

— Îhî, încuviinţă ea.

— Am priceput, rosti el, încheind discuţia cu un zâmbet înainte de a-şi îndrepta atenţia către bărbatul respectiv, care mormăia deja ceva despre un adeziv bun pentru mozaic.

Telefonul continuă să bâzâie, să se agite şi să zdrăngăne din toate piesele pe când Clio se îndrepta spre casă. Privi ecranul.

Număr necunoscut.

Număr necunoscut.

Număr necunoscut.

Maică-sa.

Jackson.

Număr necunoscut de alte patru ori.

Era foarte populară azi, cel puţin având în vedere numărul necunoscut, care nu era deloc necunoscut. Era tatăl ei. Număr necunoscut plus insistenţa nebunească egal tatăl ei, de fiecare dată. El putea apăsa butonul pentru apelat şi să fie neîndurător cu acesta. Era ca un copil mic – odată ce-i intra o idee în cap, făcea mare tărăboi până ce obţinea lucrul după care urla.

Ei bine, putea aştepta. Avea nevoie de timp să savureze acest moment binecuvântat. Era o după-amiază de primăvară luminoasă şi splendidă şi voia să-şi deruleze în minte fantezia ei preferată…

Se aflau la plajă, ea şi cu Ollie. Împărţeau acea pătură maro cu portocaliu pe care Clio şi-o luase din Peru cu cinci dolari – cea despre care crezuse că o să fie o pătură excelentă pentru plajă, doar că ea n-o luase la plajă niciodată. Acoperea scaunul de bambus din colţul camerei ei. Ollie purta nişte pantaloni scurţi albaştri, cu un model cu flăcări ce porneau de la capătul de jos al fiecărui crac. Ea purta un bikini roşu. Nici nu avea un bikini roşu, însă în

imaginaţia ei purta unul. Uneori, creierul i se încingea prea tare în fantezia respectivă şi era încălţată şi cu nişte cizme roşii, şi trebuia să repare imaginea respectivă şi să o ia din nou de la capăt.

Deci, se aflau pe plajă, împărţind pătura respectivă. Prietena cea mai bună a lui Clio, Jackson, stătea şi ea pe un prosop lângă ei. Jackson ar încerca să citească o revistă, însă, de fiecare dată când şi-ar ridica privirea, Clio şi Ollie s-ar săruta din nou. Evident, pentru că el era atât de înalt – era ca dl Torso – ar trebui să-şi aplece gâtul ca să o sărute.

— Zău aşa, ar spune Jackson. Voi ăştia doi. Trebuie să încetaţi.

— Nu pot, ar zice Ollie. Haide, uită-te şi tu la ea! Nu pot.

Şi apoi ceva s-ar întâmpla – Clio nu-şi putea da seama ce anume, însă ceva care l-ar îndepărta pe Ollie pentru o clipă. Poate ar salva vreun copilaş dintr-o uriaşă încâlceală de alge ucigaşe de New Jersey. Jackson s-ar da mai aproape de ea şi ar spune:

— Scuze! Sunt doar geloasă. Voi doi sunteţi perfecţi împreună. Nu e drept.

— Îhî, ar răspunde Clio. Ştiu.

Un oftat lung.

— Ai avut dreptate să-l aştepţi şaptesprezece ani pe tipul perfect care să te sărute, ar continua să spună Jackson. Eu, pur şi simplu, m-am întâlnit cu orice tip mi-a ieşit în cale. Acum, mă simt murdară. Ieftină. Ca un şerveţel mototolit dintr-o cafenea, pe care-l găseşti în fundul genţii şi e într-un fel… greu de suportat. Şi nu ştiu de ce. Aşa mă simt eu. Ca un şerveţel folosit.

Clio ar zâmbi binevoitoare.

Fireşte, adevărata Jackson n-ar spune niciodată asta, nici într-o mie de ani. Adevărata Jackson s-ar considera o cunoscătoare într-ale sărutului. De fapt, ea clasifica săruturile după aceeaşi metodă folosită în mod frecvent de către degustătorii de vinuri. Pretindea că aceasta era cea

mai bună metodă. Un test al aspectului exterior. Un test al adulmecării. Un test al gustului. Un test al consistenţei.

Unii tipi, explica ea, aveau o tehnică slabă, omogenă. Mişcări repezi şi fulgerătoare. Aveau tendinţa de a mirosi a mentă, pentru că erau obsedaţi de tehnică şi mestecau în mod obligatoriu gumă dacă credeau că aveau ceva şanse să marcheze. Alţii erau mai viguroşi. Cu ei, era o experienţă mai lentă, una despre care Jackson spunea mereu că avea „tonuri lemnoase”.

Încetă brusc să se mai gândească la metafora cu degustarea vinului, pentru că ceva parcă se rupsese.

Telefonul sună din nou. Număr necunoscut. Tocmai în acel moment, Clio ajunsese acasă. Apelul putea aştepta. Mai întâi, avea de dat nişte veşti bune.

Unde e un balon, e întotdeauna şi un ac.

Era o seară de joi, iar serile de joi erau serile de întâlnire ale mamei lui Clio. Serile de întâlnire durau de vreo opt luni – de fapt, de când începuse anul şcolar, când Rob (iubitul) şi-a făcut apariţia într-o excursie la Philadelphia Museum of Art2 pe care mama ei îl conducea. Joi era singura seară liberă pe care o aveau în comun, aşa că devenise seara când Clio avea toată casa la dispoziţie, plus douăzeci de dolari de cheltuială pe mâncare thailandeză. Serile de joi miroseau a iasomie şi a ghimbir şi erau stropite din plin cu ceaiuri thailandeze dulci şi delicioase, cu gheaţă. Jackson îşi va face şi ea apariţia la un moment dat şi îşi vor face temele sau se vor uita la televizor. Sau vor da muzica tare şi vor arde gazul pe internet.

Serile de joi erau frumoase, iar această seară în special era regina lor.

Însă maică-sa era acasă şi nu părea nici pe departe să fie gata pentru întâlnire. Stătea în picioare la barul din bucătărie, îmbrăcată într-una dintre cămăşile alea mari bărbăteşti pe care le purta întotdeauna când lucra în atelier. Avea părul împletit în două cozi. Suki, motanul portocaliu a lui Clio, stătea pe un taburet părând profund

şocat de un anumit lucru. Clio îl luă în braţe, îl aşează uşor pe podea şi îi luă locul. La bar nu era nimic de mâncare în afară de nişte seminţe de susan pe care mama ei le lăsase afară după ce gătise cu o seară înainte legume călite în tigaie. Clio luă câteva în palmă şi le adună cu limba.

— Sunt cu treizeci la sută mai adorabilă decât atunci când am plecat, zise ea, adunând ultimele seminţe care mai rămăseseră în mâna ei şi îndesându-şi-le triumfătoare în gură. Întreabă-mă de ce.

— Imposibil, răspunse maică-sa. Deja eşti prea adorabilă. Tatăl tău nu te-a sunat?

— Ba da, spuse Clio. De vreo şaizeci de ori. Însă sunt pe cale să devin insuportabil de adorabilă. Haide! întreabă-mă de ce.

— Ai vorbit cu el? o întrebă maică-sa.

— Nu încă. Haide! întreabă-mă de ce. „De ce eşti atât de adorabilă, Clio?” Răspunsul te va uimi.

— În regulă, zise maică-sa, oftând uşor. De ce?

— Pentru că am impresia că tocmai am căpătat o slujbă la Galaxy. Asta înseamnă o reducere de treizeci la sută. Am făcut calculul. Între noi fie vorba, cheltuim vreo trei sute de dolari pe lună acolo. Cu reducerea, asta înseamnă o sută de dolari în plus. O sută de dolari! Sau nouăzeci. Mă rog. Plus că Ollie zice că uneori avem voie să deschidem recipiente pe care sunt nevoiţi să le accepte ca retururi.

— Cine-i Ollie? întrebă maică-sa, nepărând încă lămurită pe deplin. Vestea asta ar fi trebuit să producă ceva mai mult entuziasm.

— E un tip care lucrează acolo, zise ea repede.

Şi bineînţeles vara asta va deveni ceva mai mult de atât, spera Clio. Însă nu o să facă nici un anunţ până ce nu devenea totul oficial.

— Ai auzit partea referitoare la reducere? Pentru că, dacă n-ai auzit-o, pot repeta. Pot să fac şi nişte mişcări de dans ca să fiu mai explicită.

— Vrei o ceaşcă de cafea? o întrebă maică-sa. Tocmai am pus cafetiera la fiert.

Cafetiera sâsâia şi picura într-un colţ de parcă ar fi vrut să-şi demonstreze existenţa şi rolul ei în acea conversaţie. Clio se uită la ea, apoi la maică-sa, care tot nu zâmbea. Expresia ei era asemănătoare cu aceea pe care o avusese după ce inhalase gaz ilariant la dentist, înainte de-a începe să aibă o discuţie aprinsă şi sentimentală cu canapeaua.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clio. De ce nu sari în sus de bucurie? De ce nu eşti la întâlnire? De ce faci cafea la ora cinci după-amiază? Sper că nu… te-ai despărţit, nu-i aşa?

— Nu, nu e asta. E altceva.

Creierul lui Clio începu să caute semnificaţia lui „altceva”, şi răspunsul i se arătă pe dată. Maică-sa şi prietenul ei, Rob, se vedeau de opt luni. Maică-sa se întorsese acasă de fiecare dată, iar Rob nu rămăsese niciodată la ele acasă. Şi era numai o chestiune de timp până ce avea să aibă parte de discuţii de genul „Clio, atunci când un bărbat şi o femeie se iubesc foarte mult…” sau „când unul locuieşte în University City, iar celălalt în Society Hill… uneori, se poate întâmpla ca unul să rămână peste noapte”.

— Poate o să beau nişte cafea, zise Clio cu un aer deprimat în timp ce se ridica să ia o cană de pe raft. Mai avem laptele acela pentru cafea cu vanilie?

— Nu. L-ai băut pe tot. Ascultă, Clio. Ia loc un minut.

Clio se aşează pe unul dintre taburetele de lângă blatul din bucătărie, unde mâncau. Se aşează cum trebuie în scaun şi îşi spuse că, într-un minut, va trebui să zâmbească graţios şi să accepte inevitabilul. Era vremea să-l aibă la micul dejun în faţa ochilor ei pe Rob. Iar în baie se va afla din nou aparatul de ras aparţinând unui bărbat. Ba o să vadă chiar şi o pereche de boxeri.

— Azi am primit o scrisoare, începu maică-sa.

Clio se mai calmă puţin. Discuţia o lua într-o direcţie stranie, una ce nu părea să aibă de-a face cu lenjeria intimă a lui Rob.

— Acum câteva luni, continuă maică-sa, am solicitat o bursă pentru studii. O asociere pe termen lung cu ajutorul unui mecena particular. Nu m-am gândit niciodată că o voi obţine. Însă am obţinut-o.

— E minunat! zise Clio. Mă speriaseşi! Ce valoare are? O să ai şi salariu?

— Da, bineînţeles. Şi încă unul foarte bun. Şi o să plătească restul taxelor de studii. Îmi achită chiar şi unul dintre împrumuturi.

— Bun. M-ai luat cu reducerea mea de treizeci la sută. Mă dau bătută.

— Şmecheria e, zise maică-sa, că va trebui să fac vara asta un proiect care se întinde pe zece săptămâni. Fundaţia care mi-a dat aceşti bani tocmai a cumpărat două tablouri olandeze din secolul al XVI-lea. Sunt într-o stare foarte proastă. Se pierduseră în cel de-al Doilea Război Mondial şi tocmai ce au fost redescoperite. Au fost păstrate în case şi magazii şi au tot umblat de colo-colo. Sunt harcea-parcea. Va trebui să le restaurez.

— Asta nu pare a fi cine ştie ce mare şmecherie, spuse Clio. Asta e meseria ta. Chestia care-ţi place s-o faci.

— Aşa e. E o ocazie extraordinară, de fapt. Necazul e… că tablourile se află într-o locuinţă particulară, un atelier nou care tocmai a fost amenajat. Acolo trebuie făcută treaba respectivă. Şi acesta se află în Kansas.

Clio simţi cum i se strânge stomacul.

— Kansas e departe de aici, reuşi ea să spună.

— E ceva mai complicat, continuă maică-sa. Motivul pentru care taică-tău te tot sună…

Clio îşi ridică privirea. Chestia asta n-avea nici un fel de sens. Felul în care maică-sa o spusese, cu o voce care creştea în volum, cu nişte cuvinte pronunţate tărăgănat şi cu o privire care o evita pe cea a lui Clio… Dacă nu se înşela, maică-sa era pe cale să-i sugereze să stea cu taică-său. Iar asta era ceva imposibil.

— A avut o idee, continuă maică-sa. Inflexiunea vocii ei era mai tristă şi oarecum vinovată.

— Ştiu că pare ceva nebunesc, zise Clio, însă mie mi se pare că aproape vrei să-mi sugerezi să-mi petrec vara cu el, pe unde o fi. Şi tu ştii că e o idee oribilă.

— Clio…

— Însă nu mi-ai putea sugera niciodată acest lucru, urmă Clio. Tu niciodată, nici măcar într-un milion de ani, nu m-ai trăda în felul ăsta şi nu m-ai trimite să stau cu tata. Sau să-l laşi pe el să stea aici. În schimb, ai face ceva mai raţional şi m-ai trimite într-un orfelinat.

— Uite ce e…

— Am încredere deplină în tine, mamă, spuse Clio şi neliniştea-i crescu pentru că maică-sa nu reuşea să nege acest lucru. Ştiu că n-ai face asta. Aşa că, spune mai departe. Povesteşte-mi despre planul inteligent pe care l-ai gândit şi care mă lasă să rămân aici. Sunt pregătită de asta. Hai, şochează-mă!

— A sunat după ce am primit vestea, zise maică-sa, sprijinindu-se cu toată greutatea de bar. Din pură coincidenţă, ca să vadă cum mai stau lucrurile pe aici. I-am dat vestea. A trebuit să i-o dau – are tot dreptul să ştie. El a obţinut dreptul să stea cu tine patru săptămâni în fiecare vară ca parte a înţelegerii asupra custodiei.

— Îmi dau seama că nu făceai altceva decât să te supui legii, zise Clio. Ştie că o să te afli în Kansas. Bun. A fost informat. Deci eu unde o să stau?

— Mi-a făcut o contraofertă. Una bună, Clio.

Clio amuţi. Cafetiera sâsâi. Maică-sa îşi turnă încetişor cafea într-o ceaşcă.

— Defineşte „contraofertă”, spuse Clio în cele din urmă.

— Vrea să te ia în Italia pe timpul verii. Are o ambarcaţiune acolo.

— Şi tu ai spus „în nici un caz” şi i-ai închis telefonul, da?

Acum, maică-sa amuţi, lovind cu linguriţa în ceaşca de cafea.

Clio îşi sprijini capul de barul din bucătărie. Simţi cum firimituri de pâine i se lipesc de frunte.

— De ce se întâmplă asta? şopti ea.

— Cred că lucrul ăsta chiar o să meargă, murmură maică-sa.

— Bine, replică repede Clio, ridicându-şi capul. Mă rog. O să merg în Kansas. Evident că asta voiai să mă determini să spun. Încercai să-mi arăţi că poate fi şi mai rău. Foarte inteligent!

Clio se uită la maică-sa. Privirea aceea de parcă inhalase gaz ilariant dispăruse. Fusese înlocuită cu expresia pe care o avusese la avea şapte ani, şi maică-sa trebuise să-i spună că Ziggy, căţelul ei, murise când ea se afla la şcoală.

— Problema e, începu ea, că nici măcar nu vom fi într-un oraş. Vom fi undeva departe, într-o fermă transformată în locuinţă. Am vorbit cu cineva care a fost acolo. Mi-a zis că nu e nimic prin împrejurimi.

— Nu mă iei? O să mergi singură acolo? Şi cum rămâne cu… Rob? Iubitul tău?

Această întrebare păru să-i provoace maică-sii una dintre cele mai mari suferinţe.

— Şi-a manifestat dorinţa să vină cu mine.

Era ca şi cum ar fi primit o palmă. O palmă tare peste faţă. Firimiturile începură să-i pice de pe frunte.

— Îl iei pe Rob, şi pe mine mă laşi?

— Nu e aşa, zise maică-sa cu hotărâre. Asta-i una dintre situaţiile acelea când lucrurile se asociază într-un mod foarte ciudat. Rob s-a hotărât să lucreze de acasă vreo câteva luni. O să se descurce acolo. Tu însă acolo…

— Îl alegi pe Rob în defavoarea mea? spuse Clio neîncrezătoare.

— Nu. Spuneam că n-ai ce face acolo, Clio. Plus că taică-tău are dreptul legal.

— Tu îl cunoşti pe tata, zise Clio. Nu-i aşa? Credeam că suntem de acord că a renunţat la orice drept pe care îl are asupra mea. Dacă vrea să mă vadă patru săptămâni, poate

veni aici sau în Kansas, sau oriunde. Însă, sub nici o formă, n-am de gând să-mi petrec zece săptămâni cu el.

— E în Italia, Clio!

— Cui îi pasă? Îţi aminteşti de Grecia? Îţi aminteşti cum m-am ales cu asta?

Clio îşi ridică braţul, răsucindu-l astfel încât maică-sa să-i poată vedea tatuajul.

— Nu trebuie să-mi reaminteşti nimic, rosti maică-sa pe un ton hotărât. Crezi că aş face-o dacă aş şti că acest lucru îţi face rău în vreun anumit fel? Eşti în vacanţa de vară, aşa că nu te afectează cu nimic. Şi acum, eşti mai mare şi mai deşteaptă. Îl poţi opri dacă îşi pierde controlul.

— Îl pot oare opri? Tu n-ai prea avut noroc cu chestia asta.

Era o lovitură sub centură, şi Clio o ştia bine. Discuţia ajunsese într-un punct dureros. Nu contează cum, toate visurile ei referitoare la această vară tocmai se năruiseră. Slujba, Ollie, sărutul, plaja, chiar şi inexistentele cizme roşii…

Şi, din nou, problemele părinţilor ei intraseră prin viaţa ei ca un buldozer, spulberând totul în calea lui.

Amintiri şi prevestiri.

Clio se cuibări în fotoliul preferat din camera ei de la mansardă, reflectând la dezastrul în care se transformase acum vacanţa ei de vară. Cu câteva ore mai devreme, tot ce-şi dorise fusese la o aruncătură de băţ, iar acum se spulberase – ca orice lucru bun ce fusese distrus de taică-său. Asta includea şi sărutul.

Clio nu-şi prea putea explica de ce nu fusese niciodată sărutată, însă ştia că toată treaba asta avea de-a face cu taică-său. Nu, tatăl lui Clio n-o oprise niciodată fizic să fie sărutată. Nu-şi făcuse pur şi simplu apariţia în scenă şi îi arsese o lovitură gen „kung fu” peste buzele-i ţuguiate pentru sărut. Taică-său avea un mod mai important şi mult mai complet de a-i distruge viaţa. Era o chestiune mult mai cuprinzătoare.

Casa lor era un bun exemplu de cum funcţionau lucrurile. Era minunată şi în stil victorian. Cu două etaje. Cu două foişoare. Era frumoasă şi, în plus, se afla şi în inima oraşului Philadelphia. De asemenea, era gata-gata să se prăbuşească. Prin crăpăturile ei se prelingea apa. Vântul şuiera prin ea. Unul dintre foişoare devenise cămin pentru lilieci. Celălalt era aproape distrus şi ameninţa în mod serios să se dărâme. Şi întreaga structură se apleca înspre stânga cu aproape zece centimetri, ceea ce n-avea cum să fie un lucru tocmai bun.

Cu toate astea, taică-său îşi dorise această casă. Avusese ideea să o recondiţioneze, să-i redea acestei mici bucăţi de istorie a Philadelphiei fosta ei glorie. Maică-sa se opusese acestei idei, însă cedase în faţa entuziasmului său contagios. Casa era a lor, însă transformarea nu se produsese niciodată. Banii şi timpul se duseseră, iar acum Clio locuia în ceea ce mai rămăsese din ea. Situaţia ei fusese nesigură, menită distrugerii încă de la început. Şi arhitectul acestei distrugeri era chiar tatăl ei.

Oamenii ar considera-o norocoasă pentru că pleca în Italia. Dacă ar încerca să le spună că Italia n-avea cum să fie un lucru aşa de extraordinar, ar părea cel mai răzgâiat ţânc din lume. „Tati mă duce în Italia!” Sâc!

Nimeni nu ştia cum era să stea cu taică-său. Nimeni nu vedea lucrurile evidente din jurul ei. Nu numai casa, însă şi această cameră era plină de dovezi, mici frânturi din această poveste. Oriunde se uita, vedea semne ale sorţii ei trecute şi prezente.

Cutia cu suc acidulat de zmeură din Peru: cumpărată într-una dintre primele excursii după ce „Plonjează!” fusese inventat. Nemulţumit de persoana oferită de hotel, taică-său angajase un ghid „expert” ca să-i ducă prin pădurea tropicală. S-au rătăcit vreo patru ore. Sucul acesta acidulat fusese lucrul pe care ea şi-l cumpărase după ce, în cele din urmă, găsiseră drumul înapoi spre oraş.

Castronelul japonez cu tăiţei: conţinuse tăiţeii pe care îi mâncase după ce-şi făcuse tatuajul. Ploua. Tatuajul o ardea şi o ustura ca naiba. Ea şi taică-său fugiseră peste stradă, într-unul dintre nenumăratele restaurante din Tokio unde se serveau tăiţei. Clio nu-şi amintea fiece moment din acea zi. Ea şi tatăl ei se înghesuiseră într-o dugheană din lemn de culoare deschisă, cu despărţitoare din hârtie roşie ce-i separa de lume şi care îi dădeau colţişorului lor o strălucire caldă. Iar supa era şi ea bună, cu bucăţi de carne de porc prăjită şi proaspătă şi cu ceapă verde. Taică-său vorbea despre următorul lui proiect. Se gândea să deschidă o şcoală, un loc revoluţionar, fără clădiri. Aceasta ar oferi o preocupare constantă şi permanentă, asemănătoare vieţii pe care o ducea Clio. Pe atunci, o scosese de la şcoala normală. Ei îi plăcea ideea ca şi alţi copii să o urmeze. Plătise pentru castron, deci îl putea păstra. Îi plăcea nuanţa de roşu. Era o zi liniştită, aşa că taică-său îl plăti pe bucătarul-şef să o lase pe Clio să vină în spate, în bucătărie, şi să înveţe puţin cum se tranşează carnea şi cum se găteşte. Pe atunci, obişnuiau să cumpere o grămadă de lucruri.

Când se reîntoarseră acasă din Japonia, descoperiră două lucruri. Unul, că tatuajul masiv de pe braţul lui Clio era departe de a fi pe gustul maică-sii. Şi al doilea, că „partenerul de afaceri” al tatălui ei îi înşelase. Banii care nu fuseseră cheltuiţi dispăruseră. Petrecerea se terminase.

Lui taică-său îi luă ceva timp să priceapă mesajul. Refuza să creadă. Refuza să se întoarcă la lucru. Încerca să facă lucrurile ca înainte. În fiecare noapte, avea loc o ceartă. Deveni ursuz. Maică-sa deveni tăcută. Şi, în cele din urmă, o luară deoparte să-i spună că uneori părinţii nu se mai înţeleg şi nu mai pot rămâne căsătoriţi.

Atunci, Clio îl luase pe Suki în camera ei şi rămăseseră acolo tot restul zilei. Adusese înăuntru chiar şi cutia cu nisip şi mâncarea lui Suki. Când îşi făcuse din nou apariţia, tatăl ei plecase deja. Maică-sa îi spusese că se mutase într-un

apartament cu Martin, prietenul lui de la serviciu. Clio nu ştia că taţii se pot muta de acasă şi că pot locui cu prieteni. Se pare că puteau.

El ţinu legătura cu ea, bineînţeles, ivindu-se în viaţa ei în cele mai proaste momente. Nu dădea semne de viaţă cu săptămânile, şi apoi apărea în faţa şcolii, aşteptându-se ca ea să meargă cu el în vreun weekend nesăbuit unde se reconstituia vreo bătălie sau în vreo scurtă excursie până la New York, ca să facă un tur cu metroul prin staţiile pustii din Manhattan.

Suki stătea acum pe marginea planşei de desen, uitându-se pe fereastră. Acesta era locul lui preferat. Cine va avea grijă de Suki dacă ele nu mai erau aici? O să se ducă Suki în Kansas? Evident, maică-sa trebuia să se ducă în Kansas. Chiar şi Rob mergea în Kansas. Clio s-ar putea opune dacă ar vrea. I-ar putea spune maică-sii nu, că voia şi ea să vină cu ei. Kansas. O linie de demarcaţie subţire şi întinsă. Nici un prieten la orizont. Maică-sa ar fi ocupată în atelier, iar ea…

Se închipui stând pe un câmp pustiu, privind sutele de kilometri de teren necultivat. Ea fiind cel mai înalt lucru din acel peisaj. O ţintă sigură pentru un trăsnet.

Nu. Poate că acolo o să fie un fel de siloz. Un siloz părăsit undeva în depărtare. Acela ar atrage trăsnetul.

Nu contează, ea nu o să fie acolo. Şi nici Ollie nu va fi. Deschise cu un bobârnac caietul de schiţe. Începuse cel de-al optulea portret al lui Ollie. Plănuia să-i dea şi lui unul. Aşa avea de gând să înceapă totul. Îi venea să plângă. De fapt, chiar începuse să plângă când auzi zgomot de paşi pe treptele care scârţâiau şi care duceau la camera ei. Îşi şterse ochii în timp ce maică-sa împingea cu mare atenţie uşa şi îi întindea meniul de la restaurantul ce aducea mâncare acasă.

— Mă gândeam că am putea comanda împreună ceva, zise ea.

— Nu mi-e foarte foame, spuse Clio. Seminţele de susan au fost foarte săţioase.

Maică-sa se aşează pe o treaptă.

— Şi eu aş fi supărată, rosti ea. Aş fi furioasă. Aş fi trântit uşile şi aş fi fugit afară din casă. Cred că tu suporţi destul de bine chestia asta. Sunt mândră de tine.

Nimic nu e mai enervant decât maică-ta care îţi dă dreptate. E ceva care calmează furia complet.

— Ce mai face de data asta? zise Clio. Ce fel de ciudaţi o mai avea cu el pe vas? E vorba cumva despre piraţi? Va trebui oare să aduc şi un papagal cu mine? Să port ochiul acoperit?

— A zis să-ţi aduci doar costumul de baie şi pantofi cu tălpi de cauciuc.

— O să fie ceva ciudat, spuse Clio, privind-o în ochi. Şi tu ştii bine asta.

Maică-sa oftă. Un oftat lung şi dureros.

— Ştiu că nu mă crezi acum, zise ea. Însă ar putea fi un lucru bun pentru tine, Clio.

Clio doar o privi timp de o clipă.

— Mai întâi, trebuie să fac ceva, rosti ea, ridicând ecusonul de la Galaxy cu numele ei. Trebuie să retumez asta de vreme ce nu voi mai lucra acolo.

— Deci, pot să-l sun pe taică-tău? Să-i spun da? întrebă maică-sa. Era o urmă oribilă de voioşie în vocea ei.

— Mda, zise Clio. Ai face bine să-l suni.

Magazinul era pustiu, aşa că în boxe se auzea puternic o melodie de-a lui Johnny Cash. Când Clio începuse să vină aici, Johnny Cash era doar un cântăreţ foarte vechi şi foarte enervant care o tortura în timp ce îşi alegea lucrurile de care avea nevoie. Însă ajunsese să-i placă vocea aceea profundă şi chitara rece, pentru că acestea erau fundalul unora dintre cele mai reuşite conversaţii avute cu Ollie atunci când magazinul era pustiu. Lui îi plăcea această muzică, şi ea descoperise că îi plăcea şi ei.

Ollie nu era la ghişeu. Clio parcurse cu vederea casele de marcat. La una dintre ele se afla fata cea nouă. Avea păr scurt şi negru şi purta o vestă argintie din plasă peste un tricou cu un ecuson pe care scria Janine. Brusc, Clio le urî pe toate fetele care lucrau în magazinele de artă, deşi, în acel moment, practic şi ea era una dintre ele. Aceste fete ar face orice. Ar fi grămadă pe Ollie în absenţa ei. Şi în special această Janine s-ar ţine scai de el. Era nouă, iar el era amabil. Ollie ar sfârşi prin a-i arăta ceva ce ea n-a înţeles, vreo şmecherie referitoare la casă, şi asta ar fi.

Clio scutură din cap. Această paranoia bruscă… nu era un lucru bun.

Se agăţă strâns de teoria că oricine deţinea măcar o singură putere supranaturală idioată. A ei era un fel de semnal de ghidare. Putea, cu foarte mare uşurinţă, să găsească oameni şi lucruri. Dacă-l căuta pe Suki, de exemplu, întotdeauna părea să ştie cu exactitate unde se afla acesta. Şi, de asemenea, părea să ştie când anume Ollie era la Galaxy şi locul anume în magazin unde putea fi găsit. Nu era un lucru aşa de impresionant. Magazinul nu era deloc chiar atât de mare.

Îşi adună toate simţurile să-l găsească. Era aici. Undeva într-un colţ al magazinului. Ce anume nu fusese oare livrat de ceva vreme? Se îndreptă spre culoarul doi, Terebentină şi Solvenţi, unul dintre culoarele cele mai întunecate şi mai puţin plăcute.

— Deja te-ai întors? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Clio deschise gura, însă nu putu să vorbească. Nu voia ca acest lucru să fie adevărat. Voia să-i sune telefonul, şi maică-sa să-i spună că totul se anulase. Însă nu suna. Acum, nenorocitul de telefon era tăcut.

— Nu pot accepta postul, zise ea repede.

— De ce nu?

— E o poveste lungă, spuse Clio. Taică-meu… are drept de vizită. Trebuie să merg să mă întâlnesc cu el.

— Şi e departe? întrebă Ollie. În alt stat sau ceva de genul ăsta?

— În Italia, zise Clio.

— Oh. E departe. Da'… ce bine de tine, nu?

Şi, încă o dată, „darul” ăla magic al lui taică-său de-a strica lucrurile strălucea în toată splendoarea lui.

— Nu prea e ceea ce pare, rosti Clio. Însă, mda, e departe.

El slobozi un oftat adânc.

— Asta nu-i bine, zise el.

— Poate reuşesc, răspunse, uitându-se în ochii lui şi sperând că înţelesese ce simţea ea.

— Nu pare să fie ceva de care ai vrea să scapi, afirmă el. Şi pentru ce? Ca să te întorci aici?

Oare dezvăluise prea mult?

— Nu, spuse ea repede. Cred că ai dreptate. Nu mă întorc. Adică, mă întorc acasă, însă…

El încuviinţă încetişor.

— O să-i spun eu lui Daphne dacă vrei, zise el. Îmi pare rău.

Deschise pumnul în care ţinea ecusonul. El puse mâna pe ecuson.

— De ce nu-l păstrezi? rosti el. Poate vei avea nevoie de el.

— Sau poate îmi uit numele, zise ea. E întotdeauna bine să ai un ecuson. În caz că uit cine sunt.

— O să-ţi amintesc eu, spuse el. Promit!

Genul tău de oameni.

Pentru Clio, să coboare din avion pe aeroportul din Roma era ca şi cum ar fi fost aruncată direct într-o competiţie de jocuri olimpice. Era un maraton până la serviciul de control al paşapoartelor, înspre care fu îndreptată, târâtă, împinsă şi izbită. Apoi, avu loc o luptă pentru bagaje şi o fugă până la vamă, care toate duseră la sprintul final către aeroportul propriu-zis, unde totul deveni o nebunie generală din care scapă cine poate.

Însă, cel puţin, avea cu ea valiza cu rotiţe.

Cu ceva vreme înainte, când aveau mulţi bani şi călătoreau mult, Clio îşi cumpărase o valiză roz, incredibil de scumpă, care avea ca model un trandafir şi nişte cercuri verzi. A cumpărat-o chiar cu ocazia primului cec „Plonjează!” care venise pe numele ei. Era făcută dintr-un fel de plastic modern ultrauşor şi avea nişte roţi mai bune decât ale unui Mercedes. Era unul dintre acele lucruri din viaţă care îi dădeau o satisfacţie extraordinară de fiecare dată când se uita la el. Indiferent ce anume i se întâmpla, avea o valiză minunată. O valiză uşoară şi rapidă. Putea depăşi pe oricine cu această valiză, indiferent cât de multe bagaje ar fi avut.

Fuga părea o idee foarte bună. Cu fiece pas pe îl făcea în direcţia tatălui său – să coboare din avion, să i se ştampileze paşaportul, să-şi ia bagajul – simţea cum inima începea să-i bată mai tare şi mai repede.

Şi apoi, în cele din urmă, îl zări în mulţimea de oameni, afară, în faţa uşilor de la intrare. Tatăl ei era întotdeauna uşor de reperat. Era tipul blond pe care vreo femeie îl urmărea cu un ochi viclean. Era întotdeauna puţin ciudat să ştii că ai un tată chipeş. Avea părul de culoarea nisipului, mereu puţin cam prea lung. El era (o durea să se gândească la asta) bine construit. Arăta mereu de treizeci de ani, deşi trecuse de mult de această vârstă.

Azi, era şi mai uşor de reperat decât de obicei. Purta nişte jeanşi strâmţi şi rupţi, tăiaţi ciudat la jumătatea genunchiului, o cămaşă albastru-închis cu mânecile suflecate, tenişi negri şi, cel mai supărător dintre toate, o şapcă albă de marinar, cu un număr mai mare.

— Of, Doamne Dumnezeule, îşi zise Clio, oprindu-se din mers.

Nu putea să facă asta. Nu putea. Să se ducă pe un iaht. Să poarte o şepcuţă de marinar. Nu. Nu, trebuia să facă numaidecât cale întoarsă.

Mulţimea fu cea care o împinse în faţă. Făcuse doar cincizeci de paşi, şi acum îi separa doar un perete de sticlă.

Valiza alunecă de-a lungul podelei cu graţia şi viteza unui patinator olimpic.

„Haide! părea să-i spună. Hai să continuăm să mergem. Suie-te pe mine şi te scot eu de aici.” „Nu pot, replica mintea lui Clio.” „De ce nu?” „Pentru că nu am unde merge.” „Lumea e mare, Clio. Suntem pe un aeroport italian. Ai putea să-ţi scoţi cartea de credit, ne-am putea urca într-un alt avion, am putea merge altundeva.” „Limita mea de credit e mult prea mică.”

Lucrurile sunt destul de rele atunci când mintea ta are discuţii cruciale cu valiza. Clio perseveră şi, cu fiece pas, zâmbetul tatălui ei se lăţea. Şi avea o gură mare. Zâmbetul lui era practic la fel de mare ca laba piciorului ei.

— Te rog, zise Clio, manevrând valiza roz prin mulţime, te rog, fă-l să fie oarecum normal.

— Hei, puştoaico! răcni el. Ciao! Italia, eh?

— Mda, mârâi Clio, pregătindu-se pentru uriaşa îmbrăţişare care o învălui. E Italia.

— Zborul nostru către Napoli e într-o oră şi jumătate, deci e timp să înfulecăm ceva. Dă-mi mie asta, puştoaico!

El întinse mâna după valiză.

— O duc eu, zise ea.

— Trebuie să fii epuizată. Lasă-mă pe mine să o duc.

— E în regulă. Strânse şi mai tare de mânerul valizei.

Ceva în ea refuza să renunţe la controlul asupra valizei. Era a ei. Valiza ei, lucrurile ei, viaţa ei. Ar insista chiar dacă ar avea mâna ruptă. Chiar dacă ar fi moartă. Ea, transformată în zombie, ar căra valiza mai degrabă decât să i-o dea tatălui ei.

— Haide, spuse el. Dă-mi voie să te ajut cu asta, puştoaico. Calmează-te!

Clio deja o zbughise înainte, ducând şi valiza roz. Victorie.

— Noi tocmai am aterizat de la Londra, zise taică-său degajat, în timp ce o urma.

— Care noi? întrebă Clio.

— O să-ţi placă de ei. Sunt genul tău de oameni.

Ea se îndoia serios că acei „noi” erau „genul ei de oameni”. Ea nu făcea parte dintr-un grup. Sau, dacă făcea, era acel grup de fiinţe omeneşti normale. Şi numele ei nu era „puştoaico”. Asta era cea mai nouă şi mai enervantă chestie, tocmai descoperită în laboratoarele lui secrete şi enervante.

— Avem o masă la unul dintre restaurantele din holul principal. Este timp suficient să luăm cina. Toată lumea moare de nerăbdare să te cunoască. Din Napoli, o maşină ne duce pe toţi la Sorrento, care e în josul coastei cam la o oră de mers. Ţi s-a desfăcut rucsacul.

Clio se opri să-şi dea rucsacul jos, înainte ca taică-său să ajungă la el, şi realiză că fusese trasă pe sfoară. El apucă triumfător mânerul valizei şi o luă la goană înainte. Clio urmări cum preţioasa ei valiză roz o tuleşte prin faţa ochilor.

— Ţi-am făcut-o! îi zise taică-său peste umăr.

Clio îşi privi ceasul mare, roşu. Patru minute. Atât îi luase până să vrea să se întoarcă acasă. „Ollie, Ollie, salvează-mă!” striga în capul ei o voce înnebunită. Însă nu era vreme să insiste asupra acestui lucru în timp ce taică-său o luase la goană şi dispăruse rapid în mulţimea de călători, persoane care aşteptau şi şoferi care se îngrămădeau lângă uşile de la intrare. El dispăru într-un restaurant ce avea o vitrină plină cu sticle de Chianti.

— Uite-i! zise el.

Făcu semn cu capul spre o masă mică undeva în spate. Acolo, stăteau trei persoane. Clio o recunoscu imediat pe una dintre ele. Acesta se ridicase deja în picioare şi venea în întâmpinarea ei.

— Martin e aici? întrebă ea.

Pe Martin îl putea suporta. Ăsta era semn bun. Martin fusese colegul lui taică-său atunci când acesta lucra pentru o companie de soituri. Era un bărbat scund, trecut de vârsta a doua, cu o barbă sură. Nu fusese niciodată căsătorit şi nici n-avea copii, aşa că îşi petrecea timpul

făcând orice voia. Martin avea două doctorate şi ieşise la pensie devreme, pur şi simplu pentru că putuse.

— Clio! exclamă el, strângând-o în braţe. Ai reuşit să ajungi.

— Aproape, zise Clio. Arăţi diferit.

— Am slăbit – zise el. De la cât am înotat în ultimul timp.

Celelalte persoane erau femei şi erau străine. Nu semănau aproape deloc. Cu toate astea, Clio îşi dădea seama că între ele era o legătură de rudenie. Cea mai mică dintre cele două era o fată cu un păr blond, des şi lung, legat în vârful capului. Avea un trup plin şi cu forme rotunde, în genul lui Marilyn Monroe. Purta o bustieră bleumarin şi pantaloni scurţi, minusculi care-i expuneau bronzul arămiu. Avea nişte ochi extrem de mari, de un albastru marin, însă gura era mică. Era extrem de frumoasă şi strălucitoare. Nu purta nici un fel de machiaj. Lui Clio îi trecu în mod cu totul şi cu totul straniu prin minte că aşa trebuie să fi arătat persoana care inventase brânza – o zeiţă blondă.

Se simţi brusc mult prea îmbrăcată aşa cum era în jeanşi (deşi erau zdrenţuiţi) şi în hanoracul albastru cu glugă, acoperit cu stele şi ideograme japoneze. Ea le făcuse, tăindu-le de pe nişte tricouri mai vechi şi cosându-le de mână. Hainele ei, de obicei un motiv de mândrie, păreau aici nepotrivite. Hanoracul îi ţinuse de cald în avion, însă acum se afla în Italia, unde era destul de cald, chiar şi în aeroport. Să-l scoată ar fi însemnat să îşi dezvăluie bustiera roz, de obicei acceptabilă, pe care o purta pe dedesubt. (Din nefericire, avusese loc incidentul cu sosul de salată atunci când nimeriseră un gol de aer, undeva deasupra Atlanticului. Îl curăţase ea cât de bine putuse, însă pata de sos era mult prea mare pentru gustul ei.)

Cu toate astea, şi-l scoase. Poate că nimeni nu va observa.

Lângă fata cu brânza se afla o femeie care nu era deloc blondă. Avea părul roşu şi tuns scurt în nişte scări perfecte. Purta o rochie drăguţă, neagră, cu nasturi, care îi scoteau în evidenţă constituţia osoasă, şi un şirag de mărgele

africane cu o mască miniaturală cât se poate de înfiorătoare aşezată chiar în mijloc. Masca îi aruncă o uitătură urâtă, de parcă ar fi avertizat-o să nu se apropie prea tare, în momentul în care femeia se ridică în picioare şi-i veni în întâmpinare. În afară de asta, era un scaun gol la masă, cu o geantă albastră atârnată de spătar. Mai venea o persoană. Acesta era grupul.

— Clio, începu taică-său, dumnealor sunt doctor Julia Woodward de la Cambridge University şi fiica ei Elsa Akerlund-Woodward. Julia predă arheologia.

Julia era roşcata. Elsa era zeiţa brânzei. Şi avea un nume de familie diferit de al maică-sii.

— Bună! zise Julia politicos.

— Tu eşti Clio! spuse Elsa. Am auzit atât de multe despre tine!

Accentul Juliei era rece şi englezesc. Al Elsei era englezesc într-un fel, ici şi colo pierzându-se în ceva căreia Clio nu-i putea ghici provenienţa.

— Ai avut tu grijă să comanzi ceva? o întrebă taică-său pe Elsa.

— Totul e aranjat. Ţi-am comandat o pizza, Clio. Şi o coca-cola. M-am gândit că asta ţi-ar plăcea.

Era ceva plăcut la fata asta. Clio îşi dădea seama că încercase să aleagă ceva care să-i placă ei, cu toate că n-o cunoştea încă.

— Pizza şi coca-cola sunt excelente, mersi, zise Clio.

— Elsa vorbeşte italiana, îi spuse tatăl ei. Ea se ocupă de conversaţie pentru noi.

— Eu sunt traducătoarea, zise Elsa cu un zâmbet. Avea nişte dinţi mari şi rotunzi. Clio îşi dădea seama că Elsa nu purtase niciodată aparat dentar, pentru că dinţii ei erau puţin cam inegali, câţiva dintre ei puţin cam încălecaţi. Însă erau frumoşi şi adevăraţi. Nu erau albiţi artificial. Nu făcea prea mult caz de ei. Erau nişte dinţi de zeiţă a brânzeturilor.

— Avem tot ce ne trebuie, îi spuse tatăl ei, uitându-se la Julia. O traducătoare. O artistă.

— De fapt, n-aveam nevoie de artist, răspunse Julia. Nu că n-am vrea să avem unul în preajmă.

Era ceva în spatele acestei remarci, ceva în zâmbetul stângaci – ceva care-i spuse lui Clio că Julia nu fusese prea încântată când auzise că şi Clio se alătură grupului. A fost recunoscătoare în momentul în care mica sticlă de coca-cola a sosit. Era puţin cam caldă, iar paharul care-i fusese adus avea doar două cuburi de gheaţă, dar era totuşi plăcută la gust şi îi dădu ceva de făcut. Întise mâna după pahar.

— Ăla chiar e un tatuaj fain, zise Elsa.

Clio tresări. Nu fusese atentă. De obicei, era conştientă de tatuajul ei şi atentă la felul în care-l prezenta altora prima dată. Întotdeauna, toată lumea făcea mare caz în privinţa tatuajului. Cu excepţia lui Ollie. El îl admirase doar şi trecuse mai departe.

— Oh, da, rosti ea. E… nemaipomenit. Ştiu.

— E realmente frumos, spuse Elsa. E făcut de curând?

— Nu. Îl am de vreo câţiva ani.

— De câţiva ani? Asta era Julia. E atât de evident atunci când un părinte îl judecă pe altul.

— E o poveste foarte interesantă în spatele tatuajului respectiv, zise tatăl lui Clio. Fetei mele i s-a întâmplat un accide… oh. Ce s-a întâmplat?

Se adresa cuiva aflat chiar în spatele lui Clio.

— A trebuit să stau pe banda pentru taxiuri ca să am conexiune wireless, grăi o voce bărbătească din spatele lor. Suntem pregătiţi de plecare. Totul aşteaptă să fie încărcat pe platformă.

Un tip îşi făcuse apariţia lângă masă. O observă pe Clio şi se opri. Rece. O privi doar cu atenţie. Probabil că o aştepta, însă sosirea ei păru să-l surprindă.

— Ea e Clio, explică taică-său. Clio, el e Aidan Cross. E asistentul Juliei.

Era o schimbare interesantă. Era un tip în gaşca lui taică-său. Nu era masiv şi înalt ca bradul, aşa ca Ollie. În comparaţie cu Ollie, nici un tip n-ar putea vreodată să pară înalt. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât Clio. Toate hainele îi erau cu câteva numere mai mari. Cămaşa lui polo de culoare roşie îi stătea lejer. Jeanşii îi erau puţin cam prea mari în talie şi genunchi şi se revărsau peste glezne pe bascheţii lui marca Chucktaylor, de asemenea de culoare roşie. Reuşise să-şi asorteze cămaşa cu bascheţii, fie că dorise sau nu acest lucru. Avea părul castaniu-deschis, iar tunsoarea fie fusese incredibil de scumpă, fie făcută pe de-a moaca de vreun prieten beat căruia-i căzuseră în mână nişte foarfece şi evaluase greşit propriul său talent. Dacă ar fi folosit produse de îngrijire corespunzătoare, părul ar fi arătat ca acele tunsori din revistele pentru stilişti, ce se află aproape în toate locurile posibile. Însă nu folosea nici un astfel de produs, aşa că părul îi stătea în tot atât de multe direcţii, însă fără nici un fel de ajutor.

Însă niciunul dintre aceste lucruri nu era cu adevărat izbitor la Aidan. Lucrul cu adevărat frapant era chipul lui. Nu era extraordinar de chipeş. Nu era cald şi primitor ca al lui Ollie. Era doar uşor oval, ceva cam osos şi sever, şi ei i se păru că făcea un oarecare efort ca să rămână calm – de parcă ar fi făcut lucruri fără ştiinţa sau consimţământul lui. Avea ochii rotunzi, de un verde-închis, extrem de luminoşi şi aproape duri. Acei ochi nu ratau nici un fel de lucru. Era sigură de asta.

Acei ochi o măsurau acum pe Clio din cap până-n picioare, şi asta o puse în gardă.

— Deci… zise el, îndreptându-şi atenţia spre tatăl ei. Am luat…

— O să vorbim despre asta mai târziu, spuse repede tatăl ei.

— Ce anume aţi luat? întrebă Clio.

— Oh, zise taică-său, forţându-se parcă prea tare să pară dezinvolt. Doar nişte chestii pentru iaht. Maică-ta ţi-a spus

despre iaht, da? Nişte chestii care ne trebuie la bord.

Acum, că prezentările se încheiaseră, adevărata situaţie jenantă începea. Ochii Juliei hoinăreau pe pata unde fusese sosul pentru salată. Privirea fixă a lui Aidan ateriză pe tatuajul ei.

Acum, îşi dădeau cu toţii seama, erau pe cale de a se urca împreună în avion şi apoi pe un iaht. Clio urmări cum fiecare se uită în jurul său repede, nesigur de ce anume urmau să facă. Erau diferite niveluri de familiaritate. Ea şi tatăl ei. Tatăl ei şi Martin. Tatăl ei şi Julia. Tatăl ei era numitorul comun în toate acestea, iar asta era o matematică de rău-augur.

Sosi un chelner şi începu să aşeze farfuriile. Majoritatea conţineau paste şi pizza mici. Cu o singură excepţie. Farfuria Elsei era încărcată cu stridii, încă în cochiliile lor tari. Cochiliile zomăiră în momentul în care fuseră aşezate pe masă.

— Să mănânci crustacee crude e un act de nebunie, zise Aidan. Mai ales într-un aeroport.

— Cred că sunt nebună, spuse ea cu un zâmbet, oferindu-i o stridie.

— Şi eu cred că nu vreau să fac toxiinfecţie neurală, rosti el, ridicând mâna în semn de refuz către stridia ofensatoare. Sunt şi aşa destul de ciudat.

— Eu sunt încă în viaţă.

— Pentru moment, replică Aidan calm, iar ochii săi verzi se mutară de la Elsa la Clio. Ridică o sprânceană.

— Stridie, Clio? oferi Elsa. Clio pare a fi genul de fată căreia îi plac stridiile. Stridiile sunt hrana dragostei.

Cu coada ochiului, Clio o văzu pe Julia ridicând mâna şi arătându-i tatălui ei ceasul.

— Oh! interveni taică-său. Ne cam grăbim. Toată lumea să mănânce repede.

Elsa şi Aidan se uitau încă la Clio şi la stridia tremurătoare şi uşor vineţie pe care Elsa o ţinea în furculiţă.

— Ia-o dintr-o înghiţitură, zise Elsa. Soarbe-o! Toată odată, încearcă să n-o mesteci.

Părea să conteze foarte mult pentru ambii ei privitori dacă avea de gând sau nu să mănânce stridia. Fără să stea prea mult pe gânduri, se întinse în faţă şi înfulecă stridia. Instinctul îi urlă în urechi, „Mestecă!” însă era prea târziu. Stridia o luase deja în jos pe beregată. Aşa că începu să tuşească şi să se înece pe când aceasta aluneca.

— Oh… zise Elsa încet. Te-ai înecat. E în regulă, se mai întâmplă.

Puse sticla de coca-cola în mâna lui Clio. Băutura acidulată mai calmă puţin reacţia şi împinse stridia în jos, acolo unde nu mai putea provoca nici un fel de neplăcere. Clio îşi şterse repede ochii care-i lăcrimau.

— Eşti în regulă? o întrebă Aidan, lăsându-se pe spate şi petrecându-şi mâinile peste piept.

Clio încuviinţă. Nu putea vorbi aşa de repede. Vocea i-ar fi sunat foarte răguşită şi dogită.

— Te-am avertizat, spuse el, cu un zâmbet superior.

— Dar iată! E în viaţă! zise Elsa, lingându-şi degetele. Nu e uimitor, Aidan?

— E legea mediei. Una probabil că nu te omoară. Probabil.

Însă zâmbi uşor în momentul în care spuse asta. Clio nu-şi dădea seama dacă era invitată la acest semiflirt sau era doar o unealtă.

— Ştiam eu că eşti ca mine, rosti Elsa. O fată căreia îi plac stridiile. Ştiam asta. O să ne înţelegem bine.

După acest interludiu bizar, urmară câteva minute de concentrare asupra mâncatului pizzei. Pizza era bună. Blatul era subţire, şi caşcavalul era afumat. Deasupra erau aşezate nişte frunze mari de busuioc aromat. După opt ore de stat în avion în timpul cărora mâncase doar pui unsuros la caserolă (şi puţin) şi o salată veştejită (din cauza incidentului cu sosul de salată), această pizza era raiul pe pământ. Clio trebui să se înfrâneze să mănânce prea

repede, ca să nu-şi ardă limba. Tăie cu grijă pizza în bucăţele.

Aidan nu luă aceleaşi măsuri de precauţie. Clio ridică privirea şi descoperi că pe a lui şi-o tăiase în două jumătăţi egale, le împărturise şi le mâncase din vreo cinci înghiţituri fiecare, udând fiece bucată cu o înghiţitură zdravănă de coca-cola. Toată treaba se terminase înainte ca ea să înceapă să mănânce de fapt dintr-a ei.

— Eşti fata de pe cutia „Plonjează!”, zise el, împingându-şi farfuria deoparte.

Trecuse multă vreme de când Clio nu mai fusese numită fata de pe cutie, însă nu nega acest lucru. Imaginea ei apăruse pe cutia jocului respectiv şi pe carcasa jocurilor video.

— Când aveam doisprezece ani, îl corectă ea. Am trecut de mult de acea vârstă.

Se făcu un anunţ în italiană. Elsa ciuli urechile.

— Noi suntem, zise ea. Trebuie să plecăm. Au început deja îmbarcarea. Cum de am ratat primul anunţ?

— Să-i dăm bice! rosti tatăl lui Clio ridicându-se. Scoase portofelul, extrase un teanc mare de bancnote euro şi le lăsă să cadă pe masă. Asta ar trebui să acopere întreaga consumaţie.

Îşi înhăţară toţi bagajele în grabă. Clio fu ultima care părăsi masa. În timp ce se îndepărta, chelnerul se apropie de masă şi luă banii. După privirea voioasă de pe chipul său, Clio îşi dădu seama că tatăl ei exagerase cu plata, dând vreo sumă ridicolă.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, gândi ea.

Inventii periculoase.

Chestia care aştepta gata pregătită să-i ducă la Napoli putea cu greu să fie numită avion; semăna mai mult cu o furgonetă zburătoare. Clio şi mica gaşcă a tatălui ei, aşezaţi în grupuri de câte doi, ocupară aproape o treime din locuri. Clio şi Elsa se aşezară una lângă alta. Locurile lor aveau

vedere chiar înspre una dintre aripile mici ale avionului. În locul motoarelor cu reacţie, erau propulsoare.

Clio ştia din proprie experienţă că avioanele mici o apucau adeseori pe un drum nebunesc, plin de hârtoape şi era cât pe ce să spună asta în momentul în care propulsoarele începură să se învârtă şi să prindă viaţă, umplând cabina de un zumzăit slab şi un tremur uşor. Elsa se aplecă şi privi prin hublou.

— Oh, Dumnezeule! exclamă ea. Ce e chestia asta? Cât de vechi e avionul ăsta?

— Cred că nu puteau folosi un avion mai mare, pentru că e o călătorie scurtă, zise Clio. O să ajungem acolo într-o jumătate de oră.

— Mie nu-mi prea place să zbor, spuse Elsa. Mama îmi zice că totul e în mintea mea, însă eu chiar urăsc chestia asta. Nu ştiu dacă am să pot face asta.

Expresia din ochii ei era una de adevărată frică.

— O să te ajut eu, rosti Clio, luând rucsacul Elsei, o chestie elegantă albă şi rotundă, genul de lucru care arăta de parcă ar fi trebuit să conţină o pălărie cu boruri largi, şi băgând-o în compartimentul microscopic de deasupra. Acesta nu voia să intre acolo, însă, în cele din urmă, Clio reuşi să-l îndese. Apoi, nu mai rămase loc pentru propriul său rucsac. În spatele lor, Aidan şi Martin încercau să-şi vâre şi ei rucsacurile. Aidan avea un computer şi un roman. Unul gros. Părea a fi ceva literatură ştiinţifico-fantastică. Voia să dea impresia că nu era atent la conversaţia lor, însă Clio văzu cum îşi îndreaptă ochii spre ele.

— Pot să împart cu voi? întrebă ea.

— E bine să împărţi, zise el. Ar trebui cu toţii să împărţim mai mult.

— Am vrut să spun, dacă pot să-mi pun rucsacul în compartimentul vostru, zise ea, dându-şi ochii peste cap.

— Păi, cred că poţi, însă nu ştiu ce să fac cu paraşuta aia care e înăuntru. E ciudat…

Elsa se răsuci cu teamă.

— Taci, Aidan! zise ea. Vocea îi deveni mai ascuţită şi căpătă un uşor accent britanic, însă nu părea să fie foarte mânioasă. Nu fi dobitoc!

El zâmbi. Era un zâmbet uşor rezervat, dar buzele subţiri i se întinseră la maximum. Până atunci, Clio nu observase cât de mare era acea gură. Era ca şi cum ar fi avut o rezervă ascunsă de buze pentru momentul când dorea să expună unul dintre aceste rânjete de autosatisfacţie.

Clio scoase caietul de schiţe şi îi trânti rucsacul în braţe. El îl puse în compartimentul respectiv pe care îl închise cu zgomot.

— N-ai vrea să stai tu la fereastră? întrebă Elsa. Sub nici o formă nu pot să mă uit.

— Sigur.

Păşi pe deasupra picioarelor Elsei şi se aşează pe locul de la fereastră.

— Am avut parte de câteva zboruri destul de rele, zise Clio. Şmecheria e să te gândeşti la altceva.

— Cum?

— Haide să vorbim. Despre şcoală. Unde te duci la şcoală?

— Tocmai am terminat joi şcoala. De-abia dacă am avut timp să merg acasă înainte de a veni aici.

— Eşti la colegiu? întrebă Clio.

— La un liceu particular.

Clio făcu repede în minte transformarea. În Anglia, liceu particular însemna de fapt liceu cu internat. Pe când avionul începu să se pună în mişcare pe pistă, Clio o ţinu pe Elsa de vorbă punându-i o permanentă serie de întrebări. Şcoala la care mergea Elsa era una particulară, însă nu ultramodernă. Limbile străine erau punctul ei forte. Anul următor, avea să dea cinci examene de nivel A. Trebuia să facă sport ca parte din programa şcolară, aşa că îşi alesese hocheiul, însă nu o făcea cu plăcere. Îi plăcea să se uite la fotbal (nu fotbal american, o lămuri ea pe Clio). Avea o colegă de cameră pe nume Jenny, pe care toată lumea o striga Binkie. Era opusul Elsei – foarte slabă, brunetă,

excelentă la matematică, groaznică la dans, bună la fotbal. Binkie băuse odată douăsprezece halbe de bere şi două pahare mici de votcă la o întrecere şi ajunsese la infirmerie.

Elsa transmise toate aceste informaţii într-un şuvoi neîntrerupt şi pe nerăsuflate în timp ce treceau pe lângă avioane mari cu reacţie, ca acela din care Clio tocmai coborâse. Stomacul i se strânse uşor. Acesta era un avion foarte mic. Elsa îşi strânsese centura, să se sufoce şi mai multe nu.

Acum, erau pe pistă. Propulsoarele mergeau cu viteză maximă.

— Pot să te ţin de mână? întrebă ea.

— Bineînţeles, zise Clio.

— S-ar putea să fie cam greu de suportat pentru mine. Oh, Doamne Dumnezeule!

Avionul se târa anevoie. Nu avea viteza şi forţa unui avion cu reacţie în timp ce înainta pe pistă, aşa că decolarea fu neaşteptată. Avionul păru că se repede brusc către cer, aruncându-se din ce în ce mai sus şi executând nişte mici salturi lipsite de graţie.

Elsa începu să mormăie ceva cu voce joasă, într-o limbă străină. Vorbea prea încet, ca să-şi poată da seama în ce limbă. Odată ce se aflară în aer, era deja prea dificil să mai audă.

— Cred că deja îţi închipui că sunt nebună, zise Elsa, strângând-o pe Clio de mână mai-mai să i-o rupă. E din cauza avioanelor. Nu mi-e frică de altceva. Cel puţin nu atât de tare. Odată, în Suedia, am luat un avion dintr-ăsta. Mă duceam să-l văd pe taică-meu. A fost oribil.

— Tatăl tău e suedez? întrebă Clio.

— Da. Sunt jumate-jumate.

— În suedeză vorbeai mai adineaori?

— Când îmi e frică, mă rog în suedeză, zise ea. Încă îmi e frică.

— Continuă să vorbeşti.

— Am fotografii, spuse Elsa, întinzând cu mare grijă mâna după geanta ei care se afla sub scaun. Vrei să le vezi?

— Sigur, foşni Clio.

Avionul făcu un uşor salt în timp ce Elsa căuta în geantă, făcând-o să se lovească uşor cu capul de scaunul din faţă. Înhăţă geanta şi o strânse cu putere la piept, închizând ochii. De îndată ce avionul se stabiliză, Elsa îi redeschise şi împinse geanta de la piept. Cotrobăi prin ea şi scoase o carte. O scutură, şi un morman de fotografii îi căzură în poală. I le înmână lui Clio.

Trei dintre ele expuneau aceeaşi privelişte: un teren de sport enorm şi foarte verde şi, în fundal, o clădire mare ce semăna cu o biserică gotică, având vreo zece sau mai multe turnuleţe ascuţite ţâşnind de-a lungul acoperişului. Persoane diferite erau în această fotografie, toate în uniforme asemănătoare: cămăşi albe, cravate roşii, sacouri gri. Toată lumea râdea sau se strâmba. Câteva poze fuseseră, evident, făcute la petreceri în camere de cămin. În alte poze erau câţiva tipi încinşi şi transpiraţi, ca după un meci de fotbal.

În majoritatea acestor fotografii Elsa era de obicei în centru, cu formele ei pline şi părând fericită. În niciuna dintre ele nu era machiată, însă pielea ei avea strălucirea aceea, buzele aveau acea culoare roz naturală şi zâmbea cu toţi dinţii. Era de parcă Elsa s-ar fi dat jos din pat în fiecare dimineaţă şi ar fi nimerit fix într-un grup vesel. Iat-o pe Elsa în mijlocul unei echipe de canotaj, râzând din toate puterile la ivirea zorilor. Mai departe, tot în acea zi, ţinea în mână o cană mare de cafea într-o bibliotecă. Şapte persoane în pijamale stăteau aşezate pe patul ei, zâmbind, chiar dacă îşi împuiau capul cu latină sau calcule, sau orice ar fi fost.

Ultima fotografie era cu un iepure. Clio o luă.

— Ăsta-i Alex, îi explică Elsa. E iepurele nostru de la şcoală. E un fel de copil al meu. I-am dat numele prietenului meu. Fostului meu. Îmi place să spun: „Du-te înapoi în

cuşcă, Alex! Nu mai face caca pe podea, Alex!” Mă rog, dar tu? Am tot vorbit despre mine. Ce e cartea aia?

— E unul dintre caietele mele de schiţe, zise Clio.

— Pot să-l văd?

Unora nu le place ca alţii să se uite în caietul lor de schiţe, însă Clio n-avea nici o problemă în privinţa asta. Bineînţeles, uitându-se la el peste umărul Elsei, îşi dădu seama că o făcea să pară, într-adevăr, puţin cam ciudată. Aceleaşi persoane şi aceleaşi chipuri apăreau întruna. Jackson, prietena ei cea mai bună. Tipul care conducea camioneta cu mâncare turcească la pachet. Tipul ăla, Henry, de la ora de trigonometrie. Motanul ei, Suki.

— Cine-i aici? întrebă Elsa, frunzărind cel de-al optulea desen cu Ollie.

— Oh! exclamă Clio. E Ollie. El e…

Ce era el? Un vis? O ţintă de atins? Premiul pentru că avea să supravieţuiască acestei veri? O şansă ratată. Viitorul. Trecutul. Sau doar un tip dintr-un magazin de artă.

— Probabil că e iubitul tău, zise Elsa. E drăguţ.

Clio îşi dădu seama că ar trebui să corecteze această afirmaţie, însă nu putu. Suna aşa de frumos! „Ollie e iubitul meu.”

Poate că ar fi fost adevărat dacă n-ar fi fost târâtă aici. Însă „poate” că nu însemna nimic. Ca un lucru să existe, trebuie să ai o dovadă concretă. Ca, de exemplu, o întâlnire, un sărut sau măcar un schimb de cuvinte care promiteau o întâlnire. Obţinuse o slujbă acolo unde lucra Ollie, lucru care nu se interpreta, de regulă, ca fiind unul dintre semnele unei aventuri romantice aflate la început. Totuşi, el spusese că o să-şi aducă aminte de ea. Însemna oare că o aştepta? Probabil că da.

Momentul negării trecuse de mult, şi ea încă nu vorbise. Avionul se înclina din nou, trimiţând-o iar pe Elsa la locul ei liniştit, cu ochii închişi, mormăind în suedeză.

Clio se zgâi pe fereastră să vadă priveliştea supranaturală. Peisajul căpătase un sens oarecare, însă culorile erau toate

altfel. Cerul avea culoarea unei piersici coapte, de sfârşit de vară. Norii erau de un albastru şters. Golful Napoli, care se întindea înaintea lor, era de culoarea levănţicii. La distanţă, se vedea o formaţiune uriaşă ce ieşea din apă. Semăna cu o cămilă care se scufundase, lăsându-şi cocoaşele la vedere. Clio ştiu imediat ce era: Muntele Vezuviu, vulcanul care domnea peste zona respectivă, acelaşi care îngropase oraşul Pompei în cenuşă şi lavă cu două mii de ani în urmă. Cu toate astea, ştia ea, era foarte activ. Fusese suspect de liniştit de ceva vreme şi se putea trezi din nou destul de curând.

Aterizarea nu fu prea bună pentru Elsa. Avionul se înclină şi se ridică de bot, aruncat de contracurent în momentul în care se apropie de sol. Clio descoperi patru urme adânci şi vineţii de degete pe braţ când totul se termină, dar dobândi, îşi dădea foarte bine seama de acest lucru, şi prietenia pe viaţă a Elsei.

În timp ce Elsa îşi scotea rucsacul din compartimentul de deasupra, Clio se uită prin deschizătura dintre locuri către cei din spatele locurilor lor. Aidan se afla în câmpul ei vizual. El îi zări privirea şi i-o fixă cu a lui, zâmbind într-un mod straniu. Se ridică în picioare şi se aplecă peste locurile lor.

— A fost un zbor bun? întrebă el.

— S-a terminat, zise Elsa. Era încă nesigură pe ea, însă zâmbea. Clio m-a ajutat să trec cu bine peste asta.

— Am auzit.

Clio se uită în spate să vadă ce făcea tatăl ei. El şi Julia stăteau sprijiniţi unul de altul, vorbind în şoaptă.

„Care e marele secret?” gândi Clio.

În secunda următoare, avea să regrete această întrebare. Răspunsul veni din faptul că taică-său îşi lipi limba de urechea Juliei. Julia zâmbi şi râse uşor.

Clio se răsuci pe călcâie cu inima bătându-i tare în piept. Simţi cum o năpădeşte sângele în obraji, fiecare vas de sânge pulsându-i în obrajii. Resimţi o zbatere dureroasă în

ceafă, şi acuitatea auditivă îi scăzu. Pentru o clipă, avu impresia că ceva foarte rău avea să se întâmple cu capul ei din cauza acestei presiuni. Îl auzea pe Aidan care făcea nişte glume jalnice cu Elsa despre paraşuta lui imaginară.

— Ţi-e bine? întrebă Elsa.

Clio o privi neajutorată. Elsa, căreia nu-i mai era teamă, redevenise acea zeiţă luminoasă a brânzeturilor, iar Clio era doar o fată confuză, aşezată pe un scaun mic într-un avion la fel de mic, gata-gata să se sufoce.

— Mi s-a urcat sângele la cap, reuşi ea să îngaime.

Nu se ridică şi nici nu se întoarse decât în momentul în care fu sigură că tatăl ei şi Julia terminaseră şi nu mai erau în câmpul ei vizual. Aidan se aplecă spre locurile lor, deasupra umărului ei. Poziţia asta bloca orice fel de privelişte, însă o făcu să se simtă captivă.

— Frumos tatuaj, zise el, examinând de sus tatuajul în formă de fermoar. Ce ţii acolo? Mărunţiş?

Nu era deloc gluma de care avea nevoie acum. Iar acesta era exact genul de glumă pe care Ollie n-ar face-o. Ollie nu era un măgar. Ollie era perfecţiunea întruchipată.

— Un mic suvenir de la victimele mele, spuse ea, ridicându-se repede în picioare. De obicei, un deget amputat.

Clio nu trebui să se întoarcă pentru a şti că el îi arunca una dintre acele priviri cu sprânceana ridicată, care spunea parcă „mă rog, cum spui tu, ciudato”. Se ridică şi întinse mâna cât putu de sus, înspre compartimentul de deasupra, zăbovind cât mai mult înainte să-şi scoată rucsacul din locul care, de altfel, era gol.

— Vezi? zise Elsa, torcând cu vocea ei cu accent britanic. De asta ai parte atunci când nu ştii să te porţi, domnule Cross. Acum, fă loc! Vrem să ieşim din această capcană a morţii. S-a terminat.

Clio se bucura pentru Elsa, însă ştia că suferinţa ei se afla de-abia la început.

Teroare psihologică şi glume care nu sunt amuzante.

Pe când ieşeau în soarele orbitor al oraşului Napoli, Clio se pomeni că-şi duce mâna la urechea stângă. Nu se putea abţine. Era ca şi cum, dacă şi-ar fi acoperit-o, făcea ca acea imagine oribilă, în care limba tatălui ei pătrundea în urechea Juliei, să nu-i mai intre în cap.

Lucrurile nu aveau să mai fie la fel acum, că-l văzuse pe taică-său atingând cu vârful limbii urechea unei femei străine ei. Era genul de lucru care ţi se înşuruba ca un vierme în creier, se cuibărea între pliurile călduţe şi cenuşii şi se înmulţea.

— Ce se întâmplă, puştoaico? întrebă taică-său, apărând lângă ea şi îndepărtând apărătoarea pe care şi-o făcuse cu mâna. Ţi s-au înfundat urechile? încearcă să înghiţi.

Verbul a înghiţi nu era chiar cuvântul pe care voia să-l audă în acest moment.

— Mi-e bine, replică ea, luând-o înainte.

Mijlocul lor de transport era un microbuz alb şi neînmatriculat. Şoferul părea asudat şi plictisit şi trăgea întruna de cămaşa udă de transpiraţie. Încărcă bagajele în spate în timp ce ei se urcară în maşină. Banchetele aveau găuri de la scrumul de ţigară. Clio se pomeni înghesuită între Elsa şi Aidan, pe locul din spate. Tatăl ei, Julia şi Martin se aşezară în faţă. Ca majoritatea tipilor pe care îi cunoştea, Aidan ocupă ceva mai mult spaţiu, stând cu picioarele depărtate, ţinând computerul între glezne şi coapsa stângă apropiată de coapsa ei dreaptă.

Microbuzul slobozi un val de gaze de eşapament şi hurui în momentul în care pomi. Mişcarea aceasta nu fuse urmată de o explozie de aer condiţionat reconfortant, aşa cum spera ea să se întâmple. Şoferul pomi radioul fixat pe o emisiune interactivă pe care n-o înţelegea. Zgomotul şi căldura neutralizară orice conversaţie înainte ca măcar să înceapă. Aidan îşi puse căştile în urechi, iar Elsa îşi sprijini uşor capul de spătarul banchetei şi închise ochii.

Prima porţiune de autostradă trecea pe lângă nişte aşezări prăfuite şi dărăpănate, o mulţime de panouri publicitare

neinspirate ce făceau reclamă unor restaurante locale sau pe lângă vreo maşină de ocazie, supraîncălzită. Era şi mult beton şi o mulţime de bălării dese, întrerupte ici-colo de un petic verde perfect pătrat, de plante agăţătoare sau de vreun pâlc mic de copaci. Apoi, erau multe clădiri de beton cu o mulţime de rufe agăţate la uscat, camioane, autostrăzi, ieşiri, semne de circulaţie. Nu mai fusese niciodată în Italia şi se aşteptase la ceva mai mult de atât. N-avea cum să fie acesta locul după care oamenii erau atât de înnebuniţi.

Prinsă în cutia asta mică şi încinsă cu doi tovarăşi de drum tăcuţi şi o banchetă din faţă pe care stăteau tatăl ei şi Julia, Clio nu prea avu la ce să se gândească. Îşi ţinu ochii lipiţi de ceafa lui taică-său de parcă ar fi vrut să-l ţină nemişcat cu intensitatea privirii ei. Ar fi bine să-i lase Juliei urechea în pace. Hotărî în minte că, dacă vor încerca orice altceva, va începe să ţipe şi să strige că în microbuz era o albină.

Un lucru era clar: aceasta avea să fie cea mai rea vară a vieţii ei. Nimeni nu putea să o învinovăţească de asta când se va întoarce acasă şi va oferi explicaţii. O călătorie în Italia? Nu va fi nici un fel de compasiune pentru acest lucru. Să meargă în vacanţă împreună cu drăguţa lui taică-său? Mulţi ar zice pas la aşa ceva. Poate ar putea să o sune pe mama ei şi să-i povestească în momentul în care se opreau. Ea o să fie scandalizată şi o să vină să o salveze. Şi mai bine ar fi să-l sune pe Ollie. El ar înţelege totul.

Între timp, Aidan îşi mişca, încetişor, capul în ritmul muzicii. Un ritm dur se auzea în căştile lui, ce acoperea destul de bine zgomotul vântului şi al traficului, care intra pe ferestrele pe jumătate deschise ale maşinii. Elsa aţipise şi se prăbuşise într-o parte; acum, stătea sprijinită de Clio.

În avion nu avusese senzaţia că se ducea departe, pentru că avioanele nu-i dădeau acest sentiment. Nu prea poţi să-ţi dai seama unde mergi atunci când te afli în avion, pentru că, de obicei, nu vezi decât cer şi nori, iar acest lucru nu se schimbă niciodată. Dacă vezi vreun peisaj, e ceva ce are de-a face cu înălţimea şi cu perspectiva şi care te face să crezi

că totul e o glumă. E doar o călătorie, şi nimic altceva. Însă, în momentul în care te afli într-un microbuz încins, cu nişte persoane străine, într-o călătorie mai lungă pe o autostradă din Italia, acest lucru e cu totul altceva. Olie, maică-sa, Suki, Jackson… toţi dispăreau din vedere.

Reluă în minte ultimele clipe pe care le petrecuse cu Ollie. Trebuia să strângă ecusonul în mână. Îşi puse rucsacul în poală şi căută în buzunarul unde era ascuns ecusonul. Nu trebuia sub nici o formă să-i permită lui Aidan să o vadă făcând asta, pentru că era ceva ciudat, fară doar şi poate. Elsa ar înţelege asta. Aidan ar ridiculi-za-o. Acest lucru era evident deja.

Ollie îi dăduse ecusonul ca să-l păstreze şi îi spusese că o să-şi aducă aminte de ea. Iar ea spusese…

Ia stai puţin – nu făcuse nici un efort să-i spună că se întorcea, într-o fracţiune de secundă, îi trecu prin minte că, în încercarea ei de a părea calmă, îi spusese lui Ollie că nu se va mai întoarce. De ce spusese asta? Şi de ce nu-şi dăduse seama decât abia acum, într-un microbuz în Italia?

Cotrobăi orbeşte prin rucsac, îşi găsi telefonul mobil şi îl porni. Nu avea semnal deloc. Şi, chiar dacă ar fi avut, să dea un telefon acasă ar fi costat probabil vreo sută de dolari minutul sau ceva mai oribil de atât. Totuşi, merita, însă acest lucru ar face-o să sufere.

Ieşiră de pe autostradă, şi peisajul deveni imediat mai umbros şi mai verde. Ramuri de copaci zgâriau acoperişul microbuzului. Intrară într-un oraş cu străduţe înguste, pline de scutere Vespa şi prăvălii mici, însă foarte bine definite, adăpostite în ceea ce probabil fuseseră cândva nişte clădiri magnifice. O mulţime de ferestre înalte şi acoperite cu obloane, verande şi vopsea scorojită. La fel erau majoritatea faţadelor clădirilor. Europa devenise o ruină.

Pe când cotiră pe lângă o spălătorie, microbuzul scoase un sunet înfundat şi motorul muri. Chestia asta îi zdruncină pe toţi. Aidan îşi scoase căştile.

— Hei! zise taică-său, întorcându-se. Nu te deranjează să împingem puţin microbuzul, nu-i aşa, puştoaico?

— Vrei să încetezi să-mi tot spui puştoaico? zise Clio. Am un nume. E puţin cam ciudat, însă tu mi l-ai ales. De ce nu-l foloseşti?

El zâmbi, deşi puţin mai stins decât de obicei şi se întoarse. Julia, pe jumătate răsucită, îi aruncă şi ea o privire. „Deci asta e fiică-ta, părea să spună. Ce răzgâiată."

Clio îşi muşcă buza inferioară. Tatăl ei o făcuse să devină ţâfnoasă. Scotea tot ce era mai rău din ea. Trebuia să încerce să-şi înfrâneze aceste porniri. Erau mult prea multe persoane străine aici şi nu era spaţiu suficient. Aidan îşi pusese din nou căştile în urechi, însă ştia că auzise mica ei izbucnire de furie. Minunat, acum ea părea să fie persoana cea nesuferită.

Trase cu putere aer în piept şi se uită în sus spre plafonul microbuzului. Tapiţeria era desprinsă şi deformată. Îi amintea de un cer în vreme de furtună. Încercă să memoreze culoarea şi felul şerpuit în care pânza se învăluia în mintea ei într-unul dintre multele sertăraşe pe care le păstra pentru viitoarele desene. Era un lucru care îi distrăgea atenţia în mod plăcut.

Şoferul făcu o manevră complicată de schimbare a vitezelor şi încercă de vreo câteva ori contactul. Microbuzul scoase un sunet slab şi dureros şi îşi continuă efortul jalnic.

Drumul nu făcea altceva decât să şerpuiască. Şerpuia prin oraşe, de-a lungul coastei, în jos pe dealuri. Intrară într-un tunel tăiat în munte şi, când ieşiră la lumină, sub cerul liber, totul era albastru, în partea dreaptă a microbuzului nu era nimic altceva decât aer, urmat de o cădere bruscă pe coasta unei stânci spre marea scânteietoare. Faleza se vedea în întregime, întinzându-se în faţa lor sub forma unui perete uriaş de rocă dantelată. Terenul era plin de copaci. La orizont, se vedeau ici şi colo pini cu coroanele ca nişte umbrele – nişte copaci ciudaţi care parcă erau desenaţi toţi cu nişte trunchiuri mari până în momentul în care explodau

într-un frunziş bogat şi verde. Rămâneau în picioare, masivi şi singuratici pe marginea stâncilor, formând un relief ascuţit ce se îndrepta către cer. Oriunde te uitai, apa era înţesată de ambarcaţiuni. Bărci mici de pescuit, ca nişte puncte. Vapoare de croazieră imense şi mătăhăloase, ca nişte semne de exclamaţie.

Această privelişte îi aduse la viaţă pe ocupanţii microbuzului. Priviră toţi pe geamul maşinii, în timp ce-şi croiau drum de-a lungul crestei stâncoase, atingând întruna crengile joase ale copacilor, şi, uneori, rămânând blocaţi în spatele vreunui autocar care părea prea mare pentru acel drumeag. Trecură prin alte trei sau patru oraşe, fiecare ceva mai mare decât celălalt, însă niciunul imens.

În cele din urmă, ajunseră la o intersecţie mare ce însemna în mod evident ceva. Aici, clădirile nu se mai scorojeau – erau mari, aveau culori îndrăzneţe şi dungi albe. Erau cafenele luxoase unde lumea stătea afară pe terasă. Erau bănci, magazine şi mase de turişti care de bucurau de acea după-amiază târzie. Microbuzul viră pe un drum tăiat ca o despicătură direct în stâncă. Drumul se plia în această fisură până ajungea la capăt. Se opriră la nivelul apei, lângă un port pentru feriboturi utilitare. Oraşul se afla acum la vreo treizeci de metri deasupra lor, hotelurile erau construite chiar în buza stâncii, contribuind şi ele la acea înălţime impunătoare a stâncii, înaintea lor, apa era liniştită. Restaurante mari cu firme uriaşe ce urau bun-venit turiştilor erau aşezate pe piloni deasupra apei.

— Acesta e Sorrento, îi zise tatăl ei. Am ajuns!

Microbuzul îşi dădu duhul chiar în momentul în care aceste cuvinte fură rostite.

— Ca Pheidippides, spuse taică-său, privind-o pe Julia.

— Cine? întrebă Clio, alunecând afară din microbuz.

— Prima persoană care a alergat la maraton, zise el. A alergat din oraşul Marathon până la Atena, ca să anunţe câştigarea unei bătălii. A alergat tot drumul, a transmis mesajul şi a murit. Poveste adevărată!

O privi din nou pe Julia. În mod evident, acum, că se vedea cu o profesoară de arheologie, avea de gând să spună chestii dintr-astea mult mai des. Minunat. Clio se uită la Martin, care zâmbi şi scutură din cap.

— De fapt, replică Julia, întinzându-şi mâinile deasupra capului, ăsta e probabil un mit. Nu există nici un fel de dovadă în sensul ăsta.

O spusese simplu, nu sarcastic. Însă, în engleza ei cu accent pretenţios, care făcu ca taică-său să pară şters şi mult prea entuziast.

— Trebuie să sun acasă, îi spuse Clio tatălui ei. Trebuie să-i zic mamei că am ajuns cu bine. Am nevoie de un telefon sau de un computer.

Era adevărat. Acest lucru nu putea fi negat. Însă trebuia să rezolve şi chestia cu Ollie, acum.

— Într-o clipă, rosti el.

— E important, spuse Clio. Trebuie să sun cât mai curând posibil.

— Relaxează-te puş… ăă… Clio. Întinse mâna să o ajute pe Elsa, adormită şi înceată, să iasă ultima din microbuz. Mai întâi, trebuie să vedem ceva.

— Gata? o întrebă Elsa pe Clio. Mi s-a rupt filmul de tot. Nu am realizat cât de frântă eram.

— Cred că da, zise Clio. Însă nu ştiu unde suntem.

— Lăsaţi bagajele! spuse taică-său. Urmaţi-mă!

— Cred că e în direcţia aia, rosti Clio.

— Îi zici tu şoferului că avem nevoie de cel puţin o oră să dăm jos bagajele din maşină? o întrebă el pe Elsa. O să-l plătesc.

Elsa comunică acest lucru în italiană, şi oferta fu acceptată.

Taică-său îi conduse în jos pe o potecă asfaltată care se termina brusc şi unde patru trepte duceau către o plajă cu nisip de culoare închisă. Clio se uită peste acea stâncă de lângă ei, însă nu prea înţelese ce anume vedea. Semăna cu cea mai grozavă prăjitură cu foi din lume.

La nivelul plajei, construită în întregime în stâncă, se afla o construcţie pe trei nivele cu o faţadă de un galben ca de coajă de grepfrut. În unele locuri, vopseaua se luase, însă ferestrele înalte erau încadrate de un roşu îndrăzneţ şi nepătat. Dacă s-ar fi aflat pe o stradă, construcţia ar fi semănat cu un hotel vechi, dar avea un banner mare în faţă ce informa în engleză că acesta era un magazin cu articole pentru scufundare. În spaţiul de desupra lui, unde în mod normal s-ar fi aflat cerul, era mijlocul unei alte clădiri complet diferite, din nou construită chiar în inima stâncii. Aceasta arăta ca o fortăreaţă străveche din cărămidă cenuşie, completată cu mici deschizături pentru ca, de acolo, arcaşii să poată trage. Structura era întreruptă din nou, aproape de vârful stâncii, şi se transforma într-un adevărat hotel de lux, de asemenea galben şi cu arcade de un alb imaculat ce aveau vedere la mare şi o revărsare de verdeaţă de-a lungul marginii.

Clio vru imediat să deseneze, numai să fi înţeles principiul acestei construcţii. Putea doar să admire nebunia celor care făcuseră un asemenea lucru sau cele trei lucruri. Însă tatăl ei începuse să bată step în nisip.

— Doamnelor şi domnilor, zise el, legănâdu-şi braţele deschise. Bine aţi venit în noua voastră casă pe timpul verii!

Toată lumea privi înjur către apă, stâncă şi scuterele Vespa parcate de-a lungul drumului.

— Vorbeşti despre asta, nu? întrebă Aidan, cu vocea îngroşată de panică.

Aşezată pe nisip, în faţa lor, chiar în spatele tatălui ei, era o ambarcaţiune dărăpănată din lemn, lungă de cincisprezece metri. Era ţinută în loc, într-o diagonală periculoasă, de butoaie de metal şi buşteni vârâţi sub ea, ce o ţineau aproape dreaptă. Aproape o treime din ea era acoperită cu o prelată, însă celelalte două treimi rămase constau din ferestre sparte şi lemn putrezit.

— Îmi dau seama că o să trebuiască să lucrăm ceva la ea, zise tatăl ei. Însă are potenţial!

— Ăsta e iahtul nostru? întrebă Julia. Ăsta nu o să ne ducă…

Elsei i se măriră ochii în cap. Pentru o clipă, Clio avu senzaţia că şi alte persoane simt ceea ce simţise ea toată viaţa. Era plăcut să vadă asta, dar acest lucru nu făcea să dispară epava din faţa ei.

— Ben, începu Martin. Nu cred că treaba asta o să meargă.

— E un adevăr spus doar pe jumătate, zise Aidan.

Tatăl ei îi privi cu o confuzie sinceră.

— Zău? întrebă el. Am făcut o afacere aşa de bună cu chestia asta.

— Îmi închipui, rosti Julia.

Clio îl fixă pe taică-său cu o privire de gheaţă.

— Cu puţină muncă, zise el, o să fie excelentă. Nu e nici pe departe aşa de rea cum pare.

Tăcere din partea grupului. Martin tuşi politicos.

— Oh! râse taică-său, privind peste umăr. Îmi pare rău. Mă uitam în direcţia greşită. Acolo e ambarcaţiunea noastră. Chiar acolo, la capăt.

Se întoarseră toţi deodată către apa ce se unduia încetişor.

În faţa lor, la un mai mult de patru metri şi jumătate – înot sau poate chiar pe jos – era un şir de cinci ambarcaţiuni extraordinare. Chiar la capătul şirului respectiv, era cea mai mare şi cea mai îndrăzneaţă dintre ele, fără doar şi poate un iaht. Ceva cu privire la ambarcaţiunea asta părea să spună cu voce tare: „Sunt un model foarte bine cunoscut în zonele petroliere ale lumii. Cost mai mult decât sufletul tău!”

— Bine aţi venit la bordul Fluturelui de Mare, zise el, schiţând unul dintre cele mai largi şi mai înfiorătoare zâmbete pe care le văzuse Clio vreodată.

Fluturele de Mare.

Era clar că tatăl ei pregătise această glumă cu mult timp înainte şi acum o dezvăluia în toată splendoarea sa.

— Ar trebui să vă fi văzut feţele, spuse el.

Nimeni nu zise nimic. Contemplau încă magnificul iaht alb din faţa lor. Avea o lungime de cel puţin douăzeci şi patru de metri, era pe două nivele, plus o timonerie cu geamuri bombate şi fumurii din sticlă şi multe antene care se iţeau din aceasta mai ceva ca dintr-un zgârie-nori.

— Cum ajungem acolo? reuşi să spună Elsa în cele din urmă.

— Cu asta.

Tatăl lui Clio îşi scoase pantofii şi făcu vreo câţiva paşi prin apa care îi ajungea până la jumătatea coapsei. Apucă o barcă pneumatică de culoare portocalie cu un motor mititel, ce stătea legată de un pilon în apă.

— Va trebui să facem vreo câteva drumuri, ca să aducem totul la bord.

Trase barca până la cea mai apropiată platformă de încărcare, făcându-le semn şi celorlaţi să vină acolo.

— Clio! zise el. Urcă tu prima.

O ajută să urce în barcă; aceasta se afundă puţin sub greutatea lor. După ce smuci de vreo două ori de cablul de pornire, motorul se trezi la viaţă cu un fornăit şi făcură o scurtă călătorie până la Fluturele de Mare, apropiindu-se prin spate.

— Ai cumpărat un iaht, îi spuse Clio.

— Ca să fiu cinstit, din punct de vedere tehnic iaht înseamnă o mulţime de lucruri.

— Înseamnă asta. Că ai cumpărat un iaht. Noi nu ne permitem un iaht. Tată, noi nu putem nici măcar să ne permitem să reparăm acoperişul.

— În spatele acestei chestiuni e o poveste destul de amuzantă, zise taică-său, schiţând acel zâmbet nebunesc înspre Fluturele de Mare în timp ce acesta se legăna în apă ca un dinte gigantic ce fusese supus unui tratament de albire. Eu doar aveam de gând să închiriez o ambarcaţiune. Însă, la Londra, am întâlnit o femeie care tocmai divorţase. E foarte bogată. Ambarcaţiunea asta era jucărioara bărbatului ei, aşa că a simţit o deosebită plăcere să mi-o

vândă la un preţ infim faţă de cât costă ea de fapt. O voi vinde după ce ne terminăm treaba şi voi face o afacere monumentală. Ambarcaţiunea asta o să valoreze de zece ori mai mult.

Fluturele de mare? spuse Clio. E un nume cam ciudat.

— E mai bun decât cel vechi, zise taică-său, ridicând barca pe platformă. Înainte se numea Vulpiţa3. Tipul care a avut-o înainte se numea Fox.

— Ce nume vulgar, rosti Clio.

— Ştiu. Ăsta e mult mai bun. Iată, am ajuns!

Legă barca de platforma din spatele iahtului şi o fixă bine. Clio zgârie uşor cu unghia platforma din spate, o fâşie alunecoasă de fibră de sticlă acoperită de apă. Urcă cele trei trepte către puntea propriu-zisă.

— O. K., zise el. Rămâi aici. Vreau ca toată lumea să facă turul iahtului în acelaşi timp.

Îl privi cum îi aduse şi pe ceilalţi, câte doi deodată. Îi luă câteva minute. Nu după mult timp, stăteau cu toţii în picioare pe platforma din spate a ambarcaţiunii. Prima oprire a fost la jacuzzi care avea o învelitoare ce glisa dacă apăsai pe un buton.

— Cada asta a fost spartă, spuse el. Aşa că a trebuit să o repar. O putem umple cu apă sau cu orice avem nevoie când o să… Am putea să o umplem cu apă şi peşte şi astfel am avea propriul nostru rezervor de fructe de mare proaspete! Destul de mişto, nu?

În apropiere, erau nişte uşi glisante de sticlă, ce făceau parte dintr-un perete care era în totalitate din sticlă. Le deschise şi intrară. Clio nu văzu încă nimic, însă covorul spunea totul. Indiferent ce ar fi fost lucrul pe care stătea, acesta era atât de moale şi de pufos, că se simţea de parcă s-ar fi legănat fără efort pe un pat de bureţi de pe fundul oceanului.

— Luminile sunt o chestiune complicată, zicea taică-său, orbecăind după ceva aflat pe perete. Oh. Iată!

Nişte spoturi cu o lumină bine direcţionată se aprinseră în vreo douăsprezece puncte aflate peste tot în tavan, dezvăluind un living şi o sufragerie spaţioase. Totul părea făcut din piele de culoare crem. Covorul pufos era de culoarea mierii şi se întindea în toate direcţiile. Aerul condiţionat emitea acel zgomot uşor pe care-l scot pisoii când dorm.

— Livingul, spuse tatăl ei, întinzând braţele înspre canapea şi plasma TV. Iar dincoace, sufrageria.

— E extraordinar! zise Elsa.

Julia se apropie de tatăl lui Clio, fără să-şi încolăcească braţul în jurul braţului său, însă destul de mult pentru a-şi arăta aprobarea.

— Începem cu toţii aici, continuă el. După o zi grea pe mare. Cambuza4 – bucătăria – e pe aici.

Îi conduse spre o bucătărie complet utilată şi mobilată, cu instalaţii argintii cu negru încastrate în perete, ce străluceau extraordinar de tare. Jumătate din catalogul Williams-Sanoma era înghesuit acolo. Clio ridică o formă pentru glazură ce zăcea pe blatul de marmură.

— Asta e pentru produsele alea de patiserie care ne plac? întrebă ea.

— Toate astea au fost livrate odată cu ambarcaţiunea, zise taică-său repede. Toate. Şi n-aţi văzut nici jumătate din tot ce are locul ăsta. Haideţi!

Chiar lângă bucătărie era o scară în spirală ce ducea atât în sus, cât şi în jos. Coborâră mai întâi într-un vestibul surprinzător de lung. Pereţii erau din lemn strălucitor, ca de vioară, iar coridorul iluminat mai slab, ca la cinematograf. De-a lungul acestui vestibul erau mai multe uşi. Taică-său le deschise aproape pe toate folosind un şperaclu şi dezvălui patru dormitoare confortabile. Clio simţi că se pune prea mult accentul pe faptul că Julia avea camera ei proprie. Mai trecu pe lângă alte câteva uşi şi ajunse la capătul vestibulului.

— Ce e în astea? întrebă Clio.

— Oh, sunt doar provizii şi diferite alte chestii. Apropo de… începe să se întunece şi încărcatul trebuie curând să ia sfârşit. Voi probabil că ar trebui să mergeţi să vă luaţi lucrurile din microbuz, apoi vă arăt restul.

Urcară din nou scările, iar Martin, Elsa, Aidan şi Julia se întoarseră la barcă pentru a ajunge din nou pe platforma de încărcare. Tatăl lui Clio îi urmări prin uşile de sticlă, apoi se aplecă conspirativ la urechea fetei.

— Voiam să-ţi arăt doar ţie asta, zise el. E partea cea mai frumoasă.

— E partea cu telefonul şi computerul? întrebă ea.

— Da' de unde! E camera ta. La etaj.

Se întoarseră la scara circulară şi urcară. Ajunseră într-un vestibul foarte mic, cu un perete înclinat şi acoperit până la jumătate de o fereastră ce dădea către pupa ambarcaţiunii, către apa de culoare întunecată şi către lună. În spatele lor era o uşă de culoarea mierii ce ducea către singura cameră de la acel nivel.

— Haide, intră, spuse el încetişor.

Camera din spatele acestei uşi era de vreo trei ori mai mare decât camerele de jos. Aici, covorul era mai gros ca o pajişte pufoasă din pluş, mai moale decât nişte papuci. Taică-său lovi uşor cu mâna un întrerupător, şi vreo duzină de lumini nevăzute se treziră la viaţă, scăldând camera într-o lumină blândă şi aproape trandafirie. Pereţii aveau un tapet de culoarea şampaniei, cu un model embosat ce reprezenta nişte cercuri mititele. Era de parcă acea cameră ar fi fost foarte impresionată de ea însăşi şi emitea un oooooh, într-o fel uşor îmbătat.

— Asta e lumina de seară, zise el. E, de asemenea, şi…

O lumină gălbuie extrem de strălucitoare, ca în plină zi, apoi jumătate din asta, apoi câteva lumini cât un vârf de ac strălucind în diferite colţuri ale camerei. Îşi îndreptară atenţia spre două măsuţe de toaletă lucioase ce fuseseră zidite în perete, una pe partea cu fereastra, cealaltă pe latura opusă. Patul era lat. Tăblia capitonată şi

semicirculară era strâns lipită de perete, iar baza acesteia părea să fie solid îmbinată de ceea ce era sub covorul de culoarea cafelei. Nu se mişca deloc, indiferent ce mişcare ar fi făcut această ambarcaţiune.

— Partea cea mai bună e în spatele acestei uşi, zise el cu un zâmbet plin de mândrie.

Era o uşă cu furnir de lemn într-o parte a camerei – lemnul cel mai strălucitor ce conţinea în textura sa extraordinare vârtejuri, văzute de ea cu excepţia bordului unei maşinii. Uşa aluneca într-o deschizătură în perete, dezvăluind o sală de baie nu foarte mare, însă, cu toate astea, una cu mult mai spaţioasă decât fusese probabil vreodată sala de baie a unei ambarcaţiuni. Avea două lavoare cu nişte baterii strălucitoare din alamă care se deşertau în nişte bazine cu o suprafaţă perfect scobită. Era şi o oglindă mare cât tot peretele, înconjurată de becuri rotunde, în genul oglinzilor din cabinele de probă – atât de strălucitoare încât o făcu să se tragă înapoi alarmată, deoarece imaginea ei reflectată pe neaşteptate aproape o orbi. Pe perete era un tablou de comandă – ventilatoare, un reostat, un control al volumului pentru cine ştie ce sistem audio nevăzut. Suportul încălzit pentru prosoape, scânteietor şi semănând cu o scară, era suficient de mare ca să găzduiască cele mai groase prosoape. Piesa centrală a băii era o cadă în formă de păstaie cu o duzină sau vreo două de ţevi aurii în jurul părţii laterale şi a bazei. Era suficient de mare pentru două persoane şi era protejată de nişte panouri de sticlă rabatabile. Avea şi o uşoară proeminenţă într-o parte, probabil pentru a oferi vizitatorilor un loc pentru a se aşeza sau pentru frapieră. Un duş larg de culoare aurie cobora direct din tavan, ca o trompetă divină ce-şi făcea apariţia pentru a anunţa că aceasta… era baia despre care se vorbea la începuturile lumii şi că da, într-adevăr, era un lucru extraodinar.

— E pentru mine? întrebă ea. Această cameră?

— Ştiu că ai făcut un drum lung să mă vezi, zise el. Ştiu ce crezi. Vreau să fii fericită.

Chestia asta era ciudată pur şi simplu. Intenţia era bună, să i se dea cea mai frumoasă cameră de pe iaht şi cea mai strălucitoare dintre cele mai strălucitoare băi. Însă, cu toate astea, rămânea totuşi un iaht departe, foarte departe de casă, un iaht pe care el nu şi l-ar fi putut niciodată permite. Clio simţi cum o ia ameţeala. Fusese o zi foarte lungă – noaptea dispăruse undeva în timpul zborului şi schimbărilor de fus orar. Şi în această cameră nu era nici un telefon sau computer.

— Ce părere ai de Fluture? întrebă el. I-am dat numele tău, la urma urmelor.

— Cum?

— Clio, spuse el pe un ton autoritar, e numele unei familii de fluturi de mare. Fluturii de mare sunt nişte creaturi frumoase şi pline de culoare.

— Am crezut că eram o muză, zise ea. Muza istoriei.

— Eşti şi un fluture de mare.

— Adică, ce? întrebă ea.

El se legănă puţin din genunchi şi păru oarecum frustrat. Ştia că nu-i oferise ceea ce-şi dorise el – mulţumirea adusă de o fiică pentru această jucărie – şi lucrul ăsta începea să-l cam enerveze. Acesta era lucrul pe care el îl aşteptase. Vedea limpede asta. El crezuse că, în clipa în care ea va vedea iahtul, toate lucrurile vor fi bune şi inimoase între ei.

Însă Clio nu muşcase momeala. Merse şi se aşează pe pat, legănându-se pe el de vreo câteva ori. Ca şi covorul, patul era şi el elastic într-un fel costisitor.

— Sunt cam obosită, zise ea. Şi cum sun acasă? Unde e computerul? Aidan avea unul. Mai e şi altul?

Acum, părea de-a dreptul enervat. Se plimba de-a lungul şi de-a latul camerei, atingând spoturile mici din tavan.

— Trebuie să cărăm lucrurile la bord, spuse el. O să-ţi aduc un telefon. Oricum, trebuie să stăm de vorbă.

Pregăteşte-te şi hai să ne întâlnim pe platforma de încărcare în douăzeci de minute. O să-ţi aduc valiza.

După ce plecă, Clio se întinse pe spate, lăsându-se învăluită de pilota pufoasă. Închise ochii. Dintr-un motiv necunoscut, o dureau pleoapele. Patul acesta era plăcut şi, dacă şi-ar ţine ochii închişi, ar cădea într-un somn adânc şi nimic din toate astea n-ar deranja-o.

Îşi sili ochii să se deschidă şi se ridică din pat, ieşi pe uşă şi coborî scara îngustă. Era multă activitate pe puntea din spate, lucrurile erau date din mână în mână. Îşi recuperă valiza de pe covorul pufos din living şi o trase după ea. Scara în spirală era suficient de largă pentru a permite accesul unei singure persoane, însă nu uneia corpolente. Era şi destul de abruptă. Trebui să-şi ţină rucsacul în faţă, suind treaptă cu treaptă, aranjându-l de fiecare dată când treptele coteau. După câţiva paşi, îşi dădu seama că nu putea da drumul genţii nici măcar o singură clipă, pentru că ar fi însemnat să cadă peste ea.

Cinci minute mai târziu, era încă la jumătatea drumului şi înjura destul de tare în momentul în care avu sentimentul că cineva o urmărea.

Aidan stătea sprijinit de uşa cambuzei, ţinând o cutie mare de plastic.

— Pari să ai ceva probleme, zise el, fără să facă nici cel mai mic efort să-şi ascundă un zâmbet. Încă o dată, fu izbită de ochii lui scânteietori.

— Ba nu, spuse ea. Mă descurc foarte bine.

— Vrei o mână de ajutor?

— Mă descurc.

— Tatăl tău m-a rugat să-ţi zic că trebuia să te întâlneşti cu el afară.

— Îi poţi spune că m-am înţepenit aici?

— Deci, nu te descurci foarte bine? zise el. E ciudat, pentru că pari să stăpâneşti bine situaţia. Însă înţeleg dacă nu eşti obişnuită să-ţi cari singură bagajele.

— Eu… împinse din nou. Fără succes.

—… sunt obişnuită… să-mi car lucrurile.

— Evident. Ştii, s-ar putea să meargă dacă ai întoarce-o în cealaltă direcţie. Însă spun pur şi simplu…

Clio se uită la poziţia genţii. Avea dreptate. Dacă o răsucea uşor şi o împingea, se mişca. Era simplu şi evident. Atât de simplu şi de evident, că nu putea s-o împingă pur şi simplu în faţa lui şi să-i dea, în felul acesta, satisfacţie.

— Ţi-e bine? întrebă el.

— Excelent, zise ea. Îmi trag doar răsuflarea.

— Şi eu. Am făcut ceva drum de pe punte încoace.

Ştia ce avea ea de gând să facă, aşa că aştepta şi urmărea.

— Deci, spuse el. Iaht, eh? Probabil că-ţi plac iahturile.

— Nu prea, rosti ea.

— Da' ai făcut un joc cu un iaht. Aveţi de mult timp acest iaht? Frumos iaht. Foarte luxos.

— E nou, zise Clio, lăsând să i se citească enervarea pe chip. E foarte nou.

— E mai mare sau mai mic decât ultimul vostru iaht?

Clio nu mai putea suporta. Împinse geanta. Zâmbetul lui Aidan se lăţi şi mai tare pe chip.

Îi luă alte câteva minute să urce valiza şi, cu un ultim ghiont, să o arunce în vestibulul din faţa uşii. Îşi lăsă geanta să cadă pe podeaua cu covor pufos. Abia dacă făcu un zgomot cât de mic.

Când se întoarse pe punte, Aidan căra un monitor care, probabil, sosise cu barca pneumatică. Erau şi câteva componente de computer acolo – o cutie de plastic plină cu fire şi conectoare, o valiză argintie ce părea să conţină un fel de echipament. Martin era pe platforma plutitoare, înmânându-i Juliei echipamentul de scufundare. Erau mult mai multe chestii decât ar fi avut nevoie pentru câteva scufundări ocazionale.

— Deci, îi zise lui Aidan, pentru ce anume sunt toate astea?

El se clătină puţin pe când încerca să care atât monitorul, cât şi cutia.

— Nu mă întreba pe mine, spuse el. Eu sunt doar cel care ajută.

Cu colţul ochiului, îi văzu pe Julia şi pe Martin uitându-se la ea, apoi întorcându-se la recipiente şi bagaje. Era o rigiditate în bărbia lui Martin şi o expresie fixă pe figura osoasă a Juliei. De obicei, Martin era un tip vorbăreţ, aşa că această tăcere era ciudată.

Tatăl ei păşea afară din barca pneumatică împreună cu Elsa şi cu bagajele ei.

— Haide, o strigă el pe Clio în timp ce descărca. Urcă-te! Hai să mergem până în oraş.

Clio se opri să o ajute pe Elsa să urce pe iaht. Martin îi luă rucsacul alb şi îl săltă peste peretele din spate al iahtului. Clio se sui în barca pneumatică. Îi fu mult mai greu să urce decât să coboare. Era alunecoasă şi se tot îndepărta de iaht, plus că nu avea de ce să se ţină. Taică-său păru să nu observe că aproape se rostogoli peste margine atunci când urcă. Martin fu cel care întinse mâinile şi o ajută să-şi menţină echilibrul.

— Mergem să găsim un telefon? întrebă ea.

— Sigur, zise taică-său, nedezlipindu-şi ochii de la platforma de încărcare. Şi o să luăm şi o gelato5. Ştiu eu acolo un loc excelent.

Zise acestea ceva mai tare decât era nevoie. Suna de parcă acest lucru era făcut pentru binele cuiva.

— Tată, spuse ea în timp ce barca se îndepărta zgomotos de Fluturele de Mare. Ce e asta?

— Hai să mergem în oraş, rosti el iar. O să luăm o îngheţată şi o să pălăvrăgim puţin.

Era un singur lucru despre care Clio dorea să pălăvrăgească în acel moment, însă nu cu taică-său la o îngheţată. Trebuia să fie foarte atentă în momentul când lua legătura cu Ollie. Nu-l putea lăsa să creadă, din cauza disperării, că e nebună.

Apoi, îi veni în minte un gând nou şi pozitiv pe când se ţinea strâns de marginea bărcii pneumatice. Poate această

pauză în relaţia lor aproape inexistentă o ajutase. Poate că împinsese lucrurile înainte făcându-l pe Ollie să-i fie dor de ea. Poate că îi era dor de ea chiar acum. Se presupune că distanţa face ca inima să fie mai îndrăgostită – nu că ai putea face mare lucru odată ce se întâmplă asta. Pentru că distanţa face, de asemenea, imposibil să te vezi cu persoana care îţi place.

Clio scutură cu putere din cap şi privi în sus ţărmul stâncos. Prea multe gânduri i se învârtejeau în cap. Acum, trebuia doar să se concentreze şi să suie stânca, fără (dacă era posibil) să vrea să-l împingă pe taică-său de acolo.

Toate la timpul lor.

Reguli care trebuie respectate pe mare.

Oraşul era, fără îndoială, undeva sus. Pentru a ajunge acolo, Clio şi taică-său trebuiră să urce un şir nesfârşit de trepte tăiate în piatră. Urcuşul fu cât se poate de anevoios şi le tăie răsuflarea. Se dovedi a fi un lucru bun, pentru că îi împiedică să aibă cine ştie ce conversaţie până în momentul în care ajunseră în vârf.

Ieşiră într-o piaţă aglomerată ce ducea către strada principală. Toate magazinele erau deschise şi foarte bine iluminate. Clio cercetă din priviri firmele luminoase, căutându-le pe acelea care făceau reclamă accesului la computer, însă nu găsi niciuna. Această stradă era pentru cumpărături şi mâncare, fără să facă legătura prin e-mail cu nici un potenţial iubit. Începu să intre în panică.

Câţiva paşi mai încolo, taică-său se opri în faţa unei vitrine frumoase ce expunea sculptura unei îngheţate la cornet. Partea din faţă a magazinului era deschisă, expunând un recipient lung plin cu nişte culori de-a dreptul uimitoare.

— Au sute de arome, zise el. E cea mai bună gelaterie din oraş.

Zâmbea şi încă încerca să impresioneze, însă comportamentul lui devenise puţin cam distant. Indiferent despre ce ar fi fost vorba în această conversaţie, el credea că îngheţata ar fi amortizat impactul. Tatăl ei n-o să-şi dea

niciodată seama că nu mai era mică şi că acea îngheţată nu era capabilă să rezolve chiar totul. Nu că tactica asta n-ar fi funcţionat altădată.

Totuşi, Clio nu se putea abţine să nu fie fermecată de acea varietate. Avea o slăbiciune pentru deserturile viu colorate şi aromele exotice. Parcurse oferta timp de cinci minute până să se decidă să-şi ia un cornet plin cu îngheţată de iasomie, doar pentru că i se păruse că sună înmiresmat şi straniu. Taică-său o agasă pe femeia ocupată din spatele tejghelei timp de vreo câteva clipe, insistând ca ea să le ofere să guste mai întâi. Ea fie nu înţelegea o boabă englezeşte, fie nu voia ca vreun turist idiot să o facă să aleagă ceva doar ca să-l audă că spune că nu-i place. Sau, pur şi simplu, avea lucruri mai bune de făcut decât să aleagă ea aromele în locul altora. El insistă în felul lui zgomotos şi binedispus. Credea, în mod obişnuit, că şi alţii se se amuzau împreună cu el, deşi ei în mod evident n-o făceau.

Clio se decise să ia atitudine.

— Aceasta, zise ea, făcând un pas înainte şi arătând înspre tăviţa de metal ce conţinea o îngheţată de culoare galben-deschis cu imaginea unei albine pe plăcuţă. Vreau o îngheţată medie. La cornet.

Femeia părea să-i fie recunoscătoare.

— Ce e asta? întrebă el în timp ce-şi primea îngheţata. Miere?

— Da' ce importanţă are pentru tine? întrebă Clio. Oricum, ai rugat-o pe ea să aleagă în locul tău.

— Da, spuse el. Cred că n-are importanţă. Hai să ne plimbăm şi să stăm de vorbă. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştii.

— Ăsta e momentul liniştit pe care l-ai ales ca să-mi povesteşti despre această Julia? întrebă Clio. Era mai uşor să spună asta cu cuvintele ei decât să-l lase pe el să se învârtă în jurul cozii, să formuleze situaţia respectivă într-o conversaţie lungă, ciudată, care o făcea să-i stea inima-n

piept, referitoare la felul în care, uneori, adulţii aveau unele sentimente pentru alţi adulţi. N-avea absolut nici o îndoială că el i-ar fi prezentat situaţia de parcă ea ar fi avut doisprezece ani.

El se opri şi se uită meditativ la ea. Părea ciudat de tânăr în lumina caldă a străzii cu părul lui ondulat, pălăria aia mică şi cu cornetul de îngheţată în mână. Era o situaţie destul de alarmantă.

— De unde ai ştiut? întrebă el. De ce oare mă mai mir? Tu întotdeauna ai ştiut diverse lucruri.

— Mda, zise ea. Am puteri magice.

— E ceva în neregulă cu urechea ta?

Clio îşi îndepărtă mâna pe care, din nou, şi-o pusese automat peste ureche.

— Ştiu că lucrul ăsta e ciudat pentru tine, spuse el. Dacă te deranjează, ştii că poţi vorbi cu mine.

Însă nu părea, cu siguranţă, să fie un lucru despre care să fi vrut să vorbească. Cuvintele fuseseră pronunţate băţos, de parcă ar fi fost citite de pe o foaie de către un actor neexperimentat.

— Despre ce să vorbim? întrebă Clio. Ai voie. Nu mai locuieşti cu noi. Ne-ai părăsit. Chestia asta e cât se poate de legală. Poţi face ce vrei.

— Clio, nu ştiu dacă maică-ta e…

— Şi n-am de gând să te spun, i-o tăie Clio scurt. E în regulă. Pur şi simplu nu vreau să ştiu detaliile picante ale vieţii tale amoroase, bine? Îţi cer oare prea mult?

În loc să se lanseze într-o apărare complicată a gestului acela tandru pe care-l făcuse cu urechea Juliei, taică-său se mulţumi să încuviinţeze din cap. Merseră câţiva paşi în tăcere. El duse mâna la buzunar şi scoase o mică staţie de emisie-recepţie de culoare portocalie. I-o înmână ei, apoi continuă să meargă mai departe.

— Asta e staţia ta, zise el. Toată lumea de pe iaht o să aibă una şi toată lumea are un număr. Tu eşti numărul cinci.

Trebuie să te identifici întotdeauna după numărul pe care-l ai. Ai şi o listă cu numerele pe spate.

Clio răsuci staţia. Acolo, lipit pe spate, era un mic abţibild cu următoarea listă tipărită cu caractere extrem de mici:

Ben Ford: 1 Martin Young: 2 Julia Woodward: 3 Aidan Cross: 4 Clio Ford: 5

Elsa Akerlimd-Woodward: 6

— Ce facem de avem nevoie de astea? întrebă ea.

Se separară pentru o clipă, pentru a lăsa o bicicletă să treacă printre ei.

— O treabă legată de arheologie, zise el.

— Şi pentru ce secretomania asta? întrebă ea.

— E doar o măsură de precauţie, spuse el.

— O măsură de precauţie împotriva a ce anume?

— Clio, tot ce-ţi cer e să iei această staţie, să foloseşti un număr şi să nu dezvălui prea multe informaţii personale. Avem un iaht drăguţ care are lucruri scumpe în el. Asta-i tot. E o măsură de precauţie cât se poate de obişnuită.

Clio se îndoia, fără doar şi poate, de acest lucru. Taică-său întotdeauna avea tendinţa de a împinge lucrurile puţin cam departe, doar ca să facă un joc din orice.

— Şi de ce nu pot spune pur şi simplu: „Aici e Clio şi văd un calamar uriaş care atacă iahtul. Veniţi repede”. Ce e în neregulă cu asta? Şi care-i treaba cu numărul? Vrei pur şi simplu să ţi se spună Numărul Unu, aşa ca în Star Trek?

— Numerele sunt mai uşor de înţeles.

— Nu şi dacă trebuie să întorc staţia cu fundul în sus să văd cine e Numărul Patru, zise ea.

— Vei învăţa numerele.

— Da' de ce? Asta-i întrebarea mea. Nu pot pur şi simplu să mă plimb toată vara şi să mă numesc Numărul Cinci. „Numărul Cinci a făcut arsuri solare azi”, „Numărului Cinci chiar i-a plăcut cartea pe care i-ai dat-o”. E stupid.

— Clio, spuse el, pierzându-şi răbdarea, doar urmează regulile iahtului. Acum, cel de-al doilea lucru pe care trebuie să-l ştii. Ai ceva de făcut. Eşti bucătarul oficial.

— Sunt ce?
— Îţi place să găteşti, zise el.
— Ba nu, nu-mi place, rosti ea. Eu sunt regina mâncării comandate acasă.
Taică-său se întoarse pe călcâie şi începu să meargă în aceeaşi direcţie din care tocmai veniseră.
— Te pricepi la asta, spuse el. Întotdeauna ai fost pricepută la asta. Aminteşte-ţi de supa aia pe care întotdeauna obişnuiai să o faci, aia de perişoare? Era excelentă! Şi cursurile de gătit pe care le-ai luat în Japonia?
— Doar pentru că pot, asta nu înseamnă că-mi şi place, zise ea. N-am mai făcut supă de perişoare de când aveam zece ani. Şi cursul de gătit a durat doar o zi. Am învăţat cum să tai legumele mai repede. Asta-i tot.
— Toată lumea trebuie să facă ceva. Să conducă iahtul, să stabilească apoi cursul, să mânuiască echipamentul… cineva trebuie să facă toate astea. Cambuza e domeniu tău. Las asta complet în grija ta.
— Şi treaba Elsei care e? întrebă ea.
— Elsa e traducătoarea noastră.
— Şi ce o să traducă? Noi toţi vorbim engleză.
— Uite ce e, zise el. Elsa nu e fiică-mea. Nu-i pot spune ce să facă.
— Ăsta-i felul tău de a-mi spune că Elsa n-are nici un fel de treabă de făcut, zise Clio. Nu-i aşa?
— Şi încă un ultim lucru. Îmi dau seama că eşti la… acea vârstă. Şi că o să fii în preajma unui… băiat. Însă trebuie să ştii că acel lucru nu se poate întâmpla, bine?
— Şi bănuiesc că aceste reguli nu sunt valabile şi în cazul tău, nu? zise ea.
— În cazul meu e diferit, mormăi el. Clio, noi suntem adulţi şi…
— Ţi-a trecut oare ţie vreodată prin minte că poate deja eu am pe cineva? continuă Clio. Şi poate că a trebuit să-l las baltă, ca să vin în această tabără de piraţi sau ce-o fi pe care o organizăm pe iaht? Te-ai gândit vreodată la asta?

— Ai pe cineva? bâigui el. Adică, maică-ta nu mi-a spus nimic.

— Ai întrebat?

— Mi-am închipuit că ea o să pomenească…

— Nu. M-ai întrebat pe mine? Ai arătat tu vreun interes referitor la ceea ce se petrece în viaţa mea când m-ai târât de acasă aici? Mai ştii măcar cine sunt eu?

— Păi, zise el. Te vedeai… cu cineva?

— N-are importanţă, zise Clio, neavând idee cum să răspundă la întrebare. Adică, dacă am noroc, el încă o să mai fíe acolo şi o să mă aştepte când mă întoarc. Însă nu asta era ideea.

Lucrul acesta păru să-l mulţumească pe tatăl ei. Săgeţile usturătoare trecuseră vâjâind pe lângă urechile lui. Ideea esenţială îi scăpase în întregime. Ca de obicei.

— Bineînţeles că te va aştepta! spuse el. Trebuie să ştii că aceasta nu e o croazieră unde se organizează petreceri. E o vacanţă lucrativă. Trebuie să iei lucrurile în serios. Ai o treabă de făcut. Deci, nu bei şi nu-ţi faci de cap. Iar accesul în dormitoare e interzis. Nu intri în camera lui Aidan, şi el nu intră într-a ta. Şi cu asta basta.

— Mă rog, cum zici tu, rosti ea. O să mă asigur că mă raportez doar la mine însămi atunci când vreau să mă distrez. Şi bănuiesc că toate celelalte lucruri obişnuite sunt excluse – dansul, jocurile de cărţi, să port ceva roşu, să zâmbesc.

— Înţelegi ce vreau să spun, zise el.

— Nu – răspunse ea. Pe bune, chiar nu înţeleg.

Tăcură amândoi în acelaşi timp şi îşi luară privirea unul de la altul, mergând împreună până ajunseră în punctul de unde porniseră, spărtura în stâncă, treptele întortocheate ce duceau în jos, către mare.

— Şi cu e-mailul meu cum rămâne? întrebă ea. Sau cu telefonul? Chiar şi puşcăriaşii au dreptul să dea un telefon.

În tot timpul cât merseseră, ea căutase o plăcuţă a unui internet cafe însă nu văzuse niciuna. Trebuia să existe pe

undeva un telefon public.

— I-am trimis deja maică-tii un mesaj în care-i spuneam că ai ajuns cu bine în momentul în care avionul a aterizat la Roma. La noapte, se aşteaptă să fie furtună. Trebuie să ne întoarcem şi să verificăm ca totul să fie în siguranţă. O să vedem cum facem cu telefonul când ne întoarcem pe uscat.

Arătă către un nor negru şi încărcat ce zăbovea deasupra golfului. Era la doar câţiva kilometri depărtare, după cum arăta, ascuns în spatele vulcanului. Ducea cu el o furtună cu multe descărcări electrice şi trimitea nişte trăsnete subţiri ca un vârf de creion.

Clio nu văzuse în toată viaţa ei o astfel de prevestire clară a unui necaz. Însă taică-său avea dreptate: nu le-ar mai rămâne prea mult timp să se întoarcă pe iaht până în momentul în care furtuna avea să lovească. Ollie va trebui să aştepte. Din nou.

Apartamentul Şampaniei.

Când se întoarse pe iaht şi deschise uşa dormitorului, găsi o privelişte ciudată. Elsa stătea în faţa uneia dintre oglinzi, vârând cu grijă fotografiile de-a lungul ramei acesteia. Valiza era deschisă pe podea şi hainele împrăştiate în toate direcţiile.

— Bună, zise Clio. Asta e… asta e ca…

— Presupun că tatăl tău nu ţi-a spus, zise Elsa.

— Ce să-mi spună?

— Că împărţim aceeaşi cameră, răspunse ea. Şi da, asta înseamnă că împărţim şi singurul pat.

Clio se sprijini de cadrul uşii.

— Se pare că împărţirea paturilor a fost o chestiune destul de dificilă, zise Elsa. S-a presupus că n-o să ne deranjeze să împărţim acelaşi pat. Pe mine nu mă deranjează. E un iaht. Spaţiul e limitat. Iar eu sunt obişnuită să împart camere mici.

— Nici pe mine nu mă deranjează, rosti Clio automat. E în regulă.

Îngheţară pentru o clipă în acea atitudine politicoasă. Clio se uită în jurul ei prin cameră. Adevăratul haos se instalase deja în partea de încăpere ce-i aparţinea Elsei. Pe scaun se găseau o grămadă de chiloţi tanga. Covorul de culoarea cafelei era în întregime acoperit. Hainele Elsei erau pline de culoare. Erau scurte, luminoase, simple, vesele. Erau hainele unei zeiţe a lactatelor, care se simţea bine în pielea ei.

— Sunt puţin cam dezordonată, zise Elsa. Nu mă pricep să fac curăţenie. O să fac tot posibilul să ţin situaţia sub control.

— Nu, nu, spuse Clio. Totul e în regulă.

Asta era încă o lovitură, una dintre nenumăratele lovituri pe care le primise în ziua aceea, şi ea nu mai avea nici o putere să lupte. Acum, va trebui să înceapă să facă şi ea acelaşi lucru. Trase cu putere aer în piept, apoi deschise valiza şi se uită la hainele ei. Fără măcar să-şi dea seama, împachetase obişnuitele ei lucrări artistice. Erau vreo jumătate de duzină de tricouri vintage pe care le decupase ea însăşi şi le recususe, transformându-le în bustiere sau tricouri sfâşiate. O grămadă de pantaloni de pijama, obiectul vestimentar de vară preferat de ea – cu câteva numere mai mari şi cu modele ţipătoare, ca, de exemplu, buline colorate, cranii şi oase încrucişate. Toţi jeanşii ei erau pătaţi de vopsea. Toţi. Şi avea doar o singură fustă.

Despachetară în linişte timp de vreo câteva minute, Elsa îngrămădind la întâmplare mormane întregi de chestii dantelate în sertarele dulapului, umplând şifonierul cu haine. Clio fu ceva mai metodică – aşezând hainele unele peste altele şi împăturindu-le, ţinând cont de locul fiecăreia.

Elsa se prăbuşi cu zgomot pe pat, în faţa ei.

— Bun, admise ea râzând. E groaznic. Chiar dacă e o cameră drăguţă. Hai să o recunoaştem amândouă. O să ne simţim mai bine. Chestia asta e o mare porcărie!

— E o mizerie, zise Clio, şi faţa i se lumină de un zâmbet. Şi, în acel moment, nici măcar nu vorbea serios.

Comportamentul Elsei îi ridicase moralul.

— Îmi pare rău dacă am fost puţin cam ţâfnoasă azi, spuse Elsa. Am fost cam indispusă şi nu eram prea încântată de vacanţa asta. Voiam doar să-mi cer scuze.

Clio nu-şi putu ascunde confuzia care simţi că i se aşterne pe chip. De ce se scuza Elsa pentru că se purtase ciudat? Se întreba dacă nu cumva ea se comportase atât de rău, încât Elsa se scuza pentru a o face şi pe Clio să se scuze la rândul ei.

Nu. Chestiunea era mult prea întortocheată şi nebunească. Evident, toată agitaţia provocată de zbor se liniştise acum în mintea ei.

— Ba n-ai fost, zise Clio.

— Ba da, insistă Elsa, ridicându-se de pe pat şi scotocind prin bagaje. Însă am de gând să mă revanşez. Uite. Am pescuit asta din aeroportul din Roma.

Scoase două sticle dintr-o pungă de plastic.

— E un vin spumant ieftin, spuse ea. Însă vom pretinde că e şampanie. E pe aproape. Şi e caldă. Hai s-o răcim şi s-o bem.

Experienţa ei de băutoare de alcool consta în mare într-o perioadă foarte revoltată după despărţirea părinţilor ei când, în mod sistematic, golise tot din casă timp de vreo câteva săptămâni. Nimeni nu observase treaba asta până într-o noapte când mersese cam prea departe şi băuse aproape o sticlă întreagă de mărgărită direct din sticlă într-o singură după-amiază. Voma ce urmase durase o zi întreagă. Toată lumea exagerase în privinţa asta, însă aproape că o vindecase de viciul alcoolului. De atunci, nu i se mai întâmplase niciodată.

Însă, acum i se părea momentul potrivit să-şi reconsidere opţiunile. Era o ocazie atât de bună să ia în râs noul ordin al tatălui ei. Şi, la urma urmelor, se afla în Italia.

— Mă duc să aduc paharele şi gheaţa, zise ea.

Tatăl lui Clio se învârtea prin camera de zi. Ea se furişă în cambuză. În bufet erau pahare solide de vin, însă Clio

înhăţă două căni butucănoase. Aşezat pe un colţ al blatului dulapului, găsi un ceainic. Chestia asta o să ajute la căratul gheţei. Mai bâjbâi pe acolo, deschizând pe întuneric robinetul chiuvetei, dând impresia că folosea ceainicul. Tatăl ei îşi vârî capul în cadrul uşii.

— Ne-ar prinde bine o mână de ajutor ca să aducem mâncarea înăuntru, zise el.

— Elsa vrea o ceaşcă de ceai, răspunse Clio, făcând o mutră cât se poate de serioasă înspre ceainic. O doare burta pentru că i-a venit.

— Oh, rosti el repede. OK. Fă-i un ceai. O să-l rog pe Aidan să ne dea o mână de ajutor.

Era singurul lucru bun atunci când îţi venea ciclul: îi închidea pofta de conversaţie lui taică-său. Clio zâmbi, deşi se întreba dacă nu cumva folosise scuza asta prea devreme. Umplu ceainicul ochi cu cuburi de gheaţă şi îl luă sus împreună cu cele două căni.

Puseră dopul unuia dintre cele două lavoare ale băii şi deşertară gheaţa.

— Bună treabă, zise Elsa, cuibărind sticlele în baia aceea rece. O să le lăsăm acolo câteva minute.

Clio se aşeză pe marginea căzii.

— De ce ai crezut că te-ai comportat ciudat? întrebă ea.

— Oh, spuse Elsa, nu încape nici o îndoială în privinţa asta. Am fost puţin cam ţicnită în ultima vreme. Şi nu eram foarte încântată nici de călătoria asta. Nu mi se acordă prea multă atenţie.

— Nici mie, rosti Clio.

— Îmi închipui. Da' tu măcar ai ştiut despre…

Elsa îşi flutură mâna înspre podea.

— Tata? întrebă Clio. Şi maică-ta?

— Da.

— Nu, zise Clio. Ăsta a fost un alt lucru pe care el a uitat să-l menţioneze.

— Părinţii tăi au fost căsătoriţi? întrebă compătimitoare Elsa.

Clio încuviinţă.

— Şi s-au despărţit acum cât timp?

— Acum doi ani şi ceva.

— Chestia asta cu întâlnitul, spuse Elsa. O să te obişnuieşti. Te asigur. Maică-mea n-a fost măritată niciodată, însă a fost cu taică-meu o perioadă când eram eu mică. El era în consiliul de administraţie al unei bănci care i-a acordat împrumutul pentru a-şi putea face lucrarea de doctorat. Făcea o lucrare de cercetare despre un ţicnit care a trăit acum o sută de ani şi care credea că Atlantida se află în Suedia. A obţinut împrumutul, diploma şi pe mine. Apoi, l-a părăsit pe taică-meu. Mi-a fost dor de el o perioadă, însă, până la urmă, ajungi să te obişnuieşti cu asta.

Elsa zâmbi şi răsuci sticla în gheaţă. Clio nu vru să spună că, atunci când părinţii sunt căsătoriţi, când ai familie, despărţirea nu prea e acelaşi lucru precum cel descris de Elsa. Dar ce ştia ea? Poate că a-ţi pierde tatăl de mică era şi mai rău.

— Motivul pentru care am cumpărat această şampanie, continuă Elsa, răsucind sticla încetişor, a fost pentru că eram supărată şi voiam să sărbătoresc.

— Ce să sărbătoreşti?

— O să-ţi arăt, zise ea. Vino aici.

Îi făcu semn cu mâna din pragul uşii de la baie şi o duse la oglinda unde erau expuse fotografiile. Scoase două dintre ele. Una era cu o fată, cealaltă era cu un iepure.

— Iepurele ăsta? Alex? Pe care l-am botezat cu numele fostului meu? El, fostul, nu iepurele, m-a părăsit acum trei săptămâni, ca să iasă cu…

Ea schimbă fotografiile şi scoase una diferită, una pe care n-o mai arătase înainte. Acelaşi fundal, trei fete. Elsa era în partea dreaptă. Avea braţul pus în jurul taliei altei fete.

—… fata asta. Claire.

Rosti numele cu mare precizie, accentul ei britanic adâncind a-ul din mijlocul cuvântului. Pleoapele i se lăsară

grele când rosti numele. Clio nu mai auzise niciodată ca un nume să fie rostit atât de ameninţător.

— Una dintre cele mai bune prietene ale mele, zise Elsa. O fostă bună prietenă. Şi, când spun că „m-a părăsit ca să iasă cu ea”, mă refer la faptul că deja se vedeau de vreo lună, atunci când i-am prins. E greu de ascuns lucrul ăsta la şcoală când locuim toate la un loc.

Ea înlocui cu grijă fotografia cu iepurele, însă ezită cu cea a lui Claire. Pe aceasta o aruncă în cele din urmă sub masă.

— Englezii sunt nişte tipi de nimic, spuse ea. De nimic. Cel puţin aşa sunt în şcoala unde învăţ eu. Englezii sunt nişte tipi obsedaţi de bere, sport şi maşini. În ordinea asta. Unii dintre cei de la mine de la şcoală extind asta spre ceva care include şi banii. Dacă găseşti unul deştept sau amuzant, de obicei e şi deprimat. Oricum, suedezii sunt mai buni. Însă de ăştia nu prea am parte. Nu. Eu îmi petrec nopţile în barul şcolii cu toţi fraierii.

— Aveţi bar? întrebă Clio. La şcoală?

— Nu e un lucru atât de extraordinar, zise Elsa. Ei fac în aşa fel încât să aibă un oarecare control asupra consumului de alcool. E o cămăruţă tristă unde se poate juca hochei de masă şi ai o limită de două halbe de bere. M-am săturat de porcăriile astea.

Chiar şi cea mai groaznică experienţă a Elsei părea mult mai colorată decât viaţa obişnuită a lui Clio de la şcoală. Să locuieşti acolo, să ai un bar… era ca ceva dintr-un film.

— Oricum, spuse Elsa. S-a terminat cu supărarea. O să sărbătorim. Toată vara. Lucrurile vor merge bine. M-am hotărât. De fapt, ar trebui să înceapă de acum. Hai să dăm o petrecere. Aici. În noaptea asta.

— O petrecere? Cu cine?

— O să-l invităm pe Aidan. M-am hotărât ca el să fie răzbunarea mea.

Clio slobozi un oftat lung.

— E în regulă, ai încredere în mine, zise Elsa. L-am cunoscut abia săptămâna trecută, însă, dacă are de-a face

cu maică-mea, o să aibă o viaţă cam grea. Are nevoie de un pahar. Va fi distractiv. Promit. Şi e simpatic, nu-i aşa?

— Sigur… Clio se uită în altă parte. Crezi că sticla aia s-a răcit?

— O să se răcească într-o clipă, spuse Elsa. Ce crezi? îl putem invita?

Cuvintele „nu e o croazieră unde se organizează petreceri” sunau încă discordant în capul ei. Frustrarea pe care o provocaseră întrecea orice altă frustrare pe care Aidan ar fi putut-o provoca. Şi n-avea cum să o refuze pe Elsa.

— Sigur, zise ea. Mă ocup eu.

Clio scoase staţia portocalie din buzunar şi se uită pe spate după numărul lui Aidan.

— Numărul Patru, rosti ea. Avem nevoie de tine sus.

Tăcere. Apoi un tosnet şi vocea lui taică-său.

— Numărul Cinci? Ai nevoie de Numărul Patru?

— Oh, da. Te aud, spuse Clio, uitându-se la Elsa şi ridicând din umeri. Avem nevoie de Numărul Patru. Are ceva de la Numărul Şase. Avem aprobarea Numărului Trei. Terminat.

Elsa se prăbuşi pe partea ei de pat şi râse înfundat în mormanul de haine. Clio ridică o mână, făcându-i semn să păstreze tăcerea.

— OK, Cinci, zise taică-său. Patru se îndreaptă spre voi.

— Recepţionat, Unu. Terminat.

Clio închise staţia şi o aruncă triumfător peste umăr, pe pat.

— Ce-a fost asta? întrebă Elsa.

— Acesta a fost felul meu de a-i spune lui taică-meu să-l trimită pe Aidan aici şi că maică-ta a zis că e în regulă, răspunse Clio. Maică-ta probabil n-a citit nici ea ce e scris pe spatele staţiei, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc foarte tare. A fost o treabă foarte inteligentă. Vine?

— Se îndreaptă spre noi.

Elsa se duse la baie şi aduse una dintre sticle. Rupse folia de aluminiu din capăt şi răsuci învelişul de sârmă care ţinea dopul de plută. Dopul sticlei pocni triumfător, şi lichidul spumos se revărsă pe gâtul acesteia. O îndreptă repede spre cele două căni.

— Hai să începem, zise ea, dându-i o cană lui Clio şi ridicând-o pe a ei pentru a ciocni. Pentru noua noastră cameră. Pentru Apartamentul Şampaniei! Noroc!

Până îşi făcu Aidan apariţia, cinci minute mai târziu, ea simţea deja efectele şampaniei. Erau foarte plăcute – se simţea pur şi simplu foarte bine. Limbile li se dezlegaseră. Dădu uşa de perete.

— Mi s-a spus că e nevoie de mine, zise Aidan cu hotărâre în glas. Părea puţin epuizat, urme de transpiraţie îşi făcuseră apariţia la subsori, probabil de la căratul alimentelor despre care taică-său tocmai menţionase. Cu toate astea, observă ea, tipii deveneau de obicei mai drăguţi atunci când erau puţin enervaţi. Şi puţin asudaţi… Mergea. Înţelegea de ce Elsa crezuse că era „gustos”.

— Poţi s-o mai spui încă o dată, Număru' Trei! Clio îl îndrumă înăuntru, aruncându-i Elsei un zâmbet. El opuse o uşoară rezistenţă, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce anume se întâmpla în această cameră înainte de a se apropia mai mult.

— Hai să bei un pahar cu noi, zise Elsa.

— Nu pot. Trebuie să aranjez biroul.

— Poţi să tragi o duşcă mică, spuse ea. Hai, nu mai fi aşa scorţos şi ia loc aici.

Se apropie de el şi îl luă de mână, trăgându-l înspre pat şi trântindu-l cu putere pe marginea acestuia. El nu se opuse prea tare. Se uită în jurul lui cu acea privire de veselie încrezută. Lui Clio ajunsese deja să-i fie antipatic.

— Deci, zise el. Aţi primit camera cea frumoasă, fetelor. Sunt de-a dreptul impresionat. Da' am o singură întrebare – care dintre voi doarme în pat?

— Da, corect, rosti Elsa, trecând în partea cealaltă şi aruncându-şi un braţ pe după umerii lui Clio. E doar un pat. Va trebui să-l împărţim. Aminteşte-ţi lucrul ăsta înainte să adormi-că, două etaje mai sus, două fete încântătoare împart acelaşi pat.

El strânse din ochi, însă nu lăsă să se întrevadă nimic pe chip. Chiar arăta ca un fel de maşinărie umană ce absorbea informaţiile şi le analiza.

Elsa merse până la dulap şi ridică sticla.

— Aveţi aici şi şampanie? zise el.

Întrebarea asta îi era adresată lui Clio.

— Elsa a adus-o, rosti ea cu hotărâre.

— Da' am doar două căni, spuse Elsa. Doi dintre noi trebuie să împartă cana. Te deranjează?

Se duse la Clio şi îi umplu cana din nou, apoi se aşeză lângă Aidan cu cana într-o mână şi sticla în cealaltă.

— N-am microbi, zise ea. Pe cuvânt. Sau poate vrei sticla?

— Cana e în regulă, rosti el.

— Nu eşti englez, spuse Clio, aproape acuzatoare. De ce eşti la Cambridge?

— Sunt la Yale, zise el. Şi era tare înfumurat din pricina asta, de parcă ar fi trebuit să fie evident, de parcă ar fi avut un Y mare şi albastru ce-i strălucea în frunte.

— Oh! exclamă ea. N-ai intrat la Harvard?

— Vrei să spui la Cambridge Community College? zise el, acceptând cana şi luând o înghiţitură. Dădu şampania pe gât de parcă ar fi băut un suc.

— E foarte ciudat, rosti Clio. A fost cumva o păcăleală în pliantul de prezentare a colegiilor?

El strânse şi mai tare din ochi. Cu asta, Clio îl nimerise din plin. Bău triumfătoare din cană. Şampania îi făcea bine.

— Şi cu ce te ocupi? întrebă ea. Ai o grămadă de computere jos.

— Sunt inginer, zise el. Însă studiez şi arheologia. Mă ocup de chestiile tehnice – o chestie ciudată şi experimentală care se face doar în câteva şcoli din lume. De aceea m-a

adus Julia la Cambridge ca să-i fiu asistent. Trebuia să plec acasă vara asta, dar am primit un telefon că se întâmpla chestia asta. Şi astfel, nu m-am mai dus acasă.

— Eu trebuia să lucrez într-un magazin de artă, spuse Clio.

El nu dădu nici o replică. Afirmaţia ei păru că nici măcar nu fusese băgată în seamă. Parcă lucrul într-un magazin de artă n-ar fi fost la fel de important precum ce plănuise el să facă. Era cam prea arogant. Yale. Cambridge. Sigur, erau nişte lucruri impresionante, însă era mult prea sigur de acest fapt. Nu ştia cum să fie discret în privinţa aceasta.

— La masă, începu Elsa, luând o înghiţitură zdravănă de şampanie, tatăl tău începuse să spună ceva despre tatuaj. A zis că are o poveste interesantă. Era pe cale să spună oare că ţi l-ai făcut dintr-un accident? Cam aşa a sunat.

— Oh, sigur, rosti Clio, învârtind lichidul în cană şi luând o înghiţitură mică. Aşa s-a întâmplat. Acum multă vreme.

— Cum a fost posibil să-ţi faci un tatuaj dintr-un accident? întrebă Aidan.

— Nu mi-am făcut tatuajul dintr-un accident. Clio simţi cum vocea i se îngroaşă puţin. Mi-am făcut tatuajul după aceea, pentru că am avut o cicatrice.

— Evident, zise Elsa, râzând puţin cam prea tare şi înghiontindu-l pe Aidan.

— Ce fel de accident? întrebă el.

Clio luă o altă înghiţitură. Povestea asta cerea o grămadă de explicaţii. Însă cei doi care stăteau pe marginea patului o scrutară cu privirea, aşteptând să audă ce avea să le spună. Iar lucrurile erau ceva mai simple datorită şampaniei.

— Am fost lovită de o barcă cu motor, spuse ea.

— Cum de te-a lovit o barcă cu motor? întrebă Aidan.

— E o poveste lungă, zise Clio.

— Avem timp, rosti Elsa. Avem timp berechet pentru asta.

Clio ridică din umeri şi îşi goli cana, ridicând-o pentru a i se mai turna băutură. Elsa i-o umplu din nou.

— OK, zise ea. Când am jucat prima dată jocul, taică-meu avea în minte ideea că şcoala normală nu era de-ajuns

pentru mine. Aşa că ne-a dus în Kos – insula grecească – într-o colonie unde trebuia să trăieşti precum grecii din Antichitate în jurul anului 300 înainte de Hristos.

— Nu mă aşteptam să spui asta, rosti Aidan. Pentru prima oară, chiar părea surprins.

— Purtam bucăţi de pânză şi stăteam în locuinţe fără aer condiţionat, continuă Clio. Majoritatea celor de acolo făceau asta ca să poată bea vin şi să stea dezbrăcaţi mai tot timpul.

Se auzi un chicot al Elsei.

— În fiecare zi, trebuia să iau lecţii de greacă. Profesorul meu obişnuia să ne ia la plimbare, pentru că el credea că aşa e mai clasic. Aşa că trebuia să ne plimbăm kilometri întregi în căldura toropitoare, printre stânci, cu chestiile alea alunecoase din piele în picioare. Era oribil. Singura fată de acolo de vârsta mea era o unguroaică şi unicul mod prin care puteam comunica era să aruncăm măsline crude una spre alta. În mare parte a timpului, încercam pur şi simplu să-mi ţin bucăţile de pânză pe mine şi să-i evit pe turişti.

Audienţei îi plăcea povestea. Cel puţin, nefericirea ei făcea subiectul unei conversaţii de bună calitate.

— După vreo săptămână, zise ea, maică-mea se săturase. Ne-am mutat la un hotel, am continuat lecţiile de greacă pe balcon, am avut room-service, prosoape pufoase şi lucruri de felul ăsta. Însă taică-meu încerca întruna să-mi lărgească orizonturile. Aşa că ne-a înscris pe amândoi la cursuri de scufundare.

— Ţi-au plăcut scufundările? întrebă Elsa. Nu ştiu dacă mie mi-ar fi plăcut.

— Ei bine, la început, a fost puţin cam enervant pentru că ai multe de învăţat. Trebuie să iei ore, să înveţi despre tabele de scufundare, rău de decompresiune şi chestii de genul ăsta. Iar să îmbraci un costum ud nu e deloc amuzant. Însă, de îndată ce ţi-au dat drumul în apă, e surprinzător într-un fel.

— Deci eşti o scufundătoare cu acte în regulă? întrebă Elsa.

— Am permis, zise Clio. Şampania o făcea să se simtă de parcă ar fi putut continua la nesfârşit să vorbească. Nu e aşa greu să înveţi. Sunt o înotătoare destul de bună. Plus că taică-meu chiar luase în serios treaba asta. Era un lucru nou pentru el. Ne-am antrenat mult, am învăţat mai mult decât lucrurile de bază. Nici măcar nu ştiu dacă mi s-a permis să fac unele dintre lucrurile pe care le făceam. Oricum, era într-o după-amiază şi ne scufundam. Acolo era o zonă marcată pentru scufundări, dar taică-meu a văzut nişte chestii şi a crezut că sunt coloane. Sunt o grămadă de chestii sub apă la care să te uiţi. Aşa că am părăsit zona şi am început să înotăm în afara ei. Nu foarte departe. Poate vreo cincisprezece kilometri în afara ei sau ceva de genul ăsta. Am ajuns la locul respectiv şi nu erau coloane. Erau doar nişte roci. Tata mi-a dat semnalul că vrea să se ridice. L-am urmat. Trebuie să te ridici în etape, ca să nu ai rău de decompresiune. Deci urcam împreună cu el. Eram poate la o distanţă de vreo trei metri unul de altul. Am ajuns prima la suprafaţă, şi acolo s-a întâmplat.

— Ambarcaţiunea respectivă? întrebă Elsa.

Îl apucă pe Aidan de jeanşi.

— Ne aflam în locul nepotrivit, spuse Clio. Însă tipul care conducea barca cu motor băuse şi mergea mult prea repede. Nu-mi amintesc totul atât de bine. Ştiu că am încercat să mă dau la o parte din calea lui. Cred că, într-un fel, am făcut asta. Ar fi fost mai rău dacă m-aş fi aflat chiar în faţa lui. Nu-mi amintesc când am fost lovită, însă tata mi-a zis că am zburat destul de departe. Vreo patru metri şi ceva.

— Oh, Doamne Dumnezeule! zise Elsa. Clio! Ai fi putut fi omorâtă.

— Îhî. Asta îmi spun ei tot timpul, că aş fi putut fi omorâtă. Chiar am fost norocoasă. Cu toate astea, mi-a făcut braţul harcea-parcea. A fost rupt în opt locuri. A trebuit să fac

terapie de recuperare timp de un an de zile. Însă acum e bine.

Elsa şi Aidan tăcură pentru câteva clipe, ţinându-şi amândoi mâinile pe singura cană cu şampanie. Clio fu surprinsă să observe că îşi golise iar cana. O ridică pentru a fi reumplută. Sticla era goală. Elsa se ridică şi o aduse pe cea de-a doua.

Dintr-odată, Clio se simţi foarte obosită. Oboseala zborului se instalase repede, şi şampania îi pusese capac. Se ridică de pe podea, luând şi cana cu ea. Se lăsă să cadă cu zgomot în vârful patului şi se sprijini de perne.

Aidan se răsuci şi se uită la ea.

— Şi de unde ai tatuajul ăsta? întrebă el. Tot sarcasmul lui dispăruse.

— Bună întrebare, rosti Elsa, scoţând dopul celei de-a doua sticle. Ţâşni mai multă spumă, vărsându-se pe covor, apoi pe pat în timp ce Elsa se aplecă să umple cana lui Clio. Elsa se lăsă pe burtă, ţinând sticla strâns cu ambele mâini, de parcă era o lumânare aprinsă, privind-o pe Clio pe deasupra sticlei.

— Anul următor, am fost în Japonia pentru o conferinţă a jocurilor importante, zise Clio. Jocurile şi cărţile de benzi desenate tind să strângă la un loc acelaşi gen de oameni. Acolo era şi un celebru artist manga. Mie îmi plăceau lucrările lui. L-am întâlnit, el mi-a văzut cicatricea. I-am povestit istorioara. Iar el a desenat peste cicatrice, pentru că i-am spus că o uram din tot sufletul. Taică-meu m-a lăsat să mă tatuez. Maică-mii aproape că-i venea să-l omoare.

Îşi frecă gânditoare tatuajul. Elsa, văzând că-şi terminase povestea, arătă înspre Aidan.

— E rândul tău să spui o poveste, zise ea. Noi suntem fete. Asta e camera noastră. Avem dreptul să spunem cine trebuie să zică o poveste.

— N-am nici o poveste, refuză el.

— Mare mincinos mai eşti, spuse Elsa, rostogolindu-se pe spate şi zâmbind. O poveste. Acum.

— Despre ce?

— Ei bine, habar n-am, rosti Elsa. Ţi s-a întâmplat vreodată vreun accident interesant?

— Am căzut odată de pe bicicletă, zise el. Mi-am spart un dinte.

— Asta nu e o poveste prea bună, comentă ea, făcând mutre.

— Viaţa mea nu e aşa interesantă, spuse el, privind silueta tolănită a Elsei. Elsa era extraordinară – absolut naturală, era pur şi simplu ea însăşi – şi totuşi atât de „în călduri”. Asta însemna să fii sexy. Clio nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Elsa nu era o slăbănoagă. Nu se arunca grămadă pe nimeni. Era armonioasă, naturală, zâmbitoare, suedezo-englezoaică şi cam beată… Ca o tipă dintr-un film din anii '40.

Clio nu ştia dacă să ia notiţe sau să renunţe. Era prea mult pentru bietul ei creier. Cum de trăise ea atât de mult timp fără să fie sărutată?

De ce ea era aşa şi Elsa era altfel?

Ollie… tot nu luase legătura cu el. Oh, sigur. Avusese un motiv întemeiat.

— Ai un computer? îl întrebă ea pe Aidan.

— Da, am, zise el, luându-şi ochii de la Elsa.

— Trebuie să trimit un e-mail.

El oftă şi puse cana pe podea.

— N-am nimic instalat pe el, spuse el. Trebuie să mă întorc să fac asta.

— Şi ce faci tu aici? întrebă ea. Care e treaba ta?

— Trebuie să-l întrebi pe tatăl tău, zise el. Eu lucrez aici.

— Oh, haide Aidan, rosti Elsa. Spune-i.

— Spune-i tu.

— N-am nici cea mai vagă idee. Maică-mea nu-mi spune nimic. Care e marele secret dat dracului? Maică-mea şi talentul ei de a dramatiza.

— Taică-meu şi misiunile lui în viaţă, completă Clio.

— Haide, Aidan! zise Elsa. Ne poţi spune.

Priveliştea Elsei rostogolindu-se pe pat, cerând cu atâta insistenţă informaţiile pe care el nu voia să le dea, era prea mult pentru Aidan. Se ridică.

— Trebuie să plec, rosti. Mulţumesc pentru şampanie. Anunţaţi-mă şi când e seara în care se serveşte caviar.

După ce plecă, Elsa se rostogoli şi râse cu nasul în pilotă.

— Un început bun, remarcă ea, ridicându-şi capul. Un joc amuzant. Am cu cine să mă joc. Frumuşel, însă puţin cam încet în privinţa manierelor.

Clio simţi cum încep să i se închidă ochii. Efectele combinate ale şampaniei şi oboselii o doborâseră în cele din urmă.

— Cred că sunt obosită… zise ea.

— Oh, da! spuse Elsa râzând. Gata, s-a rupt filmu'. Moş Ene pe la gene.

Clio fu conştientă de faptul că cineva îi scotea pantofii din picioare şi o învelea cu pilota, apoi un somn fără vise o năpădi asemenea unui val.

Londra, noiembrie 1897

Era o noapte de toamnă splendidă şi rece. Cerul devenise purpuriu-închis chiar înainte de a se întuneca, şi felinarele tocmai fuseseră aprinse de-a lungul Russell Square.

Marguerite Magwell îşi sprijini mâna de unul dintre ochiurile de geam şi simţi răcoarea ce venea de afară. Apăsă mai tare şi îşi lipi nasul de fereastră, dorindu-şi să soarbă acel sentiment înainte de a se întoarce la căldura din cameră.

Auzi zarvă în hol, nişte indicaţii de ultim moment adresate bucătăresei. Marguerite îşi întoarse privirea într-o parte şi urmări cum silueta mătuşii sale se reflecta pe peretele din salon. De la moartea tatălui ei, mătuşa se mutase cu ea.

Mulţi ani, Marguerite fusese singura de femeie din casă. Nu trebuise să aibă de-a face cu pisălogeala specific feminină. Putea citi şi studia fără să fie certată referitor la felul în care îşi ţinea spatele sau cum purta hainele; îşi

putea ţine părul despletit, fară să facă cineva vreun comentariu.

Acum însă se terminase.

— Aici erai, draga mea, zise mătuşa ei. Bucătăreasa a spus că pasărea e gata, şi acesta e un lucru extraordinar. O gâscă atât de mare pentru trei persoane.

Marguerite se întorse de la locul de unde ţinea draperia cu mâinile.

— Le rămâne şi servitorilor pentru cină. Oricine merită o masă bună într-o noapte rece ca asta.

— Ei bine, o să se bucure de aşa ceva, spuse mătuşa. Eşti exact ca taică-tău. Obişnuia să spună acelaşi lucru. Domnul Hill a sosit?

— Nu încă, zise Marguerite. Sunt sigură că vine direct de la muzeu.

— E un tânăr care munceşte atât de mult! Oh, chiar îmi place, Marguerite! Şi tatăl tău îl plăcea.

— Ştiu, rosti Marguerite.

— Cred că e foarte bine că l-ai chemat la cină. Vreau să cred că e un semn că ai de gând să ieşi din nou în lume. E timid, însă ţine atât de mult la tine. Dar cine nu ţine la tine? Şi rochia asta! Puţine fete pot purta negru, însă ţie îţi vine atât de bine.

Marguerite privi maşinal în jos, la rochia ei, una dintre multele rochii negre pe care le purtase de la moartea tatălui ei. Lucrul pe care îl vedea de fiecare dată când se uita în jos era negru. Mătuşa încercase doar să o încurajeze; rochia nu era deloc aşa de drăguţă cum spunea ea.

— Constrastează atât de tare cu părul! continuă mătuşa. Deşi, draga mea, cred că e timpul să te întorci la culori mai vesele. Pentru cineva de vârsta ta, nu se aşteaptă nimeni să porţi doliu la nesfârşit. E de înţeles că trebuie să întâlneşti tineri şi că ai nevoie de rochii pentru baluri. Ce zici de albastru? De un bleumarin?

Marguerite avea idei mult mai bune decât aceea că albastrul se potrivea atât de bine cu părul ei, iar mătuşa avea să le afle în curând.

Soneria se auzi în hol.

— Gata, a sosit, zise mătuşa. Hai să te aranjez, draga mea. Eşti puţin cam în dezordine.

Marguerite îşi ridică răbdătoare bărbia în timp ce mătuşa îi aranja gulerul de dantelă de la gât şi îi punea în ordine câteva fire de păr rebele.

Jonathan îşi făcu apariţia în cadrul uşii. Înalt. Prea slab. Foarte politicos şi extrem de ruşinos în prezenţa ei. Avea un fel de a fi atât de adorabil. Era păcat. Era interesată de el. Era singurul bărbat care o interesase vreodată. Însă trebuia să rămână la planul ei.

— Bucătăreasa spune că totul e pregătit, zise mătuşa.

Însă, în loc să se îndrepte spre sufragerie, Marguerite se duse către o măsuţă de lângă fereastră. Acolo, pe o bucată de fetru roşu era aşezată o colecţie de pietre şi fragmente de papirus.

— Ţi-a arătat tata vreodată aceste lucruri? îl întrebă pe Jonathan, răvăşindu-le cu mâna.

— Nu, zise el, urmând-o. Nu cred.

El ridică una dintre pietre şi o privi îndeaproape.

— Am mai văzut scrisul ăsta înainte, zise el. Avem câteva exemplare din astea la muzeu. Niciunul nu e expus, pentru că nu ştim ce reprezintă. De unde le-a avut?

— Primea artefacte cu înscrisuri pe ele din când în când. Pe majoritatea le-a identificat. Acestea l-au năucit. Sunt complexe. Foarte bine organizate. Au o gramatică foarte precisă. Şi vrei să ştii care e partea cea mai stranie?

Jonathan încuviinţă, privind-o fix în ochi.

— Sunt de peste tot, spuse Marguerite. Acestea sunt din America de Sud. Unele din India şi Egipt. Două din Japonia. Cum ar putea fi scrisul ăsta din atât de multe locuri?

— Nu ştiu, rosti el.

— Şi iată un alt lucru straniu. Aproape toate au fost găsite de-a lungul unor coaste sau chiar în apă. Ce deduci tu din asta?

— Sunt numeroase posibilităţi, zise el.

— Ce părere ai de o revărsare de ape? întrebă ea. Apa ascunde ceva de noi, ceva la care noi n-avem acces, şi aruncă indicii din când în când, pur şi simplu pentru a-şi bate joc de noi. Dacă, bunăoară, cumva cei care au creat această limbă s-au înecat?

— O revărsare de ape ar fi schimbat, cu siguranţă, peisajul, zise Jonathan. O revărsare de ape ar fi distrus oamenii care ar fi creat această limbă.

Ea deschise un sertar şi scoase o scrisoare pe care i-o înmână lui Jonathan.

— În dimineaţa călătoriei tatălui meu la Napoli, mi-a trimis asta. A sosit la o săptămână după ce am aflat de moartea lui. De-abia de curând am putut să-mi vin în simţiri şi să o deschid. Însă, când am făcut-o, am descoperit un lucru de o extraordinară importanţă. Vreau să o citeşti.

Marguerite puse cu grijă hârtia în mâinile lui. Urmări cum ochii lui Jonathan parcurgeau pagina respectivă şi cum el îşi dădea seama de conţinut.

— Chiar cred că trebuie să mergem la cină, spuse mătuşa ei. Nu înţelegea această conversaţie despre revărsări de ape şi, cu siguranţă, nu voia ca Marguerite să se gândească la moartea tatălui ei în seara aceea. Doar ştiţi ce tare se supără bucătăreasa. Ultima dată când am întârziat, a aruncat cu o lingură în Jenkins.

Jonathan părea să nu audă nici un cuvinţel sau cel puţin nu părea să-i pese de Jenkins şi de lingură în acel moment. Se uita fix la scrisoare.

— O civilizaţie străveche şi vastă pierdută sub ape, zise Marguerite.

Se lăsă o tăcere în care fiecare se gândea la ceva anume, completată doar de aroma fripturii de gâscă, ce aştepta răbdătoare, şi de privirea plină de suferinţă a mătuşii.

— Te-am rugat să vii aici în seara asta, pentru că vreau să-ţi spun ceva, zise Marguerite. Trebuie să termin ceea ce a început el. Într-o săptămână, plec spre Pompei.

Pe mare.

Clio se trezi când întreaga lume s-a zgâlţâit. Privi în sus din culcuşul pilotei pufoase. Era o izbitură. Una puternică.

Nu era un lucru prea bun. Voia ca lumea să tacă şi să fie liniştită, ca să nu i se mai învârtă capul atâta. Se uită în dreapta. Tot ce văzu fu un mic smoc de păr blond ivindu-se dintre pliurile celei de-a doua pilote.

Se întoarse pe partea cealaltă şi fu orbită de o revărsare puternică de lumină ce intra prin hublou. Îşi acoperi ochii, coborî din pat, cufundându-se în covorul decadent, şi privi prin hublou. Italia părea să fi dispărut, fiind înlocuită cu o apă de culoarea safirului ce se întindea cât vedea cu ochii. Se deplasau foarte repede prin acea apă, izbind valurile cu o viteză extraordinară şi obligându-le să se supună.

Făcu un inventar scurt în privinţa propriei persoane şi a situaţiei în care se afla. Nu îi era chiar aşa de rău, cum i-ar fi fost după un cocteil margarita. Însă nu se simţea nici minunat. Se simţea de parcă cineva dansa step pe fruntea ei. O duruse stomacul mult mai tare după ce băuse prea multe ceaiuri thailandeze cu gheaţă; aşa că asta era doar o neplăcere minoră. În mare, se simţea confuză. Trebuia să facă un duş. Duşul chiar că ar ajuta-o.

Făcu câţiva paşi, împleticindu-se până la baie. Pe lavoar se aflau o sticlă goală de şampanie, una pe jumătate plină şi două căni lipicioase. Duşul avea un termostat fixat în grade Celsius. Ghici cam ce temperatură ar fi dorit şi imediat se opări, apoi îngheţă şi iar se opări. Sfârşi prin a se ţine de marginea cabinei de duş şi a întinde mâna către apă. Iahtul lovi nişte valuri agitate, obligând-o să se agaţe de bara din perete. După acest efort extrem de curajos, renunţă, se întoarse cu un mers legănat înapoi în dormitor şi îşi trase pe ea o cămaşă şi o pereche de pantaloni de pijama roz.

Coborârea scărilor circulare fu un proces mult mai înfiorător decât atunci când iahtul era ancorat. În cambuză nu era nimeni, aşa că puse ceainicul la loc şi lăsă cănile în chiuvetă. Nu era nimeni în camera de zi, în sufragerie sau la pupa. Era clar că, evident, cineva trebuia să fi mânuit iahtul, aşa că ieşi pe punte şi urcă scările din spate. Viteza făcea ca aerul să fie rece şi se întrezărea o pânză subţire de ceaţă. Se ţinu strâns în timp ce urca treptele ce duceau spre timonerie.

Timoneria se afla chiar în partea de sus a iahtului, o cameră îngustă cu trei pereţi de sticlă fumurie. Deschise uşa. Timoneria era la fel de elegantă ca şi restul ambarcaţiunii – erau multe scaune de piele şi o grămadă de chestii decorative. Martin stătea în faţa unui panou masiv de comandă cu ecrane mititele şi cadrane, cu o mână pe timonă. Julia, tatăl ei şi Aidan se uitau pe o hartă întinsă pe podea. Clio mai văzuse şi înainte astfel de hărţi, pe vremea când lucrau la „Plonjează!” Erau hărţile unor epave şi obiecte scufundate folosite în mod obişnuit de către ambarcaţiunile militare şi comerciale pentru a evita ciocnirile. Era şi o cutie mică plină cu pietre jos, lângă piciorul Juliei.

— Ne mişcăm, zise Clio adresându-se grupului. Unde mergem?

— E ora unsprezece, spuse tatăl ei, împăturind harta la repezeală. Nimeni nu a luat micul dejun încă.

Clio se uită la fiinţele umane din faţa ei, care stăteau în patru labe, şi vru să le întrebe de ce nu mâncaseră, însă, după expresia de pe chipul lui taică-său, avu impresia că n-ar fi o idee prea bună.

— Când ne întoarcem în seara asta? întrebă ea. Trebuia să o sun pe mama.

Ea înconjură cu privirea toată camera.

— O să vorbim despre asta la micul dejun, zise el. Sau la prânz. Anunţă-ne când e gata.

Şi Clio fu astfel concediată. Nu voia să facă nici un comentariu în această privinţă, mai ales în prezenţa lui Aidan.

— Nici o problemă, spuse ea băţoasă. Mă duc să pregătesc masa.

Primul lucru pe care îl făcu când coborî în cambuză fu să-şi cofecţioneze un coif dintr-o bucată de hârtie. O împături până ce arătă ca o versiune în miniatură a unui coif de fast-food. Dacă taică-său dorea ca ea să facă pe bucătarul-şef, atunci o să facă pe bucătarul-şef.

În cambuză era mult mai multă mâncare decât cu o seară înainte. Iahtul era încărcat ca o navă de provizii a Naţiunilor Unite. Opt pungi cu pâine feliată erau puse una peste alta într-un colţ. Trei cutii de carton pline ochi cu legume erau aşezate pe podea. Alte două erau pline cu fructe. O pungă de hârtie scotea la iveală bucăţi de carne. Doar carne, şi nimic mai mult. Frigiderul fusese umplut cu peşte proaspăt – cu tot cu capete şi restul – băgat în pungi transparente de plastic. Era ceva criminal în toată priveliştea asta. Ca şi cum Mańa ar fi prins acest peţte. Peţtii ăştia fuseseră măcelăriţi.

— Numărului Cinci nu-i plac deloc peştii ăştia, îşi zise ea. Îi mută în spate, făcând un perete de carne şi brânză ca să-i izoleze. Simţea cum privirea lor pătrunde prin peretele de mâncare, chiar şi prin uşa închisă a frigiderului.

Cafea. Capul ei avea nevoie de cafea. Îi luă câteva minute până găsi cafeaua şi alte câteva minute să-şi dea seama care era recipientul pentru cafea şi curând cambuza se umplu de aroma bogată şi îmbătătoare a cafelei. Era prea mult să spere că cineva adusese lapte franţuzesc cu aromă de vanilie, pentru cafea, substanţa preferată a lui Clio dintre toate substanţele din lume. Însă tot răul spre bine, pentru că avea tendinţa să-l bea direct din recipient.

De îndată ce înghiţi o ceaşcă de cafea şi simţi că se trezeşte, înclinaţia ei nativă spre ordine şi disciplină ieşi la iveală. Puse la locul lor diferitele dispozitive nefolositoare,

ca, de exemplu, curăţătorul de coajă de lămâie, arzătorul pentru crema de zahăr ars şi termometrul pentru zahărul topit. Aranjă fructele într-un vas, înşirui roşiile pe pervazul ferestrei şi puse pâinea într-o arhitectură mai plăcută. Oricât de mult nu voia să admită acest lucru, chiar îi plăcea să gătească. Şi acestea erau produse bune şi proaspete. Căută prin cutii şi găsi o grămadă de ingrediente de bază. Scoase nişte ouă, şuncă afumată, ardei, ceapă, usturoi şi brânză şi se apucă de treabă. O să facă o frittata6 mare – o omletă mare gătită la cuptor. Asta o să le închidă gura tuturor.

Bătu ouăle într-un castron, prăji şunca, o lăsă să se usuce bine, ca să fie crocantă, răzui apoi brânza pe o râzătoare ultramodernă şi sofisticată. Abia reuşise să taie legumele când Aidan se strecură în spatele ei. Nu o salută şi nici măcar nu-i ură bună dimineaţa sau măcar un „scuză-mă”. Pur şi simplu, se strecură în cambuză şi începu să cotrobăie prin frigider până găsi ce căuta, adică o coca-cola.

— Comentezi în privinţa stridiilor, în schimb bei suc acidulat la micul dejun? întrebă ea. Asta e o alimentaţie destul de interesantă.

— N-are nimic de-a face cu alimentaţia, zise el, sprijinindu-se de chiuvetă şi deschizând cutia de suc. Nimeni n-a murit vreodată că a băut o cutie de coca-cola. Însă fructele de mare crude reprezintă un adevărat risc pentru sănătate. Stridia ar trebui să fie lăsată în pace, ca să intre nisip în ea, şi ar trebui să fie stimulată suficient de mult ca să facă o perlă frumoasă.

Purta nişte pantaloni scurţi cu buzunare laterale şi un tricou de la un eveniment de la Yale care se numea „Marţi la Mory”. (Clio bănui că probabil el avea o mulţime de tricouri care făceau referire la Yale.) Şi, din nou, hainele lui erau prea mari. Avea părul ceva mai pleoştit azi, i se lăsase puţin pe frunte. Lui Clio îi plăcea mai mult aşa. N-arăta rău deloc. Era doar puţin încrezut şi enervant. Elsa ar putea să se ocupe de aspectul ăsta.

— Deci preferi nişte chimicale? întrebă ea.
— Toate sunt chimicale, zise el dezarmant. Nu-mi pasă. Poţi să-mi dai sirop de porumb şi o cafea delicioasă în fiecare zi. Ce ai pe cap?
— Un coif, spuse ea.
— Îmi dai şi mie un coif?
— Aşi, rosti ea. Obţii un coif doar atunci când ai ceva de făcut.
— Am ceva de făcut, zise el.
— Ce anume?
— Nu-ţi pot spune, răspunse el cu un mic zâmbet.
— Şi de ce nu?
— Mi-a zis tatăl tău să nu-ţi spun. El e şefu'. Are şi el coif.
Clio se întoase la tocătorul pentru legume şi la ceapa ei. Îl simţea că o urmăreşte cum transformă ceapa într-o grămăjoară de pătrăţele tăiate egal.
— Îmi dai impresia că ştii ce să faci cu cuţitul, zise el.
— Am luat cursuri de gătit în Japonia mai demult. Sunt foarte serioşi în privinţa cuţitelor.
— Oh, desigur, spuse el. Trebuie să fie o chestie tare mişto să fii bogat.
— N-am de unde să ştiu, zise ea. Îi revenise durerea de cap şi îi amintise că nu se distra chiar deloc.
— Vrei să-mi spui că nu eşti bogată?
— Chiar asta îţi spun, zise ea, tăind ceapa egal, balansând cuţitul înainte şi înapoi pe tocătorul de lemn.
— Suntem pe iahtul tatălui tău. Îţi dai, probabil, seama de ce nu mă simt deloc în largul meu.
Clio puse ceapa în tigaia unde grăsimea fierbinte sfârâia. Apoi, amestecă uşor cu cuţitul. Aidan se trase câţiva paşi înapoi.
— Sunt două lucruri la care ar trebui să te gândeşti, zise ea. Unu, că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi. Doi, să nu o enervezi niciodată pe o fată care are în mână un cuţit mare.

— M-am prins, spuse el. Tatăl tău e unul dintre tipii ăia bogaţi care nu fac prea mare caz de asta. Deci nu eşti foarte-foarte bogată. Eşti doar teoretic bogată. De aia ai o treabă şi un coif. Şi un cuţit. Care e mare.

Chestia asta nu era deloc un lucru prea drăguţ. Nu era deloc amuzant. Era jignitor. Clio ura ca oamenii să presupună că era bogată, ura că trebuia să explice că nu erau bogaţi. Şi nu din cauză că era supărată că nu era bogată, ci pentru că întrebările erau atât de iscoditoare. Făceau referire la ceva foarte dureros din viaţa ei: pierderea a tot ceea ce avuseseră, despărţirea părinţilor ei. Majoritatea oamenilor îşi dădeau seama că, poate, acesta nu era un subiect de discuţie extraordinar. Însă nu şi Aidan.

O urmări cum călea legumele în tigaie, sorbindu-şi zgomotos coca-cola şi zâmbind afectat.

— Lasă unele mai moi, zise el, făcând semn cu capul înspre ouă în timp ce se strecura afară din cambuză. Aşa îmi plac mie.

Clio strânse din dinţi. Puse ouăle într-o tigaie, aşeză legumele cu grijă, presără şunca şi fărâmiţă brânza. Era o frittata perfectă. Sau ar putea fi. Însă, în timp ce o băga în cuptor, luă hotărârea să o ţină acolo până ce era absolut sigură că ouăle erau la fel de uscate şi tari ca radiera.

— Ouăle astea sunt puţin cam uscate, spuse tatăl ei, înfigând furculiţa în bucata lui de frittata. E ceva în neregulă cu cuptorul?

Soarele se strecura prin uşile cu ochiuri de geam, făcând a străluci canapelele de piele de un alb imaculat. Grupul se reunise pentru micul dejun-prânz la masa din sufragerie dată cu lac alb. Aidan îi aruncă lui Clio, pe deasupra mesei, una dintre privirile acelea cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu sunt bucătar adevărat, zise Clio. Deci rezultatele pot varia.

Era într-adevăr păcat. Ar fi putut fi ceva bun. Cu toate astea, meritase să distrugă frittata ca să-l vadă pe Aidan cum mestecă mai mult la ea.

— Deci, spuse taică-său. Ţi-ai ales deja toate cursurile pentru anul viitor?

— De acum câteva luni.

— Te-ai gândit să alegi facultativ şi greaca?

— Nu prea.

— Ce fel de greacă? interveni Julia.

— Greaca… greacă, zise Clio.

— Julia cunoaşte trei feluri de greacă, explică taică-său. Micenianã, veche şi Koine7.

Clio nu prea ştia ce să răspundă. N-avea prea multe de spus în privinţa asta.

— Asta predai? o întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, zise Julia. Predau metode de conservare, cum anume trebuie să ne ocupăm de manuscrise, de istorie. Nu predau greaca.

— Julia e arheolog, interveni taică-său din nou. Se ocupă şi de conservarea obiectelor vechi. La fel ca maică-ta.

Clio chiar nu voia să audă cum erau comparate maică-sa şi Julia, mai ales de taică-său. Va trebui să impună o regulă în privinţa asta.

— E minunat că tatăl tău te-a luat să înveţi greaca, zise Julia, rupând tăcerea apăsătoare ce urmase acestei remarci. Ştiu totul despre asta. Ai dus o viaţă atât de interesantă.

— S-ar putea spune, zise Clio.

— Ketchup e? întrebă Aidan, înfigând trist furculiţa în bucata lui de frittata.

— Nu cred, răspunse taică-său.

Mirosul de mâncare o făcu şi pe Elsa să coboare din Apartamentul Şampaniei. Şi, din nou, nu era machiată şi nici îmbrăcată cu ceva foarte extravagant. Purta doar pantaloni scurţi mulaţi şi roşii, dintr-un material moale, şi o cămaşă albă. Părul desfăcut i se întorsese puţin la spate. Se lăsă să cadă pe un scaun la masă, scuturã din cap la vederea ouălor şi întinse mâna după cafea. Clio urmări cum privirea lui Aidan se răsuceşte automat spre Elsa. Era un

lucru absolut normal, ca atunci când eşti atras de un loc lângă şemineu într-o zi friguroasă.

— Mergem undeva? întrebă ea, şi accentul ei britanic sună atât de sexy, dar şi de binedispus în acelaşi timp.

— După voce, pari obosită, zise Julia. Ai adormit târziu?

Un fior electrizant mamă-fiică se transmise între ele. Clio nu-şi dădea seama exact ce implica asta, însă părea că Julia ştia de şampanie.

— Bun, spuse tatăl lui Clio. Te… simţi mai bine?

Elsa avea un aer evident confuz. Clio nu-i pomenise de cazul monstru al durerilor de burtă pe care i-l pusese în cârcă cu o seară în urmă.

— Unde mergem? întrebă Clio, schimbând subiectul. Şi când ne întoarcem în seara asta? N-am apucat încă să dau telefoanele pe care trebuia să le dau.

— Corect… zise el, împingând farfuria deoparte. Vino cu mine în timonerie.

Se ridicară de la masă şi urcară împreună acolo unde Martin aştepta singur, conducând iahtul.

— Mă ocup eu, Martin, zise el, preluând timona. Du-te să înfuleci şi tu ceva.

— De-abia aştept, spuse Martin cu un zâmbet. Tot adulmec de vreo jumătate de oră. Sunt lihnit de foame!

Tatăl ei preluă comanda cu un aer semeţ. Nu era nici o îndoială că iahtul era plin de mofturi extravagante şi complicate, însă adevărul era că mica timonă şi luminile de pe panoul de comandă semănau cu butoanele unui joc video complicat. În plus, iahtul nu necesita o cârmuire complicată. GPS-ul oricum îi spunea încotro să se îndrepte.

— Uite cum stă treaba, zise el. Timp de două săptămâni, o să fim pe mare.

Evident, el crezuse că, dacă îi trântea chestia asta în locul acesta, la repezeală, avea să fie, într-un fel, în regulă. De parcă ar fi smuls un leucoplast de pe o rană.

— Două săptămâni, repetă Clio. Ai plecat de la ţărm fără să ne spui că o să fim pe mare două săptămâni?

— Păi, dormeai, zise el. Din câte am înţeles, ai dormit din cauza şampaniei. Şi ştiu că Aidan a fost în camera ta. Să nu crezi că mi-a scăpat asta. Deja ai încălcat trei dintre reguli. Ai dormit până târziu şi nu ţi-ai făcut treaba. Deci n-ai voie să te plângi.

Chiar dacă fusese descoperită, acest lucru era de neacceptat.

— Dar acces la internet? întrebă ea, cu o disperare ce începea să crească. Cum putem avea?

— N-avem, zise el. După cum ţi-am mai spus, maică-ta ştie că ai sosit. Ce trebuie să faci acum e să urmezi nişte reguli, Clio. Suntem împreună în treaba asta.

— Nu pot să cred aşa ceva, rosti ea. Pur şi simplu, ne-ai tăiat orice legătură cu lumea.

— E doar pentru două săptămâni, zise el. Îţi va face bine. Oamenii petrec prea mult timp cu ochii în ecrane, jucându-se cu tot felul de dispozitive.

Clio se uită la ecranele şi dispozitivele de pe panoul de comandă. Tocmai el vorbea. Nu. Nu, asta n-avea cum să se întâmple. Dacă trebuia să aştepte două săptămâni până să-l sune pe Ollie, cine ştie ce se putea întâmpla? Cine ştie ce-i făcea târfuliţa aia de Janine lui Ollie chiar în acest moment?

— Uite ce e, spuse el. Aş fi putut să ţip la tine, însă cred că ţi-ai învăţat lecţia, aşa că de ce nu te duci tu jos să-ţi termini micul dejun împreună cu ceilalţi? Hai să o luăm de la capăt de aici încolo. Acesta e începutul unei călătorii minunate.

Răpirea

— Ne-a răpit, zise Clio, uitându-se la farfuriile murdare de ou lăsate pe masa lăcuită. Tatăl meu ne-a răpit. Ne-a transformat în sclavi. Chestia asta e ilegală, nu? E o nebunie.

Elsa căscă cu poftă, se frecă la ochi şi întinse mâna după cafea.

— Trebuie să trimit cel puţin un e-mail, rosti Clio. Asta înseamnă război. Nu glumesc.

— Ştii ceva, spuse Elsa. Chiar nu-mi pasă. Probabil că e mai bine aşa.

— Cum să fie mai bine? întrebă Clio.

— Păi, nu pot să sun. Nu pot să scriu. Sunt plecată, şi gata. Îmi amintesc că am citit undeva cum obişnuiau să se vindece oamenii de chestii ca heroina şi altele de genul ăsta prin faptul că obişnuiau să-i ţină pe vase care mergeau încet. Spre China, de exemplu, de unde nu puteau face rost de droguri. Trec prin sevraj, însă sosesc vindecaţi.

— Alex? întrebă Clio.

Elsa încuviinţă.

— Nu ştii ce n-aş da să fiu vindecată de el, zise ea. N-am dormit bine. De ceva timp, nu reuşesc să dorm cum trebuie. Îl visez mereu. E mai uşor dacă nu dorm. Aşa nu-l mai văd. Însă întotdeauna adorm şi îl văd în vis. Dacă visez pe cineva în fiecare noapte, înseamnă că sunt obsedată?

— Nu, răspunse Clio. Înseamnă doar că eşti supărată.

Elsa zâmbi. Chiar şi cu ochii umflaţi şi părul zburlit, era greu de imaginat cum cineva se putea despărţi de ea.

— Deci, continuă Elsa. Atât timp cât suntem izolaţi aici, nu mă pot îmbăta şi nu pot suna sâmbătă noapte târziu sau nu pot trimite e-mailuri lungi despre cât de supărată sunt sau că îl înţeleg, sau că e un nenorocit… Starea mea de spirit se schimbă tot timpul şi chestiile pe care vreau să le scriu. Acum, nu mai pot face nimic. Şi, într-un fel, mă simt mai bine.

— Păi acum, amândouă avem nevoie de Aidan pentru ceva. Tu ai nevoie de el să te ajute să-l uiţi pe Alex. Şi eu am nevoie de el pentru accesul la internet.

— Tatăl tău tocmai a spus că nu există aşa ceva, zise Elsa.

— Minte. Sunt sigură de asta. Plus că vasul ăsta are o grămadă de fire peste tot. Ar trebui să vezi timoneria. Parcă ar fi NORAD-ul acolo sus. Nu vor să folosim intemetul pentru că se comportă foarte, foarte ciudat.

— Pfiu, spuse Elsa. Da' tu chiar că eşti o bună observatoare. Şi cred că n-ar trebui să mă surprindă lucrul

ăsta. Maică-mea e cam secretoasă referitor la munca ei. De data asta, mai mult decât de obicei.

Staţia lui Clio se trezi la viaţă.

— Numărul Cinci şi Numărul Şase! se auzi în staţie. Numărul Doi o să vă ia într-un tur de recunoaştere după ce terminaţi.

Elsa încercă să ajute la spălatul vaselor, însă era prea obosită şi se mişca prea încet. Clio o instală pe canapea, unde în curând aţipi. Îi privi figura liniştită şi încercă să-şi dea seama dacă colega ei de pat era ori insomniacă, ori narcoleptică8. Apoi, îşi puse căştile în urechi şi se apucă să spele vasele. Îi luă o oră să facă ordine în cambuză.

Martin coborî, aşa cum promisese, de la şedinţa cu uşile închise din timonerie. Aidan şi Julia făcură la fel, însă îşi continuară drumul mai departe.

— Unde se duc? întrebă Clio.

— Avem jos o cameră de lucru, zise el. Una mică. Haide! Hai să vă arăt caracteristicile de siguranţă. Tatăl tău mi le-a arătat şi mie aseară.

Nu erau prea multe de văzut. Casa lor pentru următoarele două săptămâni n-avea nici măcar dimensiunile unei căsuţe. Ceea ce păruse o ambarcaţiune atât de extraordinară cu doar o seară înainte se redusese repede la dimensiunile unui ţarc plutitor.

— E prea multă mobilă albă aici, spuse Clio. În afară de masa şi scaunele albe, cele două canapele, fotoliul şi jumătate din mobilier erau capitonate cu piele albă.

— Toate au fost achiziţionate împreună cu vasul.

— Nu prea am încredere în oamenii care cumpără mobilier din piele, zise Clio, uitându-se la silueta adormită a Elsei de pe canapea. Mobilierul ar trebui să fie moale şi primitor. Pielea e lipicioasă, se încinge sau e rece. E ceva inuman la o canapea de piele. Şi ce să mai spun de pielea albă. Nu e destinată nici unui fel de viaţă adevărată. E prea sterilă. Seamănă cu ceva dintr-un spital de boli mintale. De unde ziceai că provine vasul ăsta?

— A fost un divorţ destul de urât, spuse Martin, glisând uşile de sticlă şi conducând-o pe Clio, afară, pe punte. Vasul ăsta a fost jucărioara soţului, şi soţia l-a vândut la jumătate de preţ. Cu toate astea, a fost destul de scump, însă… se întâmplă lucruri nebuneşti în urma unui divorţ.

— Ştiu, rosti Clio.

— Sigur, zise Martin, dându-şi seama de ceea ce spusese. Ei bine, cred că divorţul ăsta a fost mult mai necivilizat decât acela al părinţilor tăi. În orice caz, hai să ne uităm la unele măsuri de protecţie. Mi-au plăcut întotdeauna prezentările acelea pe care personalul companiilor aeriene îl face înainte de decolare. Spune-mi cum să procedez. Acum, principala problemă pe mare o reprezintă în mod evident scufundarea. Şi focul reprezintă o problemă, însă sunt o grămadă de detectoare de fum şi de extinctoare. Trebuie să ştii ce se întâmplă dacă vasul se scufundă. Chiar acolo, lângă fereastră este EPIRB-ul9.

El arătă un mic cilindru portocaliu prins de peretele exterior al cabinei.

— E un dispozitiv destul de interesant. Are o serie unică de înregistrare. Dacă e activat, trimite două frecvenţe radio, una la 406 megaherţi şi alta la 121,5 megaherţi…

Clio îşi simţi ochii scânteind uşor.

— Semnalul de 406 megaherţi ajunge la un satelit meteo geosincron, şi Paza de Coastă îţi poate determina poziţia exactă detectând seria respectivă. Frecvenţele de 121,5 şi 406 megaherţi se transmit, de asemenea, către orice ambarcaţiune sau avion care se află în apropiere. În esenţă, EPIRB-ul permite salvatorilor să te detecteze imediat. Şi se activează singur.

— Cum anume?

— Hidraulic, când apa atinge trei metri, zise el, îndreptându-se spre partea din spate a vasului. Deci nu prea ţi-ai dori să fii aici dacă funcţionează. S-ar părea că regula pe mare e că nu trebuie să-ţi părăseşti vasul care se

scufundă decât atunci când nivelul apei îţi ajunge la mijloc şi poţi să urci în chestia ce te ajută să scapi. Care e aceasta.

Lovi uşor cu mâna o cutie portocalie fixată sub partea din spate a navei.

— E o barcă pneumatică pentru şase persoane. N-ar fi deloc amuzant să te afli într-una dintr-astea, însă probabil că ar trebui să ştii unde e. Ambii pereţi ai punţii din spate sunt căptuşiţi cu veste de salvare şi locuri de depozitare pentru vâsle.

Întinse mâna şi apucă un mâner, inteligent camuflat într-un perete, încât de-abia dacă putea fi zărit, şi deschise un spaţiu de depozitare cu o lungime de trei metri unde erau înţesate, într-o manieră foarte îngrijită, nişte veste portocalii de salvare.

— Cred că sunt vreo douăzeci şi ceva, zise el. Dacă cineva cade peste bord, aruncă vestele astea şi anunţă imediat prin staţie.

Dacă e nevoie de barca de salvare, vom fi toţi în ea, deci nu e nevoie de vestă.

— Dar barca cu motor? întrebă Clio, arătând spre mica ambarcaţiune motorizată care îi plimbase înainte şi înapoi până la doc şi care se lovea acum de platofrma din spate.

— E prea mică, spuse Martin. Asta poate căra doar trei oameni şi nu oferă nici un fel de protecţie. Asta-i tot. Acesta e sfârşitul excursiei. Sper că ţi-a plăcut. Nu trebuie să-mi dai bacşiş.

Ea încercă să zâmbească.

— Acum, că mi-am îndeplinit cele mai elementare îndatoriri în ceea ce priveşte siguranţa ta fizică, zise el, ce mai faci?

— Supravieţuiesc, răspunse ea. Ar fi putut să-mi spună că are o iubită.

— Şi-a făcut griji în privinţa asta, zise Martin. Însă chiar dorea să fii aici şi îi era teamă că n-ai fi venit dacă ştiai că o să-şi aducă şi iubita.

— Oricum am încercat să nu vin, spuse Clio.

Pe Martin nu trebuia să-l mintă. Martin fusese vocea raţiunii tot timpul, atunci când lucra cu tatăl ei şi chiar mai înainte.

— Ei bine, chiar e încântat că eşti aici. Îi e tot timpul dor de tine.

— Atunci n-ar fi trebuit să plece de acasă, lăsă Clio să-i scape fără să vrea.

Martin oftă şi îi aruncă o privire care spunea „ştii că n-a fost atât de simplu”.

— Ştiu, zise Clio, aşezându-se şi uitându-se peste marginea vasului. Las-o moartă. Deci, cum ai ajuns să fii aici?

— Mă aflu între două slujbe chiar în acest moment, şi tatăl tău avea nevoie de ajutor.

— Pentru ce? Ce facem?

— Are legătură cu ceea ce face Julia, spuse Martin.

— Şi ce anume, mai exact?

— Mi-a zis să nu spun, zise Martin.

— Ce oare am putea face de trebuie să păstreze el un secret aşa de mare? întrebă ea. Faţă de mine? Nu ţi se pare curată nebunie că n-are încredere în propria lui fiică?

— E vorba despre un ştiu ce fel de secret academic.

— Da' tu ştii. Şi Aidan ştie.

— Eu ştiu puţin din toate. Aidan lucrează pentru Julia. Şi, din câte îmi dau eu seama, nu e o slujbă prea plăcută.

Clio ridică privirea cu un vădit interes.

— Femeia asta mă sperie, zise Clio. Unde s-au cunoscut?

— La o conferinţă. Ea o prezenta. Se pare că se potrivesc. Martin se uită gânditor la urma lăsată de vas. Deschise gura să mai spună ceva, apoi o închise la loc.

— Şi acum tata plăteşte pentru munca pe care o face ea? întrebă Clio. Martin, chestia asta n-are sens. El n-are bani pentru vasul ăsta.

— Plănuieşte să-l vândă. E o investiţie.

— A împrumutat bani de la tine? întrebă Clio.

Martin oftă din nou şi îşi frecă barba sură cu ambele mâini. Clio ştia că Martin avea o sumă de bani frumuşică din lucrurile pe care le făcuse, din investiţii. Când taică-său dăduse faliment, Martin fusese cel care îl lăsase să locuiască în casa lui timp de un an de zile fără să plătească nici un fel de chirie.

— A fost o combinaţie, zise Martin. A avut şi el ceva bani puşi deoparte din jocul „Plonjează!” Cred că ăştia erau ultimii lui bani. Restul i-am împrumutat eu. Însă chiar a făcut o afacere bună cu vasul ăsta. Ar trebui să obţină un profit în urma vânzării.

— Şi Julia? întrebă Clio.

El se ridică şi se îndreptă spre treptele ce duceau la timonerie.

— Sunt sigur că o să o îndrăgeşti, Clio, spuse el, bătând-o uşor pe umăr. N-ar trebui să-ţi faci atât de multe griji. Profită pur şi simplu de acest voiaj. E un vas minunat, un loc extraordinar. Tatăl tău e în regulă. Ai încredere în mine. Nu-ţi face griji în privinţa Juliei.

— Sigur, zise Clio zâmbind fără prea mare tragere de inimă. De ce mi-aş face griji? Toată situaţia asta are atât de mult sens.

Detenţie, nu izolare.

Pe parcursul întregii zile, micuţa lume pe care o reprezenta ambarcaţiunea se micşora şi mai mult. Clio se plimbă puţin, ca un animal la grădina zoologică într-o cuşcă prea mică. Televizor nu era, aşa că nu avea la ce să se uite. Telefon nu era. Singurul lucru care prezentă un oarecare interes pentru ea fu maşina de spălat cu uscător incorporat ce se afla într-o debara de lângă cambuză. Şi, când o maşină de spălat e tot ce găseşti mai interesant, atunci chiar că ai dat de belea.

În ceea ce priveşte locurile unde putea sta, acestea erau realmente doar trei: dormitorul ei (care nici măcar nu-i aparţinea în totalitate), camera de zi albă şi oribilă şi puntea. Puntea era frumoasă, fără îndoială. Era însorită,

caldă şi treceau pe lângă nişte insule impresionante ce se iveau din apă, ţărmuri presărate cu grote şi numeroase sătucuri. Însă aceste lucruri se făcură din ce în ce mai mici pe măsură ce înaintau. Şi apoi, nu rămase decât apa.

— Trebuie să scap de aici, zise ea privind către orizont. Priveliştea nu-i dădu nici o replică. Doar îi dezvălui mai mult. Cu fiecare milă care trecea, Clio se gândea doar la faptul că se îndepărta şi mai mult de şansa de a-l contacta pe Ollie. Se afla într-un loc care dispăruse de pe hartă.

Elsa, pe de altă parte, se trezise foarte fericită. Îşi făcu apariţia devreme în acea după-amiază, şi zâmbetul liniştit de pe chipul ei îi spuse lui Clio că acceptase în totalitate faptul că Fluturele de Mare era o clinică pentru cei cu inima franţă şi că ea era o pacientă. Dorea să fie închisă, sedată şi ţinută departe de obiectele ascuţite. Dorea ca lumea exterioară să dispară. Se aşează pe punte cu o sticluţă de ojă în mână şi începu a-şi vopsi cu multă migală unghiile de la picioare în roz sidefat, apoi se întinse la soare să se bronzeze.

Toţi ceilalţi aveau ceva de făcut şi stăteau foarte bine ascunşi. Ocazional, vreunul dintre ei ieşea din timonerie, însă se întorcea câteva minute mai târziu. Aidan apărea cel mai des, adeseori aducând tot felul de lucruri cu el. Nici măcar o singură clipă nu abandonă acea privire încrezută de autosuficienţă. Clio îşi putea dădea seama pur şi simplu că, indiferent ce făcea, el credea că acel lucru era cea mai importantă activitate din lume. Şi era atât de important încât de-abia dacă se uita la ea.

În afară de gătit, Clio n-avea prea multe de făcut. Se duse sus şi-şi aduse caietul de schiţe. De obicei, desena în fiecare zi, aşa cum unii oameni practică un sport sau cântă la un instrument. Nu o mai făcuse în ultimele câteva zile şi deja îşi simţea mâinile ţepene şi ciudate. Se aşează pe un scaun de pe punte şi se uită fix la desenele care îl reprezentau pe Ollie. Desenase greşit umerii şi nasul în majoritatea

schiţelor, însă ochii şi bărbia erau foarte bine conturate. Profesorul ei de desen ar fi fost foarte mândru de ea.

Ollie îi părea acum mai puţin real. Smulsă din mediul ei obişnuit, începuse să se simtă deja ca o persoană diferită, ca şi cum viaţa ei de acum o săptămână fusese un vis. Plus că vasul sălta întruna, făcând ca mâna să-i fugă de-a lungul paginii când se aştepta mai puţin. Închise caietul de schiţe. Nu putea nici măcar să deseneze.

— Ce se întâmplă? întrebă Elsa.

— Nimic, minţi Clio.

— Vino şi aşază-te lângă mine. O să ne bronzăm frumos.

N-avea nimic altceva de făcut, aşa că urcă în cameră şi aduse câteva dintre prosoapele acelea groase şi îşi amenajă un loc. Însă, de îndată ce închise ochii şi soarele îi răspândi o urmă fierbinte pe pleoape, singurul lucru pe care îl văzu fu Ollie. Mintea ei reluă fantasma cu ei doi pe plajă. Era o glumă crudă.

La patru, staţia lui Clio hurui.

— Numărul Cinci! se auzi în staţie. Probabil ar trebui să pregăteşti cina. Cred ai o solicitare.

— O solicitare? făcu Clio către Elsa.

Elsa ridică din umeri.

Oricum, n-avea nimic altceva de făcut. Se ridică în picioare. Pe blatul din granit negru al cambuzei, cineva lăsase o carte de bucate cu reţete indiene deschisă la o pagină care expunea o reţetă de pui korma. Un bileţel scris la repezeală cu nişte caractere înclinate solicita, de asemenea, reţeta de raita de castraveţi (de la pagina 189), orez şi sos de tamarin10. Răsfoi la repezeală prin paginile cărţii şi examină lista lungă de ingrediente.

— Minunat, zise ea şi închise cartea cu un bobâmac hotărât. Nici o problemă. Şi ce altceva mai vrei? Sculpturi în gheaţă?

Îşi îndesă coiful pe cap. În timp ce făcea asta, îi trecu un gând prin minte, urcă în fugă treptele până în Apartamentul Şampaniei şi scoase din rucsac insigna cu

numele ei de la Galaxy. O prinse de cămaşă. Nu numai că era o dovadă de la Ollie, dar era şi plăcută la atingere. Servitutea ei avea să fie remarcată.

De fiecare dată când se ducea să caute ceva de pe listă – ceva puţin probabil de găsit, ca, de exemplu, lapte de cocos, unt lichid, seminţe de chimion sau ghimbir proaspăt, toate erau acolo. Cineva ştiuse că voiau curry şi se asigurase că vasul era dotat corespunzător preferinţelor.

Cu toate astea, îi luă lui Clio o oră întreagă şi o grămadă de verificări ca să ducă reţetele la bun sfârşit. Avea de pus la înmuiat şi la aburi orezul cu iasomie, o grămadă de legume de tăiat, mirodenii de prăjit şi de măcinat. Gătitul efectiv al curry-ului cerea aşezarea în straturi a uleiului, untului, mirodeniilor, puiului, legumelor, nucii de cocos, toate într-o ordine precisă. Puiul se încinse în cuptor.

Fu extrem de mulţumită să adulmece ceva care mirosea în mod distinct a curry şi care provenea de la oala ei şi să vadă cum conţinutul se combinase pentru a da naştere unei fierturi groase şi aurii. Orezul era alb şi pufos. Raita era groasă, răcoroasă şi semăna cu iaurtul. Găsi borcanul cu sos englezesc, aşează jumătate de pui deoparte, ca să caute castroane şi farfurii suficiente să servească toate preparatele deodată, şi reuşi să le care pe toate pe masă la doar cincisprezece minute după ce simţi că iahtul se oprise şi auzise cum ceilalţi se adunau pentru mult aşteptata cină.

Aşa cum sperase, insigna cu numele fu observată. Deşi nimeni nu comentă nimic în privinţa aceasta. Toată lumea păru sincer impresionată de curry. Mâncară repede. Aerul sărat al mării le dăduse tuturor poftă de mâncare.

După ce terminară de mâncat, tatăl lui Clio se ridică în picioare cu braţele desfăcute, pregătit să ţină un discurs.

— Hai să dăm la o parte farfuriile astea, Clio, zise el. Avem nevoie de masă.

Nici măcar un „mulţumesc”. Nimic despre efortul depus de ea. Doar un ordin să mute vasele murdare. Se ridică în

picioare incapabilă să întâlnească privirea cuiva şi, fără să scoată un cuvânt, puse farfuriile una peste alta.

— În seara asta, spuse el, mă gândeam că am putea petrece împreună puţin timp. Suntem împreună aici, la urma urmelor. M-am gândit că nimic altceva nu e mai bun decât să jucăm un „Plonjează!”

Se duse până la canapeaua mică şi albă ce se afla în spatele lui şi scoase o bine-cunoscută cutie uzată. După expresiile celor din cameră, nimănui nu-i surâdea prea tare această idee, cu excepţia Elsei, care ar fi acceptat orice.

— Câţi dintre voi a mai jucat înainte? întrebă el. În afară de mine.

Aidan admise că jucase pe mobil versiunea jocului video.

— Puşt… Clio, ce-ar fi să le explici tu cum funcţionează?

Iahtul scârţâi puţin în timp ce ei îşi schimbară locurile. Tatăl ei comanda acum unui grup de oameni să joace jocul lor. Clio simţi ceva moare înlăuntru ei. Spiritul ei? Poate.

— Haide! zise el.

— Obiectul jocului e să se obţină cât mai multe comori posibile şi să se aducă vasul înapoi în port, spuse ea sec. Trebuie să încercaţi să nu fiţi arestaţi, atacaţi sau scufundaţi.

— E simplu, rosti Martin, încercând să fie de ajutor.

— Tabla e împărţită în mări, unele născocite. Nu sunt mări reale. Toate plăcuţele astea reprezintă zonele cu apă. Unele au epave sub ele, altele nu. Scopul e să obţii cât mai multe comori posibile. Sunt o sută cincizeci de cărţi de joc cu comori. Te poţi scufunda ca să le obţii sau le poţi fura. Sunt o grămadă de feluri de a le obţine.

— Fiecare joacă diferit, se amestecă taică-său în discuţie. Unii oameni fac troc. Altora le place să fure de la alţii. Poţi urmări siajul unei nave care face treabă bună. Stilul de joc depinde, într-adevăr, de fiecare persoană.

— Şi cât durează? întrebă Julia.

— Durează ceva, răspunse tatăl ei. Două sau trei ore. E excelent în astfel de împrejurări. Nimeni n-are unde să se

ducă.

Julia tăcu. Era genul de tăcere apăsătoare.

— Putem juca în echipe? întrebă Elsa.

— Sigur! zise el. Jocul în echipă funcţionează bine. Evident, Clio şi cu mine trebuie să ne separăm, deci… o să fiu în echipă cu Martin şi Elsa. Clio, Julia şi Aidan, voi puteţi fi cealaltă echipă.

Sarcina de a le explica regulile lui Aidan şi Juliei nu era una de invidiat. Julia îşi compuse o figură neinteresată, nemişcată şi inexpresivă. Aidan critica logica jocului la fiecare mutare. Însă, în momentul în care Clio aranjă cărţile şi începu să explice, Julia se trezi la viaţă.

— De ce asta valorează o sută de puncte? întrebă ea, ridicând o carte cu un vas grecesc.

— Pentru că atâta valorează, zise Clio.

— Ăsta e un vas grecesc cu mânere folosit pentru a amesteca apa cu vinul. Acesta de pe carte se întâmplă să se afle la Getty Museum. Iar ăsta – aruncă o carte de cinci sute de puncte – e o farfurie cu peşti din perioada elenă. Nu e nici măcar ceva interesant. De ce valorează de cinci ori mai mult?

— Pentru că mi-a plăcut desenul scoicii de pe el, răspunse Clio.

— De aia n-are nici un sens. Însă ştiu că nu asta e ideea. E un joc. Şi încă unul bun din câte am auzit.

— Exact, spuse Clio. E un joc.

Şi a fost un joc lung, cel mai lung „Plonjează!” pe care îl jucase ea vreodată. Grupul ăsta era supranatural. Taică-său încerca să flirteze cu Julia şi nu reuşea. Julia îi azvârlea lui taică-său cel mai încordat şi în acelaşi timp cel mai fierbinte zâmbet. Farmecul Juliei devenea nimicitor de relevant. Julia era mică de statură, plină de viaţă şi evident inteligentă. Era o versiune mai autoritară a mamei lui Clio. Cu toate astea, era ceva puţin cam… deplasat la Julia.

Aidan se apleca spre Elsa, fără să ascundă prea tare faptul că se uita la pieptul ei. Elsa cauza probleme făcând vreo

mişcare magică, unduitoare, asigurându-se că sânii ei planau mereu peste tabla de joc, asemenea unui nor. Martin încerca să dea impresia că toată chestia asta era ceva normal.

Clio purta un coif de hârtie şi o insignă cu numele ei şi îşi analiza trecutul. Se scursese multă vreme de când nu mai văzuse jocul. Erau mult prea multe amintiri păstrate în cutie, multe experienţe. Era cartea cu statuia de bronz care valora două sute de puncte. O luase pe aceasta din unul dintre manualele maică-sii. Era şi acel vârtej din colţul din stânga – un accident, pe bune. Cartonul se udase când îl pictase, aşa că ştersese colţul ud cu degetul. Şi – zbang! – o nouă provocare apăruse. Taică-său o integrase în joc.

Pe vremea aceea, erau extraordinari. Extraordinari şi norocoşi. Acum, nu simţea prea mult acest lucru. Stând aici, în această noapte nesfârşită şi îngrozitoare, cu mirosul de la curry-ul care rămăsese şi care învăluia toată cabina, Clio avu senzaţia că făcuse deja cele mai bune lucruri din viaţa ei. Unsprezece şi doisprezece fuseseră anii ei de apogeu. De atunci, se dusese în jos.

Şi lucrul care o lovise cel mai tare – văzuse cartonul acela, piesele în formă de ambarcaţiuni ce se mişcau prin pătratele ce reprezentau marea albastră şi îşi văzuse viaţa ei chiar în acel moment. Cum de nu zărise aceste lucruri înainte? Taică-său juca „Plonjează!” în viaţa reală. Îşi păzea cărţile, îşi deplasa vasul, îşi aduna comorile… îi înşfăcase şi îi luase pe toţi cu el.

Însă ce comoară căuta?

Deşi de-abia dacă fusese atentă, îi condusese fără efort pe Julia şi pe Aidan de-a lungul acelei plăci de carton, fără să le dea deloc posibilitatea să ia ei decizii. Nu se putuse abţine. Cunoştea fiecare mişcare. Trucul de a-i evita pe piraţi era să adune cât mai multe cărţi cu valoare mică. Trucul de a obţine multe comori era să facă o grămadă de mişcări rapide. Taică-său era la fel de bun şi avea acea strălucire dată de competiţie în ochi. Ea îi ţinea piept, mintea ei

servindu-i prompt o mişcare de apărare la fiecare atac al lui.

— Voi doi aveţi de gând să mai lăsaţi şi pe alţii să joace? întrebă Julia.

Vocea calmă cu accent britanic tăie ceaţa deasă ce se aşternuse peste gândurile lui Clio.

— N-are rost, zise Aidan ridicându-se în picioare. Nu poţi juca un joc cu cei care l-au inventat.

Clio îi fu recunoscătoare. Trebuia să iasă din camera asta. Se ridică şi se îndreptă către scări.

— Unde te duci? o întrebă taică-său pe când se retrăgea.

— Sus?

— Şi vasele? întrebă el. Cambuza e domeniul tău, îţi aminteşti? Şi trebuie să o păstrezi în perfectă stare.

Auzind că trebuia făcută curăţenie, ceilalţi se risipiră. Clio rămase acolo, în picioare, fără vlagă şi stăpânită de o furie neputincioasă. Se reîntoarse în cambuză, unde fiecare suprafaţă era acoperită cu resturi de la cină.

„E în regulă, gândi ea, trăgând cu putere aer în piept. Oricum, ai nevoie de timp de gândire. Fă chestia asta, şi gata.”

În curând, cambuza se transformă într-o mică saună jalnică, plină de săpun şi aburi. Tocmai atunci trecu şi Aidan întâmplător pe acolo, cu laptopul în mână.

— Am observat că-ţi porţi numele, zise el. Ortografia era cam ciudată. Aşa că am căutat pe net.

Deschise laptopul şi îl ţinu în echilibru în palmă. Venise să se dea mare cu faptul că avea acces on-line.

— Clio, spuse el. Ia să vedem aici. Una dintre cele nouă muze, nouă surori. Fiica lui Zeus, stăpânul tuturor zeilor, şi zeiţă a amintirii. Invocată la începutul unei creaţii artistice. Muzele inspiră nebunia divină. Fără ele, creaţia – de orice fel ar fi ea – poate fi corectă din punct de vedere tehnic, însă nu va fi niciodată cu adevărat inspirată sau perfectă. Însă… văd aici că eşti şi un iaht. Clio, fluturele de mare. Nu

m-am prins de asta înainte. Ne-am învârtit pe mare cu ajutorul tău.

— Ştiu, rosti ea cu hotărâre. N-a fost ideea mea.

— Ai văzut vreodată un fluture de mare? Sunt drăguţi. Sunt moluşte, deci eşti înrudită cu stridiile. Preferatele tale. Sunt şi hermafrodiţi. Asta e o chestie simpatică. Îşi încep viaţa ca masculi şi la maturitate ajung femele. Hai să arunci o privire.

El întoarse computerul să-i arate. Nu era ceva ce şi-ar fi dorit să vadă într-adevăr, însă se aplecă oricum. Şi, în timp ce făcea asta, el îi închise cu zgomot laptopul în nas.

— Am glumit, zise el.

O lăsă pe Clio fară cuvinte. Rămase acolo în picioare, uitându-se la el, cu o mână înmuiată în apa plină de săpun şi murdară de la curry, căutând în minte un cuvânt care să se potrivească acestui gen de comportament. El îşi dădu la o parte părul care îi căzuse peste frunte, zâmbi şi plecă.

După alte cinci minute, ea era tot în picioare, exact în aceeaşi poziţie, cu gura uşor întredeschisă, forţându-şi creierul să născocească replica perfectă, când auzi şi ultima picătură de apă ce se scurgea. Ridică mâna şi şi-o examină. Avea pielea încreţită, acoperită cu baloane translucide de săpun de culoare galbenă. Nimeni, cu excepţia lui taică-său, nu o bulversase în asemenea hal până atunci.

Gata! De acum înainte, scopul ei era clar. Să obţină acces on-line. Să scape de pe vas. Iar Aidan – o s-o încurce.

Băgăcioasa.

Dimineaţa următoare, Clio se trezi mai devreme decât o făcuse cu o zi înainte. Elsa încă dormea tun. Pe partea ei de pat era o carte. Probabil că iarăşi nu putuse să doarmă.

Cu toate astea, Elsa fusese trează noaptea trecută şi îi depănase lui Clio întreaga poveste a despărţirii. Fusese o poveste destul de dură. Elsa fusese nebuneşte îndrăgostită de Alex, un tip pe care îl ştia de când avea doisprezece ani. Se vedeau deja de şapte luni când Elsa l-a găsit în bibliotecă

sărutându-se cu una dintre cele mai bune prietene ale ei şi nu mai avusese ce să facă.

În acea noapte, visele lui Clio fuseseră pline de imagini cu internate englezeşti – clădiri mari şi acoperite cu iederă ce semănau vag cu Hogwarts. Era şi un magazin cu consumabile pentru pictură la subsol, însă Ollie nu lucra acolo. Ciudat era că Aidan lucra.

Se trezi neavând absolut nici o idee unde anume se afla.

Vasul se oprise. Coborî şi îi găsi pe taică-său şi pe Martin îmbrăcaţi în costume ude de scafandri, pregătindu-şi rezervoarele cu oxigen.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, ieşind pe punte.

— Facem o mică scufundare, zise el. Ne ducem în recunoaştere. O să ne întoarcem cam într-o oră. Pregăteşte ceva pentru micul dejun!

— Sigur, spuse ea, fără prea mare tragere de inimă.

Trecuse ceva timp de când nu mai văzuse această operaţiune. Erau atât de multe lucruri: rezervoare de oxigen şi labe de scafandru. Erau chiar şi câteva rezervoare de mici dimensiuni – cele pe care scafandrii le au cu ei în cazul în care rezervoarele principale încetează să mai funcţioneze. Vasul se legăna şi se zguduia din toate încheieturile acum, că era ancorat, făcând-o pe Clio să i se strângă puţin stomacul. Îşi dădu seama că îşi apucase braţul cu mâna.

Se întoarse înăuntru, puse cafeaua în filtru, îl porni şi îşi îndesă aiurea coiful pe cap. Era ziua a doua şi deja acest ritual devenise puţin cam învechit.

Îi trecu prin minte că ceilalţi ar putea fi pe undeva prin preajmă, probabil în camera de lucru menţionată mai sus. I se păru că ar merita osteneala să arunce un ochi şi să vadă ce puneau la cale.

Coborî scările cât putu de încet. Unele dintre uşile aflate de-a lungul coridorului erau deschise, însă singura de unde veneau zgomote era închisă bine. Se duse până la uşă şi îşi lipi urechea de ea cât putu de tare.

— N-am început, zicea Aidan. Vocea lui suna defensiv. Nici măcar n-am instalat dispozitivul de vizualizare submarină. O să facă singur nişte măsurători care nu sunt atât de sigure.

— Lasă-l să le facă, spuse Julia. Lasă-l să facă ce vrea.

— Eu doar încercam să…

— Ajunge! rosti ea.

Clio se trase repede înapoi în momentul când auzi paşi apropiindu-se. Julia ieşi din cameră.

— Am coborât să iau comanda pentru micul dejun! zise Clio voioasă. Am auzit că v-aţi trezit.

Julia păru surprinsă să o găsească acolo, zâmbind şi purtând un coif de hârtie.

— Doar cafea, spuse ea. Mulţumesc.

— Nici o problemă, zise Clio. O să iau şi comanda lui Aidan.

Era cât se poate de evident că Julia nu dorea ca fata să intre în acea cameră, însă nici nu avea de gând să se năpustească asupra ei şi să o trântească la pământ pentru a o opri.

— Mă duc să văd ce fac ei, mormăi Julia, traversând coridorul.

— OK! rosti Clio pe un ton vesel.

Probabil era bine să o faci pe potenţiala viitoare mamă vitregă să creadă că eşti puţin sărită de pe fix. Asta îi va ţine atenţia sporită şi o va descuraja să o ia deoparte şi să aibă cu ea nişte discuţii extrem de sensibile. Nu că s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea Juliei. Julia părea genul de persoană care, la întâlniri, le dădea un cap în gură celorlalţi.

Aidan era aşezat la computerul lui în camera mică şi îngustă, aplecându-se încetişor înainte şi înapoi, cu braţele strâns împreunate peste piept. Purta un tricou uzat şi rărit, iar părul îi era ud şi ciufulit.

— Vrei să-mi iei comanda? întrebă Aidan, enervarea încă citindu-i-se în voce. OK. Vreau şuncă prăjită, ouă-jumări şi pâine prăjită, da' fără seminţe.

— Trebuie să vorbim, zise ea.
— Trebuie?
— Da. Trebuie. Tu ai acces on-line. Ai venit aseară în bucătărie ca să te asiguri că ştiu şi eu acest lucru.
— Nu, spuse el. Am venit să-ţi povestesc despre minunata semnificaţie a numelui tău şi să-ţi îmbogăţesc cunoştinţele.
— Uite care e treaba, zise ea, aplecându-se. Trebuie să trimit cuiva un mesaj. Tu mă poţi ajuta să trimit un mesaj.
Maxilarul lui Aidan deveni pentru o clipă foarte încordat.
— Aş putea, rosti el. Însă nu pot. Din nou, e vorba despre regulile impuse de taică-tău.
— De ce?
— Dacă ţi-aş spune, ar însemna să încalc regula. Deci nu-ţi pot spune.
— Ascultă, freză…
— Mi-ai zis freză? întrebă el.
— Da. Tu ştii că nu e nici un motiv ca să nu avem acces on-line. E curată nebunie.
— De ce mi-ai zis freză? întrebă el, atingându-şi părul. E din cauză că am o tunsoare deosebită?
— Ia ghici, răspunse ea.
— Nu eu am făcut regulile astea, zise el.
— Ei bine, nu mă poţi opri să stau aici, spuse ea. Trebuie să stau undeva şi să-mi exersez cântatul din gât în limba mongolă. Ştii şi tu cum suntem noi copii ăştia de bogătaşi. Facem o grămadă de cursuri ciudate.
Începu să emită nişte triluri puternice de parcă ar fi făcut gargară.
— OK, rosti el. Doar n-ai de gând să stai aici şi să faci lucrul ăsta.
— Ai să fii uimit să afli ce aş putea face, zise ea.
— Nu. Chiar n-aş fi.
— Nu o să te pârăsc. Şi ar trebui să-ţi aminteşti un lucru. Eu sunt cea care îţi pregăteşte mâncarea.
Ea arătă înspre coiful de pe cap. El se ridică şi închise uşa.

— Fie că-ţi place sau nu, spuse el, lucrez pentru Julia. Ceea ce înseamnă că, în acest moment, lucrez pentru taică-tău. Şi chiar am nevoie de slujba asta. Dacă încalc regulile, îmi pot pierde slujba. Şi nu pot lăsa să se întâmple acest lucru. Înţelegi? Te rog, nu-mi încurca iţele.

Brusca seriozitate o lăsă interzisă. Indiferent ce făcea tatăl ei, poate că şi Aidan era la fel de prins în cursă ca şi ea. Tatăl ei prinsese şi slujba lui Aidan în schema asta, oricare ar fi fost aceea.

— Glumeşti? întrebă ea.

— Ţi se pare că glumesc? Taică-tău şi-a dat seama şi că am băut împreună acum două nopţi. Am avut parte de o predică din partea Juliei, care a ţinut cam o oră. Şi chiar nu mai vreau să aud încă una.

Îşi ţuguie buzele şi se uită fix la perete. Clio îşi dădea seama că-l deranjase să spună acest lucru. Nu era chiar aşa puternic cum îi plăcea să dea impresia. Şi el era la cheremul altcuiva.

— Bine, frează, zise ea, ridicându-se. N-o să-ţi fac probleme. Însă vei mânca ceea ce pregătesc eu. Asta-i treaba mea.

Scufundarea dură vreo patruzeci şi cinci de minute, după care tatăl lui Clio şi Martin ieşiră la suprafaţă. Toate pregătirile şi agitaţia generală nu duseseră la cine ştie ce rezultate. Îşi scoaseră cu grijă echipamentele şi costumele ude şi, în linişte, se întoarseră la ceea ce făcuseră mai înainte.

Clio urmări toate aceste lucruri prin uşa de sticlă, îşi scutură capul deznădăjduită, luă caietul de schiţe şi se aşeză pe covorul pufos din camera de zi. Avea un subiect drăguţ şi satisfăcător: Elsa, dormind din nou. Îşi băgă căştile în urechi şi deschise la o nouă pagină. Fără să-şi dea seama, petrecu o oră întreagă făcându-şi schiţa. Timpul se scurgea atât de repede atunci când era absorbită de desenele ei. Se mişcă puţin doar când Aidan îi trecu prin faţă ducând ceea ce părea să fie o cutie cu scule. Cu

siguranţă, el avea o grămadă de jucării în camera aceea de jos.

— Bună, frează, zise ea. Te duci la pescuit?

Acum, în comportamentul lui era o oarecare rigiditate. Şi se vedea clar că muncea. Puse caietul jos şi merse după el până pe punte. El aşează cutia jos şi scoase din ea un mic cilindru.

— Bănuiesc că asta e vreo piesă dintr-un echipament, spuse ea. E o cameră de luat vederi?

El nu zise nimic.

— Haide! rosti ea. Chiar nu dezvălui un mare secret dacă îmi spui şi mie. Sunt doar curioasă ce anume vrei să bagi în apă. Să ştii că nu fac în aşa fel încât să fii concediat.

O pauză. Ochii lui scânteiară. Era încă setat pe modul serios.

— E un dispozitiv de vizualizare submarină, zise el. E un cititor care pătrunde în apă şi trimite semnalul către scanerul radiolocatorului ultrasonic subacvatic. Radiolocatorul ultrasonic obţine o imagine a fundului mării sau oceanului. În funcţie de condiţiile atmosferice, de obicei, obţinem o imagine destul de clară. Nu e o fotografie – seamănă mai mult cu o ecografie.

Clio cercetă amănunţit tubul lung şi modul precaut cu care Aidan îl mânuia.

— Tata nu te-a ascultat de dimineaţă, spuse ea. Ar trebui să te obişnuieşti cu asta.

Aidan introduse cablul conectat la dispozitiv ca să verifice conexiunea, dar nu îi răspunse lui Clio. Se ridică, îl coborî peste bord şi îl asigură cu foarte mare atenţie.

— Nimeni nu-l place pe băiatul care se ocupă cu chestiile tehnice, zise el în cele din urmă.

Îşi drese glasul şi îşi aranjă ceasul masiv de la mână. Era unul dintre acele chestii cu auriu şi cu argintiu şi cu şase discuri pe cadran.

— Ce ceas serios, comentă ea. Seamănă cu ceasul unui astronaut sau ceva de genul ăsta.

— Tu chiar trebuie să spui ceva tot timpul? întrebă el. Se opri conştient de faptul că-şi atingea ceasul şi îşi vârî mâna în buzunar. Era un buzunar adânc, aşa că îi intră toată mâna, până la încheietură.

— Tu vorbeşti, zise ea. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse înăuntru, aşezându-se din nou pe covor cu caietul de schiţe în braţe. Inima îi bătea ceva mai repede. Era de parcă ar fi fost alergică la el. Ar trebui să stea pur şi simplu departe de el.

Intră şi el după câteva clipe, închizând încetişor uşa de sticlă.

— Aş dori paste în seara asta, spuse el. Lasagna.

Evident, remarca ei îl atinsese şi nu dorea să piardă acest joc. Ea nu ridică privirea. În loc de asta, îşi trecu degetele peste creioane cu o concentrare foarte intensă.

— Dacă prin lasagna, zise ea, te referi la peşte, atunci ai noroc.

Aidan se aplecă şi luă caietul de schiţe, răsfoindu-i paginile.

— Ăsta trebuie să fie prietenul tău, nu? spuse el, legănând caietul deschis la una dintre paginile cu un desen de-al lui Ollie. Drăguţă cravată. Foarte neobişnuită. Îmi plac oamenii care se îmbracă neobişnuit. E o chestie atât de profundă, ştii?

— Nu fi sarcastic, frează, îl repezi ea, luându-i din mână caietul. Chestia asta face să ţi se unească sprâncenele.

Reguli şi încălcări.

Faptul de a fi ţinută într-un anumit loc fusese în avantajul lui Clio în trecut. De exemplu, să fie ţinută într-un anumit loc din cauza ploii. Tocmai în acest fel luase naştere jocul „Plonjează!”

În vara când Clio avea unsprezece ani, ea şi familia ei s-au dus pe litoral o săptămână. A plouat în fiecare zi, transformând mica grădină din faţa căsuţei lor închiriate într-un bazin plin cu noroi şi făcând să crească în mod alarmant nivelul oceanului. Au încercat să meargă de vreo

câteva ori pe ponton, însă era prea deprimant să alergi de la un chioşc plin cu apă la altul sau să bei limonadă cu gheaţă când eşti ud până la piele şi îngheţi în aerul condiţionat.

Mama lui Clio studia tehnici de restaurare pe artefacte descoperite în apă şi îşi petrecu aproape toată această săptămână ghemuită sub o pătură, citind din când în când pasaje cu voce tare. Clio începu să schiţeze traiectoria unei ambarcaţiuni pe caietul ei. Tatăl ei o urmări în timp ce făcea lucrul acesta. Îi sugeră ca, de vreme ce nu puteau merge nicăieri, să facă ceva. Un joc. Ceva bazat pe ceea ce Clio desenase. Aşa erau ei pe atunci, ea şi tatăl ei. Era de parcă ar fi fost o singură minte.

Clio a fost cea care a desenat schiţa planşetei respective, lucrând cu grijă la ea cu o riglă şi un set de creioane. Taică-său întocmise regulile iniţiale. Lucraseră întruna, împrumutându-şi ideile unul altuia. Ceea ce începuse ca o distracţie a unei după-amieze deveni o obsesie copleşitoare tot restul excursiei, a întoarcerii acasă şi a următoarelor trei luni. Începură să-l practice în familie şi cu prietenii. Toată lumea făcu apoi comentarii referioare la cât era de bun. Cât de bun de jucat era. Cât de extraordinari erau Clio şi tatăl ei.

Această încurajare îi dădu lui taică-său idei. Decise să-l pună la pachet şi să-l comercializeze. Clio îşi amintea încă ziua când au primit acel telefon că jocul fusese achiziţionat de Botzoo, o importantă companie de jocuri din New York. Versiunea video a jocului le aduse realmente bani. Oamenii îl jucau pe telefoanele mobile şi la computere. Era peste tot.

Faptul că un joc cunoscut era făcut de un bărbat chipeş şi de fiica lui de unsprezece ani (şi că imaginea lor apărea pe cutie) deveni o poveste frumoasă. Timp de aproape un an, Clio şi tatăl ei au fost subiecte pentru poveşti din ziare, pentru programele de ştiri de dimineaţă şi pentru discuţiile nesfârşite ce aveau loc pe internet. Atunci, taică-său hotărî că şcoala obişnuită nu era suficient de bună pentru Clio, acum că aveau o creştere bruscă de capital şi nenumărate oportunităţi. Vor studia în mod direct arta şi cultura lumii. Aşa că, pe la doisprezece ani, Clio spusese la revedere

prietenilor şi şcolii. De acum înainte, aveau să fie profesori particulari şi călătorii, lecţii de desen şi excursii.

Şi, din câte îşi amintea ea, totul fusese extraordinar până la sfârşit.

Stând la bordul Fluturelui de Mare, Clio încercă să împace toate aceste lucruri în mintea ei. Îşi aminti că atunci îi plăcuseră aceste călătorii. Totul părea perfect, ca într-o poveste. Viaţa ei era fermecată. Toamna veni însă atât de repede şi, de atunci, nimic nu mai fusese perfect. Această călătorie era pur şi simplu cea mai riguroasă exprimare a acestei „imperfecţiuni” de până acum.

Când şase oameni împart un spaţiu destul de mic şi îngrădit, două lucruri devin importante. Primul e spaţiul personal. Fiecare avea câţiva metri cubi doar pentru sine, un loc unde să se retragă. Chiar şi Clio şi Elsa, care nu aveau cu adevărat un spaţiu personal, ajunseseră la o înţelegere.

Totul de pe partea dreaptă a camerei era al Elsei, totul de pe partea stângă era al lui Clio. O linie invizibilă separa centrul patului, marcat de marginile pilotelor împăturite. Uneori, Clio putea să stea mai mult în baie, cu scuza că vrea să aibă o vreme ceva timp doar pentru ea. Julia şi tatăl ei se foloseau de şiretlicul dormitoarelor separate şi, pentru că dormeau jos, Clio nu trebuia să-i vadă cum se duc în camera tatălui ei în fiecare noapte.

Al doilea element al supravieţuirii era rutina. Rutina punea stăpânire pe ea de la o zi la alta şi, dacă se va putea deprinde cu asta, săptămânile vor trece uşor. Şi, dacă săptămânile vor trece, ea va ajunge în cele din urmă pe uscat. Şi uscatul însemna să-l contacteze pe Ollie.

Dimineaţa, avea de pregătit micul dejun. Erau vase de spălat. Aţipitul de dimineaţă al Elsei. Prânzul. Clio făcu schiţe în timpul după-amiezii, umplându-şi caietele. Pregătitul cinei şi debarasarea de după îi lua cel puţin două sau trei ore seara, după care urmau nişte conversaţii cu adevărat nepotrivite. Au fost încercări de a juca iarăşi cărţi

şi o seară dezastruoasă când tatăl ei a sugerat să joace şarade, şi atunci oamenii s-au retras în cotloanele lor. Noaptea venea întotdeauna devreme.

Clio urmări rutina celorlalţi. Pentru cei implicaţi în misiune, zilele erau pline. În general, Aidan şi Julia lucrau jos, deşi Julia putea fi găsită, de asemenea, citind sau scriind în camera de zi. Martin şi tatăl ei îşi petreceau majoritatea timpului în timonerie, controlând vasul sau făcând scufundări. Avea loc câte o scufundare aproape în fiecare zi. Opreau vasul, ridicau steagul pentru scufundări, iar Martin şi tatăl ei intrau în apă. Apoi, ieşeau din apă şi aveau loc şi mai multe discuţii cu uşile închise.

Când nu dormea sau nu vorbea despre Alex, Elsa îşi petrecea timpul „recapitulând pentru nivelele A", ceea ce Clio ghici în cele din urmă că însemna că se pregătea pentru nişte teste extrem de serioase care aveau să îi determine viitorul. Podeaua Apartamentului Şampaniei era adeseori înţesată cu notiţe în limba franceză şi italiană.

Elsa avea şi obiceiul de a suge felii de lămâie toată ziua şi de a lăsa resturile pe noptiera din partea ei de pat. Dacă o ţineai la soare cu un manual, o lămâie şi o loţiune pentru bronzat, Elsa era o fată fericită. Nu părea să-i pese deloc de ce făceau ceilalţi – singurul lucru care nu-i plăcea era că Aidan era evaziv şi frecvent se încuia cu maică-sa în aceeaşi cameră.

Chestia cu încuiatul uşii era ceva căreia Clio îi acordase o atenţie foarte specială. Uşa de jos, către camera de lucru, era constant închisă. Când taică-său şi Martin făceau scufundări, Clio se ducea uneori şi stătea în faţa uşii şi o auzea pe Julia repezindu-l pe Aidan în legătură cu ceva. Camera era în mod clar teritoriul lui Aidan şi era sursa accesului la internet. Seara, el rămânea în acea cameră, poate lucrând, poate comunicând cu lumea exterioară.

Şi aşa continua săptămâna.

În cea de-a zecea după-amiază, Clio îşi dădu seama că tot ce plănuise ea să folosească la prânz nu prea era

comestibil. Pâinea mucegăise şi rămăseseră doar nişte bucăţele de caren şi brânză şi nici o conservă de ton. Nici un plic de supă, salată verde deloc şi paste ioc. Nici o lămâie pentru Elsa. Acesta era un semn clar şi hotărât că trebuiau să se întoarcă pe uscat – însă acest fapt trebuia prezentat cu mare grijă. Dacă ieşea şi îi spunea lui taică-său că nu mai era mâncare, el ar fi insistat că mai era. Şmecheria era să scoată la iveală mâncarea proastă, rezidurile şi să-l lase să-şi dea singur seama de acest lucru.

— Oh, da, gândi Clio, prinzându-şi ecusonul cu numele. Acesta e semnul.

Erau atâtea resturi din care putea alege. Măsline terciuite. O mână de biscuiţi. O ceaşcă de curry deja învechit. Nişte orez. O singură felie de şuncă. Clio le aranjă pe toate cu foarte mare atenţie, scoţând astfel în evidenţă factorul de sărăcie lucie. Când totul fii gata, se hotărî să meargă şi să-l aducă personal pe Aidan. Ar simţi astfel o plăcere sporită să-l conducă spre prânzul Judecăţii de Apoi.

Uşa camerei de lucru era descuiată, aşa că o deschise. Spre surprinderea ei, nu era nimeni înăuntru. Nu se auzea nici un zgomot de nicăieri de la nivelul de jos. Merse de-a lungul coridorului şi încercă uşile, ciocănind la fiecare şi încercând clanţele. Nu era nimeni în niciuna dintre acele camere. Doar Julia îşi ţinea dormitorul încuiat, însă era evident că ea nu se afla acolo.

Clio se întoarse în camera de lucru. Singurele obiecte de pe masă erau două grafice mari ce arătau adâncimea apei şi blocajele. Alături, se afla un caiet de notiţe cu câteva cifre şi litere mâzgălite de o mână aspră şi masculină. Acesta era probabil scrisul lui Aidan şi era evident scrisul cuiva care folosea în mod frecvent tastatura computerului. Liniile literelor şi cifrelor erau grosolane şi tremurate.

Laptopul lui Aidan se afla în colţul îndepărtat, la măsuţa improvizată. Lângă el erau cutii strivite de sucuri. Ecranul era pe jumătate coborât.

A te uita în laptopul cuiva e o încălcare clară a intimităţii în orice altă circumstanţă. Însă, în acest mediu, infracţiunea era de zece ori mai mare. Însă, din nou, acestea nu erau nişte circumstanţe normale. Aceasta ar putea fi ocazia. Şi-ar putea verifica repede e-mailul şi ar putea să-i trimită un mesaj lui Ollie. Poate unul şi lui Jackson, cerându-i un sfat. Poate că Jackson o să fie de acord să-l supravegheze pe Ollie la magazin. De ce nu se gândise oare mai devreme la asta?

Ridică grijulie ecranul laptopului. Screen-saverul era pornit. Atinse uşor tasta „space”, şi acesta se trezi la viaţă. Aidan era într-un program pe care nu-l mai văzuse niciodată – ceva evident ştiinţific. Era un grafic pe ecran, nişte creste de munţi ale căror vârfuri urcau şi coborau. Avea probabil legătură cu radiolocatorul ultrasonic submarin care fusese coborât în apă. Aproape de bază, era o legendă pe care scria Bell11 Star12 şi o listă cu ceea ce păreau a fi măsurători. Se întrebă repede ce fel de clopote şi de stele ar studia Aidan. Chiar în partea de jos a ecranului, erau două ferestre închise, una în care era Google şi alta cu un sistem de e-mail de la Yale.

— Oh, Doamne Dumnezeule! îşi zise Clio.

Era chiar trist cât de palpitant putea fi acest lucru. Stătea acolo în picioare, nesigură ce anume să facă. Aceasta era evident lovitura ei – însă, din nou, însemna să-i invadeze intimitatea lui Aidan. Era posibil ca, dacă atingea computerul, să strice ceva la graficul de pe ecran.

Tentaţia era dureroasă. Cu adevărat dureroasă. Se aşează şi se uită fix la ecran, încercând să-şi dea seama ce anume să facă.

— Ce faci?

Clio se răsuci pe călcâie scoţând un mic scâncet şi o descoperi pe Julia în pragul uşii.

— Nu era nimeni aici, spuse Clio.

— Te rog să nu te atingi de asta, zise Julia făcând semn cu capul înspre computer.

— Nu atingeam nimic, rosti Clio. Şi chiar nu atinsese. Nu am atins.

Julia nu crezu asta nici măcar o clipă.

— Am coborât să vă spun de prânz, zise Clio. E vremea prânzului.

Aidan apăru în spatele Juliei, însă se opri când o văzu pe Clio stând pe scaunul lui.

— Nu atingeam… spuse Clio din nou.

— E vremea prânzului, îi zise Julia lui Aidan. Poate ar trebui să mergem cu toţii sus.

Tristul bufet pe care îl aşternuse Clio nu avu un succes aşa de mare în aceste circumstanţe. Tatăl ei stătea în faţa acestuia, iară să pară deloc impresionat.

— Trebuie să vorbim, rosti el. Sus.

Nu e nimic mai umilitor pe lumea asta decât ca părinţii tăi să-ţi dea ordine de faţă cu alte persoane. Singurul lucru care ar înrăutăţi situaţia ar fi să te opui, aşa că ea ridică din umeri şi îl urmă în timonerie.

— Julia e supărată, zise el. Şi sincer, şi eu. Ai folosit computerul lui Aidan. E proprietatea lui şi e…

— Nu i-am folosit computerul, i-o tăie ea.

— Clio! Julia te-a găsit acolo.

— Tot ce am făcut a fost să văd dacă e conectat la internet. Nu m-am uitat în computer.

— E un lucru grav, spuse el, aşezându-se. Nu poţi să te duci să-ţi bagi nasul peste tot.

— Să-mi bag nasul? repetă Clio. Am coborât să le spun că prânzul e gata şi nu era nimeni acolo. Am intrat în cameră, am văzut computerul şi l-am atins. Nu m-am folosit de el. Doar l-am atins.

— Şi te aştepţi să te cred? zise el.

— Da, rosti ea. Mă aştept. Dacă nu mă crezi, de ce nu te duci să-l întrebi pe Aidan dacă e ceva în neregulă cu computerul lui? Şi ştii ceva? Mă aştept să mă crezi pe mine, şi nu pe Julia. Doar sunt fiica ta.

Fără să-şi dea seama, începuse să ridice vocea.

— Gata, ajunge! zise el.

— Nu, continuă ea. Nu ajunge deloc. Nu eu am cerut să fiu ţinută captivă aici. Nu cred că poţi spune că sunt băgăcioasă dacă sunt blocată pe vasul ăsta. Nu sunt prea multe locuri unde aş putea să mă duc. Şi de ce e ceva rău dacă vreau să contactez lumea exterioară? Niciuna dintre chestiile astea nu mi se pare corectă. Practic, m-ai răpit.

— Bine! Fusese înfrânt de propria lui mânie. Tatăl ei se făcea foarte repede roşu la faţă atunci când era supărat, iar acum faţa lui avea culoarea zmeurei. Vreau să te duci sus în camera ta. Acum.

— În camera mea?

— Exact. Cred că trebuie să petreci ceva timp acolo sus.

— Oh, cred că glumeşti. Cât de mult mă poţi oare izola?

Vocea ei era spartă, pentru că se simţea înfrântă.

— Unele fete ar fi recunoscătoare dacă ar putea să-şi petreacă vara în Italia! ţipă el.

— Unele fete n-ar fi ţinute cu forţa aici, cu tine, zise ea.

Această remarcă era mult prea nestăpânită. Nu dorise să o spună cu adevărat – cel puţin nu în felul ăsta. Însă acum replica plutea în cameră, pândind ca un şarpe veninos. Era timpul să se retragă şi să iasă din încăpere.

— Bine, rosti ea. O să merg în camera mea. Însă ştii ceva? S-a terminat mâncarea.

Fuga.

Clio îşi petrecu după-amiaza sus, în Apartamentul Şampaniei, înfrânându-şi cel mai copleşitor impuls de a-şi striga toate nemulţumirile. Voia să mişte radiolocatorul ultrasonic subacvatic şi să sperie peştii, să-şi smulgă pielea de pe gât cu propriile mâini.

Însă nu făcu nimic din toate astea, în mare pentru că nu era nebună şi, parţial, pentru că Elsa stătu cu ea din spirit de frondă şi o ajută să se calmeze. Mai precis, îi perie părul. O trânti cu zgomot pe Clio pe podea, se aşează pe pat cu o perie în mână şi îi dezmierdă părul. Nu era ceva ce i-ar fi trecut prin cap lui Clio să facă sau ceva la care s-ar fi gândit

în mod normal ca fiind un lucru de ajutor. Însă, într-o jumătate de oră, nervii ei erau domoliţi. Avu sentimentul că Elsa trecuse prin multe nopţi de nebunie la şcoală. Era pur şi simplu mult prea bine pregătită.

Să o aibă pe Elsa era singurul lucru bun care apăruse din această experienţă ridicolă. Era de parcă ar fi câştigat o soră.

Tot restul după-amiezii, Clio stătu în vârful patului şi făcu alt desen cu Ollie, observând că faţa lui începea să devină din ce în ce mai neclară în mintea ei. Precis că el se îndrăgostise lulea de fata de la magazinul de artă, Jaimee sau Janine, şi uitase complet de Clio. Elsa se întinse la capătul patului, copiind fraze italieneşti într-un caiet.

Vasul se opri, şi Clio auzi micul uruit făcut de ancora ce cobora. Vasul se clătina liniştit înainte şi înapoi. Câteva minute mai târziu, Elsa se rostogoli de pe pat, se întinse şi merse la baie. Ieşi de acolo şi cotrobăi prin lucrurile din dulap, mişcându-se într-un mod evident plictisit. Se duse până la hublou şi scoase un mic ţipăt.

— Vino aici! îi zise lui Clio. Uite!

Clio se ridică şi i se alătură. În depărtare, poate la vreo cinci sute de metri distanţă se vedea un oraş.

— Oh, Doamne Dumnezeule! zise Clio. În sfârşit!

— Hai să ne îmbrăcăm, zise Elsa.

Euforia absolută de a fi pur şi simplu lângă un oraş le adusese pe amândouă într-o stare de nehotărâre frenetică. După câteva schimburi vestimentare, Elsa se hotărî asupra unei rochii albe fără bretele, cu o curea din piele fin împletită despre care spuse că aparţinuse bunicii ei din Suedia. Ca machiaj, aplică pur şi simplu o cantitate neglijabilă de luciu de buze.

Clio optă pentru o fustă şi un tricou deosebit: jumătate roşu, jumătate albastru. Era piesa cea mai complexă dintre toate creaţiile ei şi încă nu-l purtase în această excursie. Îşi scoase tenişii din picioare şi se schimbă cu o pereche de papuci roşii şi lucioşi de plajă ce nu fuseseră scoşi încă din

fundul şifonierului. Îi luă un minut să-şi găsească portofelul; n-avusese nevoie de el de la sosirea aici. Avusese o sută de euro înainte de plecare, în câte două bancnote de cincizeci. Încă n-avusese ocazia să cheltuiască nimic. Erau vârâţi în buzunarul din faţă al fustei.

Coborâră să afle care era „planul de atac”, însă în camera de zi nu era nimeni. Ieşiră pe punte. Elsa urcă treptele către timonerie, în timp ce Clio se duse la pupa şi se uită meditativ înspre oraşul italian. Nu ştia ce oraş era, ştia doar că era un oraş care reprezenta uscatul. În acel oraş oamenii se plimbau. Erau magazine, maşini şi restaurante. Computere şi telefoane.

Apoi, privi în jos.

Barca cu motor nu mai era.

— Nu sunt aici, sus, strigă Elsa.

— Elsa, zise Clio, făcându-i semn să vină lângă ea. Arătă în jos, către locul gol de pe platformă. Nu-mi vine să cred asta.

— Poate mai e cineva aici, spuse Elsa. Jos.

Toate uşile de pe coridorul de jos erau închise. Clio se duse şi bătu la fiecare. După o clipă, uşa lui Aidan se deschise. Stătea acolo în picioare, fără cămaşă pe el, în nişte pantaloni de trening care lăsau să i se vadă câţiva centimetri din boxeri.

— Ce e? întrebă el, frecându-şi faţa. Avea cute adânci şi roşii formate în somn pe obrazul stâng.

— Nici pe tine nu te-au luat, zise Clio.

— Cine nu m-a luat unde anume? îşi scutură capul şi păru să devină conştient atât de faptul că vasul nu se mai mişca, cât şi că îi cădeau pantalonii în vine. Şi-i săltă repede. Am tras un pui de somn. Ne-am oprit? Unde suntem?

— Chestia asta nu deranjează pe nimeni altcineva? întrebă Clio.

— Ce anume să deranjeze? întrebă Aidan. Ce se întâmplă?

Clio zărea deja scânteierea plină de speranţă din ochii Elsei. Ei trei fuseseră lăsaţi pe vas singuri. Putea să vadă fiorul ce trecea prin coloana vertebrală a Elsei, făcând-o pe

aceasta să-şi îndrepte spatele, să-şi deplaseze şoldurile uşor spre stânga şi să împingă pieptul în faţă cu vreo câţiva centimetri. Era un fel de reacţie biologică, subtilă şi inconştientă.

Clio nu suporta faptul că prostia tatălui ei chiar putea să aibă drept rezultat ceva plăcut pentru cineva. Fluturele nu fusese niciodată atât de restrictiv ca în acel moment. Era o închisoare frumoasă, cu multă piele şi lemn de tec, expresia cea mai exactă a tot ce era în neregulă cu tatăl ei. Exagerat, inexplicabil, prost conceput, nechibzuit… Şi, în fine, dăunător pentru Clio.

— Trebuie… să plec de aici, zise Clio. Voi ăştia doi faceţi ce vreţi, însă eu mă duc în oraş. Trebuie să sun acasă.

Se strecură între Elsa şi Aidan, care era încă buimac, şi urcă treptele.

Când Elsa şi Aidan i se alăturară, el purta o cămaşă şi pantaloni scurţi. Figura Elsei era straniu de calmă.

— Vedeţi chestia aia? întrebă Clio, arătând către întinderea de apă. Vedeţi cât de aproape suntem? Ăsta e felul lui taică-meu de a-mi arăta că încă e stăpân pe situaţie. Câinii fac chestii ca asta atunci când fac pipi în casă.

— S-ar putea întoarce, zise Elsa. Vocea ei deveni puţin mai subţire şi mai veselă: Şi, chiar dacă nu se întorc, putem să profităm din plin. Avem tot vasul la dispoziţie! Haideţi! Am putea da o… petrecere sau ceva asemănător.

Clio se întoarse automat înspre uşile de sticlă şi se uită la vas. Nu conta nici cât negru sub unghie pentru ea, în acel moment, că Fluturele de Mare se afla la dispoziţia lor. Expresia de pe chipul lui Aidan sugera că şi el simţea acelaşi lucru.

— Ce fel de petrecere? întrebă Clio. Una fără mâncare? Sau fără distracţie?

— Bine spus, zise Elsa.

— Când ne-am urcat prima dată pe vas, au plecat fară să ne spună, zise Clio. Au ridicat ancora în timp ce dormeam. Ne ţin aici de zile întregi. Şi când, într-adevăr, ajungem la

uscat, ne lasă aici. Suntem ca nişte prizonieri. Nu e asta o formă de tortură? Să-i opreşti pe oameni să se deplaseze unde vor? Să le întrerupi legătura cu lumea exterioară?

— Da, rosti Aidan, aşezându-se pe marginea iahtului. E un iaht sudanez de tortură. Rar, scump şi diabolic.

Clio îl ignoră şi se întoarse către Elsa.

— Mereu face aşa, zise ea. Nu gândeşte. Nu-i pasă. Face doar ce-i place. Nu-i trece prin cap că există şi alţi oameni sau că aceştia au sentimente sau că pur şi simplu au alte lucruri de făcut.

— Deci, întrebă Aidan. Ce sugerezi să facem în privinţa asta? Au luat barca cu motor.

Ea se întoarse spre apă şi socoti distanţa.

— E uşor de înotat, spuse Clio. Totuşi, va trebui să înotăm.

— Şi chestia asta n-ar fi deloc ceva ciudat, zise el. Tu în fustă ieşind din apă pe plajă, udă leoarcă. E o idee excelentă.

— N-am zis că e ideea mea, rosti Clio. Eu doar gândeam cu voce tare.

— Din câte o cunosc eu pe mama, zise Elsa, trebuie să fie vreo sticlă sau două de vin bun pe aici pe undeva. Eu zic să le deschidem şi să le savurăm. Nu prea văd ce altceva putem face.

Stomacul lui Clio fierbea de nervi. Sub nici o formă n-avea de gând să stea cu mâinile în sân şi să accepte asta, nu acum când oraşul era atât de aproape. Acolo erau computere şi telefoane şi, undeva în visurile ei, un posibil mijloc de a scăpa. Un pescăruş zbură pe deasupra capetelor lor, scufundându-se în apă înainte de a-şi continua zborul către plajă. O altă ambarcaţiune trecu pufăind pe lângă ei, lăsând o dâră leneşă şi mare care îi făcu să se balanseze în faţă şi în spate.

— Asta e, zise Clio, arătând către ambarcaţiunea respectivă pe când aceasta îşi croia drum înspre doc. Oamenii se retrag pentru că vine noaptea. Ne rugăm de ei

să ne ia. Vrem doar să mergem acolo. Se şi vede destinaţia. De ce nu? Tu le poţi explica.

— Oh, e genial, spuse Elsa cu un hohot de râs.

Un minut sau două mai târziu, o barcă foarte mică din lemn trecu la câţiva metri depărtare de ei, ducând un tânăr cu un năvod. Clio începu să-i facă semne disperate cu mâna. El rămase câteva clipe uitându-se la ei de la distanţă, apoi întoarse cu precauţie barca în direcţia lor şi apăru la câţiva metri mai în spate.

— Ce-i spun? zise Elsa, uitându-se la Clio şi înăbuşindu-şi un hohot de râs.

— Spune-i că avem nevoie să ne ducă în oraş, zise Clio. Că trebuie să ne întâlnim cu tata.

Elsa îi comunică acest lucru. Pescarul nu păru în totalitate convins, însă părea interesat de Elsa.

— Nu ştiu dacă o să meargă treaba asta, rosti Elsa încetişor.

— Uite, zise Clio, scotocind în buzunar după bancnotele de cincizeci de euro. Le găsi şi scoase una. Spune-i că-i dăm asta dacă ne ia.

Aidan îi aruncă lui Clio o privire piezişă.

— Oh, eşti bună, rosti Elsa, luând banii. Ţinu bancnota în sus şi urmă o altă conversaţie scurtă. După zâmbetul bărbatului, Clio îşi dădu seama că oferta ei fusese acceptată cu bucurie. Cincizeci de euro pentru a merge înspre un loc unde el mergea oricum, un loc care se şi zărea, de fapt. Era ceva mult prea bun ca să-l rateze, întoarse barca, vâslind către pupa vasului.

— O plimbare, zise Clio, ridicând braţul în direcţia bărcii de pescuit.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai angajat un străin cu o barcă de pescuit, spuse Aidan.

— Era o idee mai bună decât înotatul.

— Cum ne întoarcem? întrebă el.

— Ne luăm staţiile cu noi, răspunse Clio, ridicând-o pe a ei. Îi sunăm.

Aidan scoase un suspin profund, îşi îndoi braţele şi se uită în sus, către timonerie.

— Dacă plecăm, n-o să mai rămână nimeni pe vas, zise el.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a pleca fară să ne spună, rosti Clio, deschizând trapa. Nimeni nu ne-a spus că trebuie să rămânem aici. Eu plec.

Clio îi înmână bărbatului cei cincizeci de euro. El zâmbi şi încuviinţă, împăturind cu atenţie bancnota în două şi punând-o în buzunar. Clio păşi de pe platforma din spatele iahtului şi urcă în barcă. Aceasta nu era nici legată şi nici complet stabilă şi era un gol mare între ea şi Fluturele de Mare. De asemenea, era mai înaltă decât platforma, lucru care însemnă că trebui să facă un salt în barcă, ceea ce se dovedi a fi o faptă cu adevărat vitejească, având în vedere că alesese să poarte fustă. Singura modalitate prin care putea avea garanţia că nu-şi va pierde echilibrul şi că nu va ajunge în apă sau că nu se va lovi de platformă era să se azvârle înainte, pe o grămadă de năvoade puse unul peste altul. Acestea erau ude şi miroseau a peşte şi aveau prinse nişte resturi menajere în ele şi un cleşte de crab.

Privi în sus la Elsa şi la Aidan, care erau deasupra ei acum, sus, pe puntea Fluturelui. În interiorul Elsei se dădea o bătălie vizibilă. Ambele opţiuni păreau atrăgătoare. Însă Clio îşi dădu seama că ea era cea care câştiga.

— Haide, Aidan, zise Elsa, privindu-l cu nişte ochi mari. Ce e mai valoros? Un iaht sau noi? Fetele şefilor tăi?

— Dacă e vorba despre bani? întrebă el.

— Faci ce vrei, strigă Clio. Poţi să stai acolo singur, legănându-te uşor înainte şi înapoi. Aşa îţi petreci probabil multe nopţi.

Aidan strânse uşor din buze. Elsa se afla între ei, mutându-şi privirea de la unul la altul.

— Mda, zise el, ridicându-şi braţele. Bine. Bănuiesc că nu pot da vina pe noi dacă nu ne-au spus că pleacă.

Elsa bătu din palme.

— Mă duc să-mi iau geanta, zise ea. Mă întorc imediat.

Aidan făcu un pas mare şi greoi care legănă barca şi aproape că-l trânti pe pescar peste bord. Se aşează pe fundul ud al bărcii şi îi aruncă pescarului un zâmbet inexpresiv. Pescarul se uită la el, apoi la Clio.

„Unde e blonda cu sânii mari, vorbitoare de italiană? întrebau ochii lui. Ea e singurul motiv pentru care am venit până aici în primul şi în primul rând."

— Momento, zise Clio şi imediat regretă că spusese acest lucru. Era destul de sigură că nu era un cuvânt italian. Nu poţi pur şi simplu să adaugi un o la orice cuvânt englezesc şi să-l faci străin.

Aidan se uită la bidonul de plastic de lângă el şi se dădu repede într-o parte.

— Crabi, rosti el. Stau lângă nişte crabi.

— Vezi? spuse Clio. Eşti cu ai tăi. Deja funcţionează chestia asta.

— Fac asta doar ca să mă asigur că nu vi se întâmplă nimic vouă, zise el.

— Mincinosule!

Sprâncenele subţiri ale lui Aidan se ridicară, însă le coborî repede şi îşi compuse expresia aceea calculată ca de obicei. Se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Pescarul se uită de la unul la altul, în mod clar nesigur de ce se întâmpla.

— Probabil că am rămas aici pentru că taică-tău era supărat pe tine, zise el. Ştii tu, din cauza chestiei cu computerul.

— Nu ţi-am atins computerul, spuse ea. Ei bine, l-am atins. Şi doar asta a fost. Nu m-am uitat în el sau să-i fi făcut altceva. Voiam să văd dacă era on-line. Nu am… intrat în vreunul dintre lucrurile tale personale. N-aş putea face asta.

— Ştiu că n-ai intrat, zise el. Mi-aş fi dat seama dacă ai fi făcut-o. Însă probabil că tocmai acesta e motivul.

— Deci dai vina pe mine? întrebă ea.

— Nu. Nu fac decât să constat un fapt.

Uşile se deschiseră, şi Elsa veni în fugă, cu încălţările clămpănindu-i sonor pe puntea din fibră de sticlă. Şi le schimbase în mod evident când se dusese să-şi ia geanta. Şi, pe când întindea un picior ca să păşească de pe platformă în barcă, Clio îi văzu încălţările – nişte sandale-platformă albe şi foarte înalte. Pe Clio o frapă că erau atât de scandinave. Îi plăceau la nebunie.

Atât pescarul, cât şi Aidan doriră să o ajute să urce în barcă. Însă, din moment ce Aidan era aşezat, pescarul ajunse primul la ea.

— Toată lumea e gata? întrebă Elsa, schiţând un zâmbet către pescar ce ar fi topit şi un gheţar. Hai să mergem.

Scurtă istorie a ridicării fetelor în Florida.

Barca de pescuit nu se duse către doc; se îndreptă către plajă. Bărbatul îşi flutură braţele şi alţi trei tipi se îndreptară către barcă. Aceştia se uitară fix la Clio, Elsa şi Aidan. Se purtă o discuţie în italiană.

— Întreabă despre noi, şopti Elsa în timp ce aceştia vorbeau.

Proprietarul bărcii sări în apă, şi cei patru bărbaţi apucară de frânghia ce era legată de partea din faţă a bărcii şi o traseră către plajă. Era clar că prezenţa lor făcuse ca treaba să fie ceva mai dificilă decât de obicei. Însă, cu o ultimă smucitură şi un strigăt, barca poposi pe ţărm cu un sunet înfundat.

— Ce facem prima dată? întrebă Elsa, după ce îi mulţumi pescarului. El se uită după ea şi îi trimise o bezea. Ea schiţă acel zâmbet uşuratic şi radios de zeiţă a laptelui.

— Trebuie să iau legătura cu cineva, zise Clio.

— Cu prietenul tău! rosti Elsa, strângând-o de braţ. Biata de tine! Nu ai putut să vorbeşti cu el toată săptămâna!

— De asta ne-am urcat pe bunul vas Crabul de Mare? întrebă Aidan, părând în mod sincer neimpresionat. Ca să poţi tu să-ţi suni prietenul?

Chestia asta cu prietenul ajunsese deja prea departe pentru ca ea să o mai poată corecta.

— Nu, spuse ea. Am făcut-o ca să putem vizita acest frumos oraş italian. Oricare o fi ăla.

La fel ca şi Sorrento, acest oraş era deasupra lor, însă nici măcar pe aproape la fel de cocoţat. Într-o oarecare măsură, oraşul părea îngrămădit până în vârf, cu vreo şapte straturi de clădiri de culoarea şerbetului. Trebuiau să urce doar un singur şir de trepte ca să ajungă acolo, şi aceste trepte nu erau deloc atât de chinuitoare ca acelea pe care le urcase Clio ultima dată. Începură să se îndrepte spre ele. Elsa îşi scoase sandalele albe.

Clio privi la şlapii ei roşii în nisipul de culoare închisă. Acest nisip lucea în mod bizar – erau mici puncte de culoare presărate prin el, sclipind în soare. Se lăsă în jos şi înşfăcă un pumn plin de nisip, alegând bucăţile colorate. Acestea erau mici pietricele perfect rotunde şi netede de culoare verde, acvamarin, roşu-ruginiu şi alb imaculat.

— Cred că asta e sticlă, zise ea.

— Pfiu, rosti Aidan. Sticlă.

— Nu, spuse ea. Uite! Ai mai văzut vreodată o plajă ca asta? Cum a ajuns toată sticla asta în nisip? E peste tot! Şi e în totalitate netedă.

— Bănuiesc că a fost asimilată de nisip, zise el. Uite! în nisip.

— Dar e atât de multă, rosti ea, arătând înspre lunga întindere de plajă.

— Cred că italienii aruncă multe sticle în mare, spuse el.

Clio scutură din cap. De ce trebuia oare să fie el tot timpul atât de sarcastic? Şi de ce lăsa ea să ajungă acest sarcasm până la ea? Ollie ar fi apreciat toată această frumuseţe. Însă, într-un fel, Clio era chiar dezamăgită că Aidan părea să nu-şi dea seama. Încerca oare să fie încăpăţânat?

Elsa nu le dădea atenţie. Examină priveliştea din jur cu o privire gânditoare, apoi sări în faţa lui Aidan şi a lui Clio.

— Voi ăştia doi, zise Elsa. N-aveţi atitudinea care vă trebuie în acest moment. Aşa că am să vă spun ce o să

facem. O să mergem să luăm ceva de mâncat şi de băut. Apoi, suni acasă.

Nu mai era mult până în oraş, indiferent care ar fi fost acela. Era o întindere de pavaj la capătul treptelor, cu o spoială de restaurante, standuri de gelatto şi magazine cu articole de plajă. În afară de astea, erau clădiri care se cojeau, cu ferestre mari şi cu obloane larg deschise ce lăsau să se întrevadă interioarele apartamentelor, televizoare pornite şi rufe atârnate la uscat. În orice alt loc, toate astea ar fi fost foarte neatrăgătoare, însă, în Italia, era ceva diferit.

Erau o grămadă de restaurante drăguţe de-a lungul străzii principale, dar trioul avea nevoie de ceva convenabil ca preţ, şi Clio fu cea care reuşi să ochească locul perfect. Avea mese albe de plastic, cu feţe de masă din vinilin, umbrite de umbrele roşii, aplecate într-o parte, ce făceau reclamă la ceva de care Clio nu mai auzise niciodată. Fiecare masă era decorată cu flori de mătase aranjate în sticle goale de Orangina. Meniul era pe o singură pagină laminată, scris atât în italiană, cât şi într-o engleză de baltă, şi era alcătuit numai din paste.

Niciunul dintre ei n-avea prea mulţi bani, aşa că deciseră să comande acelaşi fel, ziti cu sos de roşii, cele mai simple şi cele mai ieftine paste din meniu. Elsa adăugă ceva la sfârşit, arătând către o secţiune diferită din meniu şi dăruindu-i ospătarului un zâmbet enorm.

— Sărbătorim, zise ea, punând meniurile de-o parte.

Chelnerul aduse două carafe cu vin roşu, trei pahare şi un coş cu pâine crocantă cu coaja închisă la culoare. Elsa turnă vinul.

— Pentru fuga noastră! rosti ea, ridicând paharul.

Toţi luară câte o înghiţitură de vin. Era cald. Şi, de îndată ce Clio trecu peste aroma iniţială stranie, peste lipsa totală de dulceaţă, aproape crezu că înţelesese ceea ce voiau unii oameni să spună atunci când se refereau la „tonuri lemnoase”.

— Cred că ne place, spuse Elsa, urmărindu-l pe chelnerul care se îndepărta. Ăsta e ceva mai bun decât ce cred că am comandat. Aşa, acum planul nostru pentru seara asta? Din moment ce deja i-am enervat pe ceilalţi – şi, prin ceilalţi, mă refer la tatăl lui Clio – cred că ar trebui să ne facem de cap pur şi simplu. De acord?

— De acord, zise Clio.

Fetele ciocniră paharele.

Aidan nu zise nimic. Se lăsă doar pe spate în scaunul de plastic, cu părul căzându-i peste ochii pătrunzători. Îndepărtă o gânganie care aterizase în paharul lui şi se înecase.

— Uite, zise Clio, scoţându-şi staţia şi punând-o în geanta Elsei. Nu vreau să-l aud când începe să strige după Numărul Cinci.

— Exact, spuse Elsa, punându-şi un braţ pe după umărul lui Clio. E mai bine aşa.

Cât ai zice peşte, li se aduseră trei farfurii enorme. Deşi pastele erau simple, reuşiră să fie cele mai bune pe care le mâncase ea vreodată. Erau foarte proaspete şi doar puţin condimentate cu frunze mari de busuioc. Erau gustoase, perfecte şi ieşeau aburi fierbinţi din ele, de parcă tocmai atunci ar fi fost înhăţate de pe plita bunicii.

— Nu eşti foarte manierat, zise Elsa, jucându-se cu furculiţa prin paste şi cercetându-l pe Aidan. El deja îşi „curăţase” jumătate din farfurie, înainte ca ele măcar să fi început.

— De ce? întrebă el, cu gura plină.

— Pentru că stai aici la masă cu două fete, două fete destul de atrăgătoare… „Cum făcuse oare Elsa acest lucru? se întreba Clio. Cum spusese ea acest lucru fără să pară încrezută. Chestia asta era în mod categoric o supraputere.”

—… şi nu faci absolut nimic ca să ne impresionezi sau să ne distrezi. Iar noi avem nevoie de distracţie. Amândouă suferim.

— În regulă, zise el, strângând puţin din ochi. Am o poveste.

— S-o auzim, spuse Elsa, ridicând paharul.

— Am fost balerin.

Paharul Elsei aterizează înapoi pe masă, şi ea slobozi un râs zgomotos şi vesel.

— Minţi, rosti Clio, simţind că-i vine şi ei să zâmbească.

— E sută la sută adevărat, zise el. Când eram copil, am avut o vecină ţicnită, pe nume doamna Chemonsky care îşi făcuse o sală de dans în pivniţă. Obişnuia mereu să treacă pe la noi şi să bea o cafea cu părinţii mei. Era una dintre acele persoane pe care nimeni nu vrea cu adevărat să o aibă prin preajmă, dar, cu toate astea, se pare că n-ai cum să o opreşti. Nimeni n-o putea refuza, pentru că ea insista pur şi simplu, insista şi insista. Se băga în toate casele din cartierul meu. Aşa că se tot plângea părinţilor mei că n-avea nici un băiat şi că dansul chiar era o chestie masculină, şi că ea îşi dorea într-adevăr ca mai mulţi părinţi să fie deschişi la minte în privinţa dansului, şi că ce-ar fi ca eu să trec pe la ea şi să iau parte la cursurile ei? I-a stresat de-a dreptul pe părinţii mei, iar eu am ajuns să merg acolo de două ori pe săptămână.

— În colanţi? întrebă Elsa. Te rog, spune-mi că erau colanţi. Te rog să mi-i descrii în amănunt.

— Oh, da, zise el, întinzând mâna după paharul cu vin. Erau colanţi. Şi erau verzi.

— Şi colanţii ăştia erau cu picior? întrebă Elsa. Îmbrăcau tot piciorul?

— Da, spuse el. Chiar mi-au afectat respectul de sine.

Viziunea lui Aidan în colanţi verzi o înveseli foarte tare pe Clio.

Cu cât îşi închipuia mai tare acest lucru, cu atât îşi dădea seama că n-ar fi probabil o priveliştе prea rea. Avea într-adevăr nişte picioare musculoase.

— Trebuia să fac asta doar o scurtă perioadă de timp, continuă el, însă nu ne-am putut opri, pentru că doamna

Chemonsky venea la noi şi o hărţuia pe maică-mea. Şi maică-mea ura într-adevăr să fie hărţuită de doamna Chemonsky, aşa că am rămas acolo vreo trei ani. Eram la liceu când, în cele din urmă, am reuşit să scap. Nu vreţi să ştiţi ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă cei de la liceu ar fi aflat că luam cursuri de balet. Sunt din Florida. În Florida nu faci balet dacă eşti tip.

— Deci ştii să dansezi? întrebă Elsa. Şi o să ne arăţi, da?

— Nu ştiu să dansez deloc, zise el. Talentul meu la dans e zero. Tot ce am făcut a fost să ridic. Asta fac tipii la balet – ridică fete. Şi am ridicat multe fete.

— Nu-i rău pentru tine, spuse Elsa.

— Ai putea crede asta, zise el, devenind mai însufleţit. Nu? însă chiar nu e cazul. În primul rând, la doamna Chemonsky nu veneau dansatoare serioase. Majoritatea erau fetiţe. Fetiţe şi eu. A fost în regulă când aveam, să zicem, treisprezece ani, şi fetele aveau zece. Însă când aveam cincisprezece, iar fetele aveau tot zece… atunci a început să devină înfiorător. Toată chestia asta a contat doar la interviul de la Yale, când m-au întrebat care erau hobby-urile mele. Nu erau prea mulţi balerini la Departamentul de inginerie.

— Ei bine, e stabilit, zise Elsa. Mergem să dansăm după asta, şi tu ne ridici. Trebuie să încercăm acest talent foarte special al tău.

— Dacă vrei, spuse el, dând din umeri. Cum vrei. Dacă vrei să fii ridicată, o să te ridic.

Clio îşi dădu seama că, până atunci, nu vorbise deloc. Elsa fusese cea care întreţinuse şi purtase această conversaţie, învârtindu-se în jurul ei.

— Sigur, rosti Clio. Ridică-mă.

Aidan îşi înclină capul în semn de încuviinţare, iar ochii lui verzi i se luminară dintr-odată.

— Dacă vrei să te ridic, cred că nu pot să refuz acest lucru.

Acum, că-şi auzise propriile cuvinte spuse de altcineva, îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Însă el

continuase în acelaşi stil şi în mod ciudat… ei îi plăcuse acest lucru. Pentru prima dată în vara aceasta, chiar simţi că făcea parte dintr-un grup, un grup în care voia să se afle.

Când cina se sfârşi, şi ei strânseră împreună banii care trebuiau daţi pentru nota de plată, Elsa apucă pe fiecare de braţ şi o porniră în josul străzii cu piatră cubică, mergând cu un pas inegal. Clio nu-şi dădea seama dacă era din cauza pantofilor cu toc înalt ai Elsei sau dacă era din cauza vinului… însă Elsa chiar se sprijinea de Aidan. Asta o făcu pe Clio să-şi piardă puţin echilibrul. Dar ar fi putut fi şi din cauza vinului.

— Acum, zise Elsa, uite cum o să fie. Găsim un loc de unde Clio să poată da telefon. Iar tu şi cu mine…

Era vorba despre Aidan.

—… găsim un loc unde să dansăm. Ai o promisiune pe care trebuie să ţi-o ţii.

Clio alese să nu se aplece în faţă şi să se uite la reacţia lui Aidan. Era brusc mai puţin entuziasmată să dea telefon. N-avea sens – pentru că asta fusese tot ce dorise să facă mai mult de o săptămână. Cu toate astea, se pomeni vrând să spună că o să meargă cu ei pur şi simplu, că vor căuta împreună un loc unde să danseze.

Între un stand de ziare şi un magazin cu haine fără nici o formă şi feţe de masă se afla o mică dugheană murdară ce făcea reclamă la telefon şi acces la internet.

— Gata, am găsit, spuse Elsa, dându-i drumul lui Clio. Ne vom întoarce să te luăm într-o jumătate de oră. E în regulă?

— E perfect, zise Clio. Nu voia ca ei să plece şi să o lase în această dugheană. Însă, evident, ea aici trebuia să se afle.

La fereastră erau două computere care funcţionau pe bază de monede, şi în colţ – un telefon foarte uzat de culoare închisă cu un receptor plat. Clio cumpără o cartelă telefonică de zece euro de la bărbatul din spatele ghişeului, care urmărea un meci de fotbal la un televizor mic şi fuma o ţigară.

Primul lucru pe care îl făcu fu să sune pe mobilul maică-sii, însă aceasta nu răspunse. Făcu repede calculul în minte – şase ore diferenţă până acasă şi încă una până în Kansas. În Kansas, era în jurul prânzului, iar maică-sa era vârâtă probabil în vreun colţ al atelierului. Clio lăsă un mesaj, dându-şi toată silinţa să exprime faptul că nu fusese ideea ei să nu sune timp de mai mult de o săptămână. Când închise, încă mai avea o grămadă de credit pe cartelă.

Şi acum, Ollie. Avea două opţiuni: putea să mai cumpere credit şi să se aşeze la unul dintre computerele deteriorate sau putea folosi cartela din mâna ei şi să-l sune pur şi simplu.

Împinse cartela în spaţiul dintre cei doi dinţi din faţă şi muşcă din ea gânditoare. Acum, când în sfârşit avea şansa să-l sune, era năpădită de îndoială. Ar fi oare prea ciudat să-l sune pe Ollie din Italia? Cum să explice acest lucru în aşa fel încât să nu dea impresia că e obsedată de el? „Bună, mă plimbam prin Italia şi m-am gândit că ar trebui să te sun… pentru că sunt completamente nebună.”

Însă, s-ar putea ca lui să-i placă într-adevăr asta. Ar avea totuşi nevoie de o scuză. Ar putea întreba dacă sosise albastrul de India numărul 7. Le lipsea mereu acea cerneală. Era o chestie forţată, însă simţi că putea să încerce. Ar putea să sune ca şi cum ea ar lucra la un desen şi chiar ar avea nevoie de acea cerneală şi i-ar putea cere lui Ollie să i-o pună deoparte. Apoi, ar putea specula situaţia şi i-ar spune cu tupeu că s-a tot gândit la el.

Nu era rău, de fapt. Era sărită de pe fix, însă lucrul acesta o făcea să pară dedicată muncii ei.

Fără să se gândească prea mult la asta, tastă codul de pe cartelă şi începu să formeze. Sună o dată. Sună de două ori. De trei…

A treia oară însemna că n-o să se răspundă la telefon. Era pregătită să lase un mesaj când la telefon răspunse o voce ciudată.

— Bună! zise Clio. Ollie? Eu sunt!

— Cine e? întrebă o voce de fată.

Clio se opri din vorbit şi îşi băgă degetul într-un strat gros de praf de lângă telefon.

— E numărul de telefon al lui Ollie Myers? întrebă ea.

— Da, spuse vocea feminină. Cine e la telefon?

— Sunt Clio.

— Nu e aici acum, Clio, zise fata. Nu părea supărată sau curioasă. Părea foarte prozaică. Vocea îi era vag familiară. Clio o mai auzise cu siguranţă înainte, însă nu-şi amintea unde anume. Trebuie să fi fost cineva de la magazin.

Mintea ei făcu imediat un salt către fata cea nouă cu bustieră argintie. Janine.

— Oh, rosti Clio. Treaba e că sunt în Italia şi…

— Ai zis cumva că eşti în Italia? întrebă fata. Acum, vocea avea un ton ciudat.

— Exact… poţi să-i spui că am sunat? zise ea. O să încerc altă dată. Mersi. Trebuie să închid.

Închise telefonul. Ecranul gri cu negru arăta cât timp se scursese. Patru minute. Vorbise la telefon timp de patru minute. Marele moment fusese strivit ca un gândăcel.

Clio rămase acolo şi se gândi să mai sune pe cineva. Ar putea să o sune pe Jackson. Însă, dacă Jackson nu era nici ea acasă, atunci s-ar simţi într-adevăr condamnată. Aşa că se duse şi aşteptă afară, cu speranţa că Elsa şi Aidan se vor întoarce mai devreme.

Ei întârziară. Veniră cu cinci minute mai târziu. Şi, în acel timp, Clio învăţă un lucru, şi anume că, în Italia, dacă eşti fată şi stai singură timp de o jumătate de oră, oamenii se uită la tine. Întunericul cobora, făcând ca toate clădirile pastelat colorate să pară gri.

Era ori vinul ori acel telefon, însă ei chiar i se învârtea capul. Scotoci printre toate vocile feminine pe care şi le îngrămădise în minte şi încercă să facă o asociere, însă nu ajunse la nici o concluzie. Încercă să-şi imagineze de ce ar putea cineva să aibă acces la telefonul lui Ollie. Poate că-l lăsase zăcând pe undeva prin magazin. Şi asta nu însemna

neapărat că te vedeai cu cineva dacă îi lăsai acelei persoane telefonul tău. Nu. Evident, era o întâmplare pur şi simplu.

Încercă să se convingă de asta în timp ce stătea acolo, dar nu prea ţinea. Începu să o doară stomacul – poate era de la ziti. Poate nu fusese deloc o idee aşa de bună.

— Am crezut că eşti încă la telefon! zise Elsa, venind în grabă către ea şi trăgându-l pe Aidan de mână. Haide! Am găsit cel mai bun loc. Nici n-o să-ţi vină să crezi.

Clio se pomeni uitându-se la mâinile lor împreunate. Era cu siguranţă ceva ce Elsa tocmai făcuse, însă dădea şi impresia că ei ar putea fi… împreună. Elsa dorea acest lucru în mod clar. Aidan încă avea tot expresia aceea uşor rezervată, de parcă el ar fi fost deasupra a tot ceea ce s-ar putea întâmpla între ei.

— E foarte elegant, spuse el sec.

În acel moment, n-avea dispoziţie pentru răutăţile lui, aşa că îl ignoră şi apucă cealaltă mână pe care Elsa i-o întindea. O lăsă să o tragă după ea pe stradă, într-o stare de totală zăpăceală. Nimic n-avea sens. În mintea ei, continua să audă vocea de la telefon care întreba: „Cine e?”

Eurotrash13-ul se aude la nesfârşit.

Clubul se numea Fez. Trebuiră să coboare o scară îngustă luminată de lămpi de alamă cu geamuri multicolore din plastic pentru a ajunge acolo. Mirosea uşor a bere trezită, ţigări şi plastic – ca interiorul unei măşti al unui costum de Halloween. Un bărbat de la capătul scărilor ceru fiecăruia cinci euro înainte de a-i lăsa să intre. Le ştampilă pe mâini o imagine verde neon a unei cămile.

Clio nu mai fusese niciodată într-un club adevărat. Se aştepta să găsească mulţi oameni mici de statură cu îmbrăcăminte la fel de mică, de-abia în stare să facă faţă greutăţii paharelor cu picior pe care le aveau în mâini. Însă n-avu parte de aşa ceva.

Erau poate vreo douăzeci de persoane în club, şi lui Clio i-a fost clar că toţi erau turişti. În centrul încăperii se afla un ring de dans făcut din pătrate multicolore ce se aprindeau

la întâmplare. Nimeni nu se apropia de ringul de dans. Pentru a da clubului tema lui marocană pe care o promitea numele, peste tot erau multe plante masive cu frunze ca de palmier.

Clubul compensa lipsa de clienţi şi de activitate prin faptul că era foarte întunecat şi foarte zgomotos. Acum, se auzea o melodie dance pe care Clio n-o mai ascultase niciodată. Chestia asta era ceva ce-i amintea din călătoriile ei anterioare – muzica dance necunoscută era una dintre resursele naturale generoase ale Europei.

Era prea tare ca să-şi dea seama dacă era ceva de capul ei. Elsa făcu semne că era timpul să meargă şi să ia ceva de băut. Nu prea exista altceva de făcut, aşa că îi urmă. Elsa strigă ceva către barman şi apărură trei sticle de bere italiană. Clio deschise portofelul să scoată nişte bani şi fu şocată să descopere cât de puţini mai avea acum. Ştiuse când şi cum anume îi cheltuise, cu toate astea nu i se părea posibil ca suta ei de euro să se reducă atât de repede la doar opt euro. Care imediat deveniră doi.

Îşi băură berile repede şi în linişte, uitându-se în jurul lor şi făcând conversaţii din ochi şi din sprâncene unii către alţii, referitoare la lipsa de mişcare. Clio încercă apoi cu disperare să nu se gândească la discuţia pe care tocmai o avusese şi să nu lase ca aceasta să-i strice seara. Simţi cum berea înghiţită dă naştere unui zumzet ameţitor.

Elsa se legăna puţin în timp ce-şi bea berea, ţinându-şi părul în vârful capului cu o mână şi lăsându-l apoi să cadă. Întinse mâna şi făcu acelaşi lucru şi cu părul lui Clio, care era mai des. Acesta i se revărsă peste faţă şi umeri. Apoi, îi ciufuli şi lui Aidan părul. Într-o oarecare măsură, acest gest îi provocă lui Clio un junghi incomod. Noaptea începea să-i scape din mâni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Elsa, cât putu ea de încet. Ai o expresie ciudată pe chip.

— Nimic, zise Clio, incapabilă să îi întâlnească privirea.

Elsa îşi mişcă încet capul în ritmul muzicii şi îi ciufuli încă o dată părul lui Clio.

Volumul muzicii se mai micşoră puţin în vreme ce melodiile se schimbau, şi un nou ritm îşi făcu intrarea.

— E timpul să dansăm, spuse Elsa. Vă supăraţi dacă mă duc eu prima?

Puse jos sticla de bere aproape goală şi îl ridică pe Aidan de pe scaun. În mod evident, ringul de dans era acolo pentru oricine avea curajul să vină pe el. Clio rămase în picioare pe margine şi privi cum Elsa îl făcea pe Aidan să-i demonstreze tehnica lui de dans. El chiar nu ştia să danseze sau nici măcar nu încerca, însă o ridica întruna în braţe. Elsa îşi făcu numărul râzând, ţopăind şi învârtindu-se. Îi făcea din când în când semn cu mâna lui Clio sau schiţa un gest care însemna „priveşte asta!” Aidan îi arunca uneori o ocheadă scurtă în timp ce o lăsa pe Elsa jos. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se apropiară mai tare unul de altul, cu cât o ţinea mai mult în braţe – cu atât se uita mai puţin la Clio.

Şi iat-o pe Clio, bând şi restul berii Elsei acum, încă întrebându-se cine fusese la telefon… la telefonul cuiva care nici măcar nu era prietenul ei. Cineva pe care n-avea nici un drept să fie geloasă. Cineva care nu-i aparţinea.

Toată veselia de mai înainte, toate acele sentimente că aparţinea unui grup, că era fericită… se năruiră, dispărură în spaţiile dintre pătratele colorate ca penele unui papagal. Ceva nu era deloc în regulă cu ea. Termină berea Elsei şi urmări cum aceasta se apleacă spre Aidan şi îi spune ceva, apoi veni către Clio.

— E rândul tău – zise ea.

Aidan era în picioare, cu braţele întinse, aşteptându-şi cu răbdare următoarea parteneră. Zâmbea sau rânjea. Expresia de pe chipul lui era straniu de searbădă. Poate că el nu voia să danseze cu ea. Era prea mult.

— Trebuie să plec, rosti Clio, înmânându-i Elsei sticla goală.

— Unde să pleci?
— Trebuie să dau un alt telefon.
— Eşti sigură că ţi-e bine? întrebă Elsa.
— Mi-e bine, zise Clio repede. Eu doar… mă întorc.
Fugi de-a lungul ringului de dans. Aidan întinse mâna fără prea multă tragere de inimă, însă o lăsă să treacă mai departe.
Afară, în stradă, Clio trase cu putere aer în piept. Era un aer prea cald şi apăsător. Îşi croi repede drum până la dugheana cu computere. Cei doi euro ai ei nu îi ajungeau să dea un alt telefon. Erau suficienţi ca să cumpere zece minute la unul dintre computere. Când reuşi să se înregistreze cu adresa ei de e-mail, descoperi că avea o sută şaptesprezece mesaje în cutia poştală.
Intră în nişte mesaje mai vechi. Avea pe undeva un e-mail de la Ollie, de acum câteva luni. Vorbiseră despre o expoziţie care avusese loc într-o mică galerie de artă din oraş. Îi luă câteva minute şi alte câteva încercări. Conexiunea era înceată, însă exista. Apăsă fereastra de răspuns şi se uită fix la ecran.
În timp ce preţioasele ei minute se scurgeau, căută ceva în minte, ceva care să exprime ce dorea să-i spună lui Ollie. Nu voia să-l acuze. Nu voia să-l sperie. Se simţea ameţită.
Reuşi să înceapă să tasteze ceva despre Italia şi cerneală, şi despre cum îi părea ei rău că telefonul pe care îl dăduse fusese confuz. Nimic n-avea sens. Propoziţiile nu voiau să se lege. Tot şterse şi rescrise şi observă doar în ultima clipă că îi mai rămăseseră doar trei secunde. Într-un moment de panică, apăsă „trimite”.
— Oh, Doamne Dumnezeule, zise ea cu voce tare. Ce am făcut? Tipul mărunt din spatele tejghelei se uită la ea şi ridică din umeri.
Pe când mergea împleticindu-se înapoi spre clubul Fez, Clio ridică privirea printre clădiri la luna plină şi albă. Cineva spânzurase un cearceaf la o fereastră. Semăna cu o fantomă leneşă, goală şi tristă.

La uşă, Clio îi arătă paznicului mâna ştampilată şi coborî în adâncimile triste şi pline de fum ale clubului Fez. Acum, pe ringul de dans erau cinci persoane. Lucrurile erau mai animate şi se transformaseră în nişte mişcări de braţe care biciuiau aerul.

— E petrecere, mormăi Clio cu voce joasă.

Elsa şi Aidan nu erau la această petrecere specială. Clio se uită către bar, în spatele unui palmier în ghiveci. Îi văzu într-un colţ îndepărtat. Se mutaseră ceva mai în spate. Începu să meargă către ei, capul îi bubuia de la muzică, apoi îşi dădu seama cât de aproape stăteau unul de altul. De fapt, erau chiar foarte aproape. Elsa îşi puse braţul pe după gâtul lui Aidan şi începură să se sărute.

Clio rămase acolo în picioare, ca trăsnită. Chestia asta avea sens. Ştiuse din primele clipe că aşa avea să se întâmple. Era clar ce anume voia şi avea nevoie Elsa şi în consecinţă Clio ar fi trebuit să fie fericită pentru ea. N-ar fi trebuit să fie o surpriză.

Însă nu se simţea deloc aşa. Era un şoc – un şoc rece şi dezgustător. Stomacul i se strânse. Întoarse capul de la acea privelişte şi fugi afară din club.

Omoară tot ce mişcă.

Clio se aşeză cu fusta direct pe nisipul ud şi întunecat, privind la apa rece şi neagră. Acum, era prea întuneric ca să vadă pietrele preţioase din nisip. Se lupta cu greaţa şi în gură simţea un gust de bere caldă, paste şi tonuri lemnoase… toate amestecate cu o oarecare senzaţie de dezgust.

Avea atâtea probleme pe cap. Ollie. Tatăl ei. Aidan şi Elsa sărutându-se…

Sărutul era un lucru care ar fi trebuit să fie simplu. Era ceva pe care alte persoane, ca Elsa şi Jackson şi… ei bine, toată lumea… îl considerau firesc. Chiar acum, în această secundă, singurele două persoane pe care le cunoştea aici se sărutau cu foc. Iar ea era singură şi beată pe plajă.

Nesărutată. Şi luptându-se din greu cu toată fiinţa ei să-şi înăbuşe hohotul de plâns care-i stătea înfipt în beregată.

Jackson, de exemplu, era una dintre acele persoane enervante care se putea duce singură la orice petrecere dacă îi intra în cap chestia asta (şi o făcea în mod frecvent) şi se putea săruta pasional cu cineva suficient de atrăgător. În mintea lui Jackson, toţi tipii aveau permanent chef de a se săruta şi era un privilegiu feminin să facă selecţia şi să acţioneze. Jackson spunea întotdeauna că era o chestiune de concentrare să ştii dacă acel lucru era ceea ce-ţi doreai. Ea zicea că Clio pur şi simplu nu-şi îndeplinise obligaţia şi că, într-un anumit fel, se sabota pe ea însăşi.

Însă putea fi oare autosabotare dacă, în cazul lui Clio, la o petrecere ajunge foarte aproape de momentul de a o face şi atunci cineva porneşte alarma de incendiu, ca să facă o glumă, şi, când toată lumea a trebuit să plece, prietenii potenţialului tip cu care trebuia ea să se sărute îi spun acestuia că doreau să plece? Şi că, din moment ce nu avea maşină, a plecat şi el cu ei?

Nu.

Sau atunci când a avut o conversaţie lungă şi închegată cu un tip la şcoală (cu Michael Flannigan) care a durat săptămâni întregi şi când ei, în cele din urmă, au plănuit să iasă la o cafea, el a făcut nu doar mononucleoză, ci şi sindrom postviral şi a lipsit de la şcoală în următoarele şase luni?

Nu.

Sau atunci când elevul elveţian cu bursă devenise obsedat de tatuajul lui Clio şi lucrurile mergeau bine între ei, însă ea a mâncat sendvişul ăla cu ton care zăcuse în frigider poate de o zi sau de mai multe. Şi, până ce ea terminase cu voma, el deja se întorsese în Zurich.

Jackson totuşi insistă că lucrul acesta avea legătură cu voinţa lui Clio, o rezistenţă profundă şi interioară, dar Clio nu-şi dădea seama.

Şi, din locul unde stătea, nici măcar nu prea putea să vadă vasul. Era un punct albastru cu roşu ce strălucea în depărtare. Oricât de mult îl urâse cu doar trei sau patru ore înainte, acum tânjea după el. Nu prea avea chef de inevitabila ceartă cu taică-său. Tot ce voia era să se urce în partea ei de pat, să-şi tragă pilota peste cap şi, poate, să intre în comă o perioadă. Opt săptămâni ar fi suficiente.

Clio stătea pe nisip pe mal, lăsând apa să-i învăluie degetele picioarelor. Putea să închidă ochii pur şi simplu şi să doarmă aici. Bineînţeles, acest lucru era periculos din aproape un milion de motive, pe lângă faptul că era extrem de neatrăgător. Sau ar putea să meargă şi să-i bocească maică-sii la telefon, însă totuşi nu putea face nici asta. Trebuia să se întoarcă pe vas. Fusese înfrântă.

Îi trecu un gând prin minte, genial şi simplu. Ar putea să înoate până acolo. Chiar dacă taică-său era acolo deja, poate se putea strecura pur şi simplu la bord şi lăsa impresia că nici măcar nu părăsise vasul.

O trecu un fior la acest gând. Nu înotatul o îngrijora pe ea. Putea să se descurce fără probleme cu acea distanţă. Vasele o îngrijorau.

Odată ce ai fost lovit de o barcă, le percepi diferit. Însă calea era liberă. Se părea că majoritatea vaselor se strânseseră la mal pentru noapte. În depărtare, se vedea un fel de ambarcaţiune mare de pasageri, probabil un iaht de croazieră. N-avea cum să se pună între ea şi Fluturele de Mare.

Se uită în jurul ei. Nu se vedea nici ţipenie de om. Ruta însăşi era o linie dreaptă. Trebuia doar să intre în apă, să o ia pe sub frânghia care marca zona destinată înotului, pe lângă stânci şi apoi direct către vas. Erau numeroase plăcuţe indicatoare, toate în limba italiană, însă niciuna nu avea nimic care să indice ceva înfricoşător, cum ar fi o imagine mare reprezentând o înotătoare dorsală de rechin.

— E uşor de înotat, îşi zise ea. Fă-o şi taci din gură.

Fără să-şi acorde prea mult timp de gândire, Clio intră în apă. Şlapii se înfundară în pietricelele de pe fundul mării şi rămaseră captivi acolo; şi-i scoase din picioare. Va trebui să renunţe la ei. Pietrele îi intrară în piele şi înaintarea deveni alunecoasă şi dificilă, aşa că îşi luă avânt şi înotă ceva mai departe. Acum, fusta era o problemă, aşa că se răsuci şi îi dădu drumul în apă. Era mai bine să renunţe la nişte haine care valorau câţiva dolari decât să mai înfrunte această noapte, iar bustiera şi lenjeria intimă arătau oricum aproape ca un costum de baie.

Deja nu mai avea cum să se întoarcă – fiindcă nu mai avea nici încălţări şi nici fustă. Chestia asta încheia discuţia fără drept de apel. Nu avea unde să se ducă decât în întunericul acela precum cerneala.

Şi era într-adevăr o noapte perfectă pentru înotat. Apa era calmă, iar lumina lunii se revărsa peste ea. Aproape imediat, simţi cum capul începe să i se limpezească. Era imposibil să-şi facă griji în privinţa lui Olie sau să se întrebe de ce era un lucru atât de distrugător sărutul dintre Aidan şi Elsa. Trase cu putere aer în piept şi plonjă cu capul în apă, braţele descriind mişcări ritmice, iscusite şi prelungi.

Câteva bărci de pescari similare celei cu care „făcuseră autostopul” până la mal erau ancorate la o mică distanţă la suprafaţa apei. Clio înotă pe lângă ele şi drept înainte, cu ochii în patru la formaţiunea de stânci răspândite în apă pentru a putea ţine calea dreaptă. Odată ce trecu de ele, o luă la dreapta. Fluturele de Mare se transformase dintr-un punct de lumină într-o siluetă întunecată. Era mai uşor decât crezuse. După câteva minute, se afla la jumătatea distanţei. Făcuse în cele din urmă un lucru inteligent pe ziua de astăzi.

Făcu pluta pe spate. Era într-adevăr magic – cerul întunecat, nenumăratele stele, luna imensă şi apa caldă. Înotatul îi limpezise creierul şi îi domolise fierberea şi zbuciumul interior.

Un val trecu peste ea, împroşcându-i faţa şi nasul cu apă. Scuipă din gură apa aceea sărată, îşi săltă capul şi se concentră asupra lunii. Aceasta era plină şi albă ca marmura şi vedea umbre neclare şi adâncituri pe suprafaţa ei.

Încercă să-şi recompună în minte imaginea lui Ollie. Îl vedea în sacoul vintage cu dungi pe care-l purta cu jeanşi… îl vedea mergând cu bicicleta pe Chestnut Street, zâmbindu-i în timp ce se oprea în faţa magazinului. Limpezime. Apa îi limpezea amintirile.

Se răsuci şi îşi verifică poziţia. Vasul se afla, poate, la o depărtare de cincisprezece metri. Luminile nu păreau să fie aprinse. Poate avusese noroc. Se putea urca la bord şi nimeni n-ar prinde de veste. Dacă se grăbea chiar în acest moment, noaptea avea să se încheie în pace.

Pomi din nou spre iaht, înotând cu putere. Nu făcuse mai mult de câţiva metri când simţi o uşoară atingere pe picior, o tăietură fierbinte.

O crampă musculară, se gândi ea. Încetini pentru câteva secunde, ca să îşi lase muşchiul să se relaxeze.

O altă tăietură, mult mai fierbinte şi mai dureroasă decât prima.

— Au! zise ea cu voce tare. Ce m-a…

Încă una. Apoi alta, jos, lângă fund. Şi iar, în acelaşi loc.

Apoi le văzu. Erau atât de drăguţe, ca nişte norişori purpurii şi transparenţi cu luminiţe galbene captive în interior. Drăguţe sau nu, nimeni nu vrea să se găsească înconjurat din toate părţile de meduze. Erau cel puţin vreo zece sau douăsprăzece chiar în spatele ei, alte câteva mai încolo, alte două într-o parte, alte patru în cealaltă parte. Înotase şi nimerise drept în grupul de meduze.

O altă împunsătură, de data asta în cot.

Nu avea unde să se ducă decât în direcţia care ar scoate-o din apă cel mai repede posibil. Problema era, că atunci când dădea din picioare şi se mişca, picioarele loveau din ce în ce mai multe tentacule. Simţea tăieturi şi arsuri pe

coapse, fund şi glezne. Cu cât tremurul se înrăutăţi, cu atât înaintarea deveni mai dificilă. Panica începuse să se instaleze acum, inundându-i toate gândurile. Înainta frenetic, simţindu-şi trupul paralizat şi fierbinte. Dacă se oprea, ele vor continua să o înţepe, muşchii nu vor mai lucra şi s-ar putea îneca. S-ar îneca pe bune. Trupul ar înceta să mai funcţioneze şi s-ar îneca asemenea unui bolovan, chiar între uscat şi vasul tatălui ei. Probabilitatea era foarte, foarte mare.

Aşa că se forţă şi înotă mai tare. Acum, simţea de parcă cineva i-ar fi zdrobit genunchiul cu un fier încins. Nu-l putea îndoi suficient ca să înoate atât de repede cum era nevoie. Oricum, îl forţă să se îndoaie. Înghiţi multă apă în timp ce deschidea gura ca să respire şi se înecă bineînţeles, cu apă. Panica o făcu să respire din ce în ce mai repede şi mai greu. Înghiţi şi mai multă apă.

Simţea atât de multe împunsături în tot trupul, încât era imposibil să-şi dea seama dacă scăpase sau nu de meduze. Mişcările îi deveniră complet haotice. Singurul lucru pe care îl ştia sigur era că înaintase. Acum, înotatul părea ireal. Privirea ei se îndrepta doar înainte. Tot ce vedea era apa, platforma din spate care plutea, braţele ei care se mişcau ritmic. Vasul era aproape, la doar câţiva metri depărtare.

Picioarele încetară să mai funcţioneze odată ce primiră mesajul că aproape ajunsese la vas. Trebuia să se bazeze pe braţe. Începu să înoate, împingând apa cu braţele, târându-şi trupul prin mare. Strigă, însă nu era nimeni la bord care să o audă.

Spre surprinderea ei, ajunse la platformă. Era atât de frumoasă această foaie albă din fibră de sticlă. Trebuia doar să se urce pe ea. Încercă să se ridice cu braţele, însă acestea erau epuizate acum şi o ardeau. Mai multă forţă. Avea nevoie de mai multă forţă.

— În regulă, zise ea, adresându-se muşchilor. Trebuie să faceţi asta. Trebuie!

Cu un efort supranatural, îşi aruncă trupul cu cât de multă forţă putu ea pe platformă. Bărbia i se izbi cu putere de aceasta, făcând-o să-şi muşte limba. Ţipă de durere.

Era cu trupul încă pe jumătate în apă. Trebuia să urce treptele, ca să ajungă pe vas. Încercă să strige din nou, însă o lăsase vocea şi oricum nu era nimeni prin preajmă.

Îşi înfipse vârfurile degetelor în marginea platformei şi îşi târî trupul de-a lungul ei până ajunse la rampă. Nu putea sta în picioare. Picioarele nu voiau să o asculte deloc. Reuşi să se târască doar, zgâriindu-şi genunchii de suprafaţa aspră şi dură a treptelor. Însă era cea mai mică dintre grijile ei. Când ajunse în capătul treptelor, îşi rostogoli trupul şi se prăbuşi pe puntea albă şi dură.

Apoi, leşină.

SS Bell Star.

Mai 1897

Zgomotul îl trezi pe doctorul Magwell în toiul nopţii. Avea somnul foarte uşor. Aşa îl avusese de când îi murise soţia. Nu era un anumit zgomot neplăcut sau extrem de puternic. Era doar nepotrivit, straniu pentru o noapte pe mare.

Se ridică în capul oaselor. Îl auzi din nou. O notă ascuţită… una pe care ar putea-o scoate o cântăreaţă de operă. Iar prezenţa unei cântăreţe de operă ar fi, cu siguranţă, deplasată aici.

Se ridică în picioare şi pipăi în întuneric după halat. Primul lucru pe care îl observă fuse că vasul nu se mişca. Al doilea era că se înclina destul de mult într-o parte. Se împletici, întinzând mâna după un scaun care obişnuia să se afle lângă pat.

Îşi găsi halatul, şi-l trase pe el şi deschise uşa.

Mirosul de pe coridor nu semăna cu nimic din ce întâlnise el vreodată. Părea să fie mirosul a ceva ce nu putea şi nu trebuia să ardă. Din direcţia scărilor venea o căldură care se ducea în jos, înspre compartimentele de la clasa a doua. Zgomotul acela jeluitor aparţinea vasului. Structura lui plângea şi se văicărea.

Crezuse întotdeauna că o să-şi dea seama când o să vină moartea. Poate, pentru că o văzuse murind pe soţia lui după naşterea lui Marguerite şi i se păruse un lucru atât de inevitabil. O bucurie ca naşterea unui copil trebuise să fie însoţită de o durere la fel de mare. Sau, probabil, era pentru că lucrase în Pompei atât de mult timp, cioplind şi îndepărtând ceea ce făcuse doar o singură dimineaţă de dezastru. Avusese în mod constant viziuni cu acea dimineaţă din 79 Anno Domini când muntele de deasupra oraşului a erupt brusc, trimiţând o coloană de cenuşă şi foc spre cer, obturând lumina soarelui, aruncând pietre şi aer care ardeau plămânii care-l respirau. Dezastrul căzuse peste Pompei, retezându-i viaţa la amiază. Locuitorii săi încercaseră să se ascundă în case, să se baricadeze. Însă catastrofa îi lovise.

Acum, se auzeau strigăte de „foc!” şi „apă!” Nu-şi putea da seama dacă acest din urmă strigăt era o rugăminte sau o exclamaţie.

Intră înapoi în camera sa şi închise uşa. Bâjbâi ceva timp prin întuneric, însă, în cele din urmă, găsi şi aprinse lampa cu gaz ce era fixată în peretele de lângă pat. Dacă avea să supravieţuiască, trebuia să ia două lucruri cu el. Primul era obiectul care se afla pe micul pupitru, înfăşurat în nişte straturi de postav aspru. Al doilea era cameea de alabastru de pe un lanţ de aur. Aceea reprezenta chipul fiicei sale, Marguerite. I-o dădea întotdeauna, ca să aibă grijă de el în călătoriile pe care le întreprindea. „Să-ţi poarte noroc, zicea ea. Ca să nu fii niciodată singur.”

Se mai auzi încă un vaiet ceva mai puternic, şi Bell Star se îndreptă, apoi căzu în cealaltă direcţie, lipindu-l de perete. Legătura alunecă de-a lungul măsuţei de scris şi el reuşi cu greu să ajungă la ea şi să o oprească să cadă pe podea.

— Un loc sigur pentru tine, zise el, luând-o în mâini. Trebuie să te pun într-un loc sigur.

Nu erau multe opţiuni în cabina aceea mică. Cel mai sigur loc era spaţiul de sub dulapul greu, fixat în colţ. Legătura

încăpu acolo perfect.

Se aşează pe podea lângă ea, ascultând cum creşte haosul de afară. Simţea căldură sub podea şi nişte pocnete ciudat de vesele, ce se succedau unele după altele.

— Draga mea, spuse el, adresându-se cameei. Am o presimţire foarte ciudată în legătură cu acest lucru.

Cameea îi zâmbi liniştitor şi somnoros.

— M-am întrebat întotdeauna cum va fi, zise el. Cu toate astea, momentul este foarte prost. Tocmai am descoperit ceva. Bănuiesc că zeii sunt nefericiţi. Istoria vrea ca secretele ei să fie bine păstrate.

Nu era curajos, ci mai degrabă resemnat. Nu putea opune nici o rezistenţă. Va aştepta ca natura, zeii, istoria însăşi să-i hotărască soarta.

Salvarea.

Ceva ţopăia pe lângă capul lui Clio. Era un sunet foarte puternic ca acela făcut de un cal. Un cal dansa lângă capul ei.

Doar că nu era aşa. Pentru o clipă, nu ştiu exact unde se află şi nu deschise ochii, însă ştia că acel zgomot nu putea fi făcut de un cal. Lucrul ăsta n-avea deloc sens. Trebuie să fi fost zgomot de pantofi. Nişte pantofi foarte zgomotoşi. Şi, în spatele acelui zgomot, era un limbaj pe care nu-l cunoştea. Cineva mormăia ceva.

— Clio!

Deschise ochii şi îi descoperi pe Martin, Elsa şi Aidan aplecaţi deasupra ei.

— Spune ceva, îi ceru Aidan. Clio. Vorbeşte. Spune ceva.

Găsi puterea să scoată o silabă scurtă şi hotărâtă.

— Bun, zise Aidan aprobator. Încearcă să vorbeşti întruna. Unde te doare?

— Peste tot, îngăimă ea. Picioarele. Spatele. Degetele.

Vorbise destul.

Cunoscuse şi înainte durerea. Fusese dureros când o lovise barca cu motor. Însă chestia asta era ceva diferit. Era durerea a ceva ce părea să o urască. Ceva care părea că i

se strecoară în sânge şi creşte. Era ceva mâlos şi ud. Cu toate astea, ardea. Contradicţia era atât de pronunţată, încât o speria. Ceva adânc programat în sistemul nervos al lui Clio îi spuse că acest lucru nu era bun pentru ea, că trebuia să-i fie frică. Trupul îi tremura, din aproximativ şase motive.

Se întrebă aşa, într-o doară, dacă era pe moarte. Totuşi, gândul morţii era mai puţin înspăimântător. Să moară era ceva care, într-un fel, avea sens. Durerea aceasta era greu de înţeles.

— Avem cheia de la timonerie, ca să chemăm un specialist? îl întrebă Aidan pe Martin.

— Nu. Ben o are. Clio?

— Poate vorbi, zise Aidan. Însă cred că are dureri foarte mari.

Clio mormăi un alt răspuns afirmativ pe un ton uşor ascuţit.

— Chestia asta e inutilă, zise Martin, închizându-şi staţia. Sunt în afara ariei de acoperire. O putem duce pe uscat, însă după aceea va trebui să ne dăm seama ce să facem de acolo şi ea nu pare să se poată mişca. Mă duc să încerc să găsesc un medic sau ceva asemănător.

— Merg cu tine, spuse Elsa. O să vorbesc eu.

— Stai tu cu ea? îl întrebă Martin pe Aidan.

— O să am eu grijă de ea, răspunse el.

— Ne întoarcem imediat, Clio, zise Elsa, luându-i mâna. Să nu-ţi fie teamă, da? O să aducem pe cineva care să te ajute.

Plecară în grabă. Ea ridică privirea înspre Aidan. Capul lui oprea lumina lunii, însă tunsoarea sa trăsnită căpătase strălucirea aceea albă.

— Ţi-e frig? întrebă el şi vocea îi suna nesigură. Tremuri. Rezistă!

Avea dreptate. Tremura. Aidan dispăru pentru o clipă, întorcându-se cu o pătură albă, flauşată, ce decorase spătarul canapelei. Avea şi o pernă.

— Ascultă, rosti el, învăluind-o în pătură. Mă duc să văd ce trebuie să facem. Plec câteva minute. O să fii în regulă?

Ea clipi. Pătura făcuse ca lucrurile să fie un pic mai bune. Cel puţin, se simţea de parcă n-ar fi fost singură şi expusă. Totuşi, într-un fel, făcea ca durerea să fie resimţită mai acerb.

— E în regulă, zise el. Promit că n-o să lipsesc mult.

Clio zăcu acolo pe punte, acoperită cu mica pătură cu franjuri, uitându-se fix la cer. Aerul duhni brusc a peşte. Aidan se întoarse curând cu cel mai mare ibric pe care-l găsise în cambuză. Îl ţinea cu grijă de mâner.

— E apă fierbinte, zise el, punându-l jos. E chiar fierbinte, însă ar trebui să îndepărteze durerea imediat. O să o torn pe tine, da? O să încep cu picioarele.

Se uită la el şi încuviinţă uşor. El dădu pătura deoparte şi o aruncă. Clio simţi apa fierbinte ce se revărsa peste ea, începând din jurul taliei şi mergând în jos, către picioare. Apa făcu o băltoacă în jurul ei, udând leoarcă perna de sub cap. După prima arsură, observă că ajutase într-adevăr. Auzi un sunet straniu şi îşi dădu seama că ea scotea foarte încet un sunet tânguitor.

— Mă duc să mai aduc, spuse el.

Se întoarse cu alt ibric plin şi îl răsturnă peste ea. Ea îşi băgă faţa în băltoaca cu apă. Apa îi intră în nas. Simţi cum tricoul îi este ridicat puţin şi apa îi e vărsată în partea de jos a spatelui.

— Dumnezeule, rosti el. Da' chiar ţi-au venit de hac. N-am mai văzut în viaţa mea ceva asemănător.

— Pot merge înăuntru? întrebă ea. Vocea ei părea şoptită şi lipsită de vlagă. Oarecum jalnic.

— Sigur, zise el. Te poţi ridica? Lasă. Uite!

Şi, înainte ca ea măcar să încerce, el îşi strecură braţele sub ea. Era inertă, cu toate astea, el reuşi să o ridice fără prea mare dificultate şi o duse înăuntru. În starea jalnică în care se afla, gândul întâmplător care-i trecu prin cap fuse: „Bănuiesc că e rândul meu să fiu ridicată”.

În camera de zi era prea frig şi prea întuneric, iar canapeaua din piele pe care o aşează era ca de gheaţă. I se lipi pielea de ea. Simţi ca o biciuire pe tot trupul.

— Pătură, mormăi ea. Nu voia să pară atât de necioplită, însă era tot ce reuşi cu adevărat să spună. Nu putea fi subtilă şi volubilă. Fusese redusă la un nivel de vorbire Franken-Clio. El se repezi înapoi afară şi îi aduse pătura.

— E udă toată, zise el. Mă duc să aduc una de pe patul tău.

O aduse pe a Elsei, ceea ce i se păru extrem de ciudat. Însă nu era de parcă el ar fi trebuit să ştie care dintre cele două era a ei. Aceea avea şi mirosul Elsei, un miros de ierburi, mirosea a muşeţel. O învălui în pătură şi aprinse câteva lumini.

Trupul ei se întorcea la viaţă acum. Durerea era încă puternică, dar pătura caldă care mirosea a Elsa, lumina – totul o făcu să pară mai umană. O revărsare de emoţii şi teamă, ceva uriaş ce nu mai simţise de când era mică, înflori brusc în interiorul ei. Voia ca tatăl ei să fie acolo. Voia ca maică-sa să fie acolo. Voia ca pisica să fie acolo.

Încercă să nu lase să se întâmple asta, însă era inutil. Erau prea multe adunate în ea – prea multe gânduri, prea multă teamă, prea multe meduze. Era cât pe ce să-şi dea seama dacă voia sau nu asta. Se sprijini cu putere de pliul canapelei cu speranţa că acesta ar putea să o înghită. Poate era acolo o cameră secretă unde putea muri singură şi în linişte. Nu-şi putea permite să piardă în faţa lui Aidan. Prea multe lucruri nu erau în regulă în acel moment.

— Clio? întrebă el.

Era, din câte se pare, semnul că plânsul putea să înceapă, într-o secundă, avea să izbucnească din plin, cu faţa lipită de pielea canapelei.

Timp de câteva clipe, nu sesiză nici un fel de mişcare din partea lui Aidan, apoi Clio îl simţi că se aşază pe canapea, la câţiva centimetri de capul ei. Clio strânse unul dintre pumni şi reuşi să-l vâre în ochi, ca şi cum ar fi vrut să şi-i şteargă.

— Sunt… în regulă, bâigui ea.

— Mda, zise el cu tonul lui obişnuit. Văd asta.

Clio trase cu putere aer în piept şi încercă să-şi înăbuşe plânsul. Reuşi să-şi oprească lacrimile vreme de câteva secunde şi săltă capul.

— E în regulă… mormăi din nou.

El se dădu mai aproape de ea, aşa că, în momentul în care ea îşi lăsă capul în jos, acesta ateriză în poala lui, chiar deasupra genunchilor.

— Da' tu chiar nu renunţi niciodată? întrebă el, de data asta ceva mai încet. Eşti rănită. Plângi doar, bine?

Era ceva atât de blând şi de firesc, un lucru ce nu era deloc în firea lui Aidan, încât o prinse oarecum cu garda jos. Aşa că o făcu. Cu suspine puternice şi cu sughiţuri. Udă cu lacrimi pantaloni lui groşi de culoare kaki. În tot acest timp, Aidan îşi ţinu mâna pe ceafa ei, mişcând-o doar puţin, descriind nişte mici cercuri. Nu zise nimic. Doar o ţinu acolo, până ce ea eliberă tot acel preaplin şi rămaseră numai nişte lacrimi care-i picurau din ochi şi sughiţuri de plâns care o înecau.

Când simţi că a obţinut un oarecare control asupra ei înseşi, săltă capul cu precauţie. El stătea sprijinit de braţul canapelei şi o privea cu aceeaşi sarcastică expresie care îi era caracteristică.

— Îmi dai puţină apă? îi ceru ea cu o voce răguşită.

El se furişă în cambuză şi îi aduse un pahar cu apă. Ea încercă să-şi şteagă faţa. Era într-o stare de nedescris – lacrimile şiroiau pe bărbie, nasul îi curgea. Luă paharul, privind în jos, ca el să nu poată vedea nimic din toate astea, însă Aidan se aşeză pe podea, lângă ea, chiar la nivelul ochilor ei.

— Uite! zise el, înmânându-i un şerveţel de hârtie.

Îşi şterse repede nasul, însă asta îl făcu să curgă şi mai tare. Era ca o ţeavă spartă din care curgea ceva lipicios. Trebuia să existe o cale ca să iasă basma curată din povestea asta.

— Am fost lovită, zise ea, ţinându-şi faţa în şeveţel. Cincizeci de puncte?

— Lovită?

— Un banc de meduze se numeşte o lovitură, spuse ea şi vocea îi sună puţin spartă. Ştii tu, ca în „Plonjează”?! Dacă intri într-unul, eşti lovit. Te costă cincizeci de puncte.

Tăcere. Termină cu ştersul nasului cât putu ea de bine şi îşi sorbi apa.

— De ce te porţi atât de frumos? întrebă ea.

— Nu fi aşa şocată, zise el cu un zâmbet superior. Nu te-a dat încă pe spate şarmul meu natural?

— Chestia asta a fost şarm? întrebă ea. Am crezut că e iritaţie solară.

El scoase un oftat şi scutură din cap.

— Vrei să încetezi? rosti el. Ştiu că eşti dură. Ştiu că tu crezi că sunt o jigodie. Însă putem lăsa o clipă deoparte acest lucru?

Şi, din nou, sinceritatea lui o făcu să-i fie ruşine. Simţi că roşeşte. Era imposibil să-şi dea sema dacă era stânjeneală sau dacă era o reacţie firească a întregului ei trup.

— Scuze, spuse ea în cele din urmă. Am crezut că o să mă înec. Nu ştiu cum am reuşit să ajung până la vas.

— Cu încăpăţânare, răspunse el puţin cam prea repede. Sau adrenalină. Cred că unii oameni s-ar fi înecat.

Câteva lacrimi rămase i se prelinseră pe faţă. El i le şterse cu degetul mare.

— Mersi, zise ea în final.

— Pentru puţin.

El rămase acolo, ţinându-şi genunchii cu mâinile, privind-o. Era o atmosferă straniu de calmă. Nu era nevoie să se spună nimic. Pometii lui proeminenţi şi ochii vioi şi strălucitori nu sfredeleau şi nu căutau nimic, aşa cum o făceau de obicei. Păreau doar… blânzi. Liniştitori.

— Deci, zise el. Bănuiesc că telefonul către prietenul tău te-a tulburat. De aceea te-ai hotărât să înoţi?

— Nu mi-am sunat prietenul, spuse ea repede.

Era adevărat. Nu avea prieten. Şi, oricum, îi trimisese un e-mail.

— Şi atunci ce-ai făcut? întrebă el. Sau e secret?

— Mda. Sunt într-o misiune secretă, la fel ca şi voi. Am sunat la sediul central ca să primesc ordine.

El întinse mâna şi îi îndepărtă o şuviţă de păr care aproape îi intrase în ochi şi o repuse la locul ei. Tot trupul îi fu străbătut de un fior. Poate era de la veninul de meduză sau poate de la adrenalină, sau poate că-i venise de hac şi vreun ţipar electric… însă acesta, de fapt, se zdrobise. Brusc, fu conştientă că, sub pilotă, se afla doar în lenjerie intimă şi o bustieră foarte udă. Şi că el văzuse deja asta.

— Indiferent cine o fi tipul ăsta, zise Aidan, trebuie să fie un mare fraier ca să te suporte.

El ridică mâna, lăsând-o să se sprijine uşor de capul ei, şi cu un deget îi urmărea conturul părului. Era o mişcare atât de neînsemnată, însă Clio nu mai simţise niciodată ceva asemănător. Făcu să înceteze toată durerea sau cel puţin o făcu să înceteze să-i mai pese de ea. Nervi pe care nu ştia că-i are, unii care nu fuseseră stimulaţi înainte, se treziră la viaţă.

— N-am spus niciodată… începu ea.

— Ce anume?

El se aplecase puţin. Se aflau împreună într-un ochi de lumină gălbuie de la lampa de pe măsuţa de cafea. În acea secundă, Clio ştiu că s-ar fi putut înclina mai mult pe canapea şi că Aidan ar fi putut-o săruta. Era o cunoaştere absolută a unui lucru pe care nu-l mai întâlnise înainte.

Celălalt lucru era că… voia ca el să o facă. Voia foarte, foarte mult.

Teoria asta trebuia testată. Ea se mută uşor înspre marginea canapelei. El se aplecă doar o jumătate de centimetru.

Era uimitor. Între feţele lor se simţea de parcă ar fi fost un câmp magnetic.

Şi apoi, chiar în momentul în care aluneca mai aproape de el, îi veni un uşor iz de Elsa de la pilotă. „Prietenă, zise creierul ei. Asta miroase a prietenă.”

Chiar aşa era. Mirosea a prietenă. O prietenă care se străduia să găsească ajutoare chiar în acel moment.

Totuşi, nu putea renunţa. El se uita la ea. Acesta era momentul ei. Era ceea ce aşteptase de atâta timp.

— Ce anume nu ai spus niciodată? întrebă el.

Mirosul Elsei o copleşea acum. Nici măcar nu ştiuse că existase un miros Elsa.

— Tu şi Elsa, lăsă ea să-i scape.

El îşi retrase mâna, însă rămase pe loc.

— Eu şi Elsa ce anume? întrebă el.

Însă îşi dădea seama că el ştia ce anume voia ea să spună. Ea dorea să retragă această afirmaţie, să poată chema înapoi acea senzaţie, însă era imposibil.

— Nu mă simt prea bine, zise ea, închizând ochii. Cred că sunt… Nu-şi dădea seama cum era.

— Mda, spuse el iar. Ai dreptate în privinţa mea. Sunt o jigodie. Uneori, faci anumite lucruri… pentru că poţi.

Ea îl auzi oftând. Îi apăru o altă lacrimă în colţul ochiului, dar el nu o şterse.

— Mă duc să văd dacă vin, rosti el.

Apoi, se ridică, deschise uşile de sticlă şi ieşi pe punte.

Veninul.

Doctorul era un bărbat mărunţel şi politicos, îmbrăcat într-un costum de gabardină cafea cu lapte. Se aşează pe fotoliul din piele albă, asudând din greu şi scriind ceva într-un carneţel. Apoi, făcu un anunţ oficial în italiană, fluturându-şi stiloul de parcă ar fi fost o baghetă fermecată.

— Zice că au o problemă serioasă cu meduzele pe aici, traduse Elsa. Nimeni n-ar trebui să înoate în afara zonei special amenajate pentru înot.

— Nu, mormăi Clio aşezată pe canapea. Pe bune?

Examinarea lui Clio luase sfârşit. Avusese loc chiar în camera de zi. Doctorul dăduse la o parte pilota, dezvelind-o

pe Clio care era în lenjerie intimă. Martin şi Aidan se retraseră pe punte cât timp avusese loc examinarea, însă Elsa rămăsese acolo ca o asistentă utilă, traducând întruna.

Era imposibil să numeri înţepăturile de meduză – împunsături lungi ca nişte tentacule, încâlcite unele într-altele. Era de parcă cineva ar fi aruncat o învălmăşeală plină de noduri de aţă roşie şi încâlcită de-a lungul picioarelor şi spatelui ei. Îşi croiau drum înspre tatuaj. Doctorul îi explică faptul că, dacă ar fi fost alergică, ar fi fost deja moartă. Deci faptul că era în viaţă era un semn foarte bun. Cu toate astea, continuase el să spună, şi Elsa să traducă, nu era deloc recomandabil să ai atâtea înţepături de meduză.

Îşi deschise geanta şi amestecă nişte pilule într-un pahar de sticlă. Apoi, o injectă pe Clio în braţ, lăsă cartea de vizită pe scaun şi plecă.

Elsa încercă să o ajute pe Clio să se îmbrace, însă era mult prea dureros. Aşa că fu din nou învelită în coconul ei de pilotă.

— Cum v-aţi întors? întrebă Clio.

— Am plecat să te căutăm. Am dat peste Martin în drumul nostru. Aducea barca cu motor înapoi. Mama şi tatăl tău au mai rămas în oraş.

Drăguţ. Nu doar că fuseseră lăsaţi pe iaht, ci fuseseră abandonaţi acolo pentru ca taică-său să aibă o întâlnire romantică. Avea sentimentul că acest lucru ar trebui să o înfurie foarte tare, însă furia nu apăru.

— Cred că mi-a pus ceva… interesant în acea injecţie, zise ea.

— Odihneşte-te, spuse Elsa. Da? O să stau chiar aici, lângă tine.

Simţi cum Elsa îşi strecoară mâna sub pilotă, căutând-o pe-a ei.

Aidan, care rămase în picioare în mijlocul camerei, se uită la ea şi apoi plecă.

— Ştii, când te-am întâlnit prima dată, mi-ai părut o zeiţă a lactatelor, mormăi Clio către Elsa. Ţi-am spus vreodată acest lucru?

— Sunt o zeiţă a lactatelor, zise Elsa.

O mângâie pe Clio pe păr.

— Eşti cam ţicnită, spuse Elsa. Ştii asta, da?

— Mda, rosti Clio.

— De ce ai fugit? întrebă Elsa. Ne-am făcut atâtea griji pentru tine.

— E complicat, mormăi Clio. Însă gândurile îi deveneau moi şi grele, ca nişte saci mari şi uzi leoarcă. Saci uzi cu gânduri ce străluceau în interior asemenea meduzelor, de parcă ar fi fost un fulger captiv. Îl văzu pe Aidan intrând de pe punte şi privind-o peste umărul Elsei şi apoi închise ochii.

Când îi redeschise, se simţea lipicioasă şi greoaie. Afară, cerul era senin şi avea culoarea levănţicii. Era dimineaţă, foarte devreme. Unul dintre fotoliile solide fusese tras aproape de canapea, şi în el stătea taică-său, urmărind prin uşile de sticlă răsăritul soarelui. Clio îl privi câteva clipe, apoi, incapabilă să-şi ţină ochii deschişi, adormi la loc.

Când se trezi iar, era mult mai multă lumină. Fotoliul se afla la locul lui, şi tatăl ei dispăruse. În locul lui stătea Elsa, cu genunchii vârâţi sub bărbie şi cu o revistă pe care o ţinea în echilibru pe picioare.

Era sigură că-l văzuse pe tatăl ei acolo în timpul nopţii.

Era timpul să facă un control corporal. Ridică pătura puţin şi se uită pe sub ea. Ceea ce părea a fi o aţă roşie cu o noapte înainte se umflase până la dimensiunea unui şnur. De la glezne în sus, arăta ca o hartă rutieră nebunească. Trase repede pătura peste ea.

— Sunt diformă, îi zise ea Elsei. Hidoasă.

Elsa o privi şi lăsă revista să-i alunece de pe picioare în timp ce se ridica. Săltă un colţ al păturii şi se uită dedesubt. Făcu ochii mari, apoi lăsă încetişor pătura jos.

— Eşti doar umflată puţin, spuse ea repede. O să-ţi treacă. Uite. Vrei pijamaua şi bluza de trening?

Acum, Clio putea sta în capul oaselor şi acceptă hainele. Bustiera nu se uscase în totalitate în timpul nopţii. O simţea lipicioasă şi îmbâcsită, însă nu-i păsa. Dezastrul era mult prea extins ca să-şi mai facă griji pentru ceva minor cum ar fi un tricou ud. Reuşi să se îmbrace cu pantalonii de pijama cu buline şi să-şi tragă bluza de trening.

Era timpul să încerce să se ridice. Picioarele o dureau şi erau ţepene, însă se putea ţine pe ele. Merse cu greutate până la uşile de sticlă şi privi afară. Fu surprinsă să descopere că iahtul trăsese la ţărm.

— Mai rămânem aici cel puţin o zi, explică Elsa. Taică-tău nu vrea să plece din port până nu e sigur că eşti în regulă, în cazul în care ai nevoie iarăşi de un doctor.

— Tata a fost aici? întrebă Clio.

— S-au dus să ia ceva de mâncare pentru micul dejun, zise Elsa. El şi cu Martin. Se întorc în câteva minute.

— Bănuiesc că nu pot supravieţui fără mine, nu? spuse Clio. Nu puteau să pregătească ei micul dejun?

— Nu la fel de bine ca tine, zise Elsa.

— Îmi pare rău că te-am speriat seara trecută, rosti Clio. M-am întors, însă…

— Ştiu, zise ea.

— Ştii?

— Te-am văzut, spuse Elsa. Te-ai întors la club. Ai plecat pentru că încercai să ajuţi. Şi ai făcut-o.

Să ajute? încercase să ajute pe cineva?

— Ai văzut ce s-a întâmplat, zise Elsa, incapabilă să-şi stăpânească zâmbetul. A fost bine. Nu e atât de nefolositor cum pare. Nu face nimic plictisitor. Nu e repezit şi nu-ţi bagă limba pe gât cu forţa. E exact cum trebuie. Băiatul e bun, ce să mai vorbim.

Clio decise că era timpul să se aşeze iar, chiar în acel moment. Elsa se aşează lângă ea.

— Şi e prima noapte dintr-un lung şir de nopţi când nu l-am mai visat pe Alex deloc, continuă ea. Cred că sunt vindecată. Vindecată, Clio. Vindecată.

— E… minunat, spuse Clio.

Cineva urca scările. Era Aidan, proaspăt duşat, cu părul încă ud şi stându-i în toate direcţiile.

— Ce mai faci, fraiero? întrebă el.

Era vocea normală a lui Aidan. Ea căută o urmă din nebunia lui de noaptea trecută, însă nu mai zări nimic. Era vechea lui voce sarcastică şi arogantă. De fapt, acum, era ceva mai sarcastică şi mai arogantă.

— Nimic, zise ea. Stau şi eu pe aici şi mă umflu. Ştii şi tu. Ca de obicei, dimineaţa.

— Mă duc să-mi iau geanta, spuse Elsa.

El încuviinţă şi se duse în cambuză, ieşind un minut mai târziu cu o cutie de suc acidulat. Nu-l sărutase. Nu-l înşelase pe Ollie, pentru că era imposibil să înşeli pe cineva cu care nu te întâlneşti şi mai ales fiindcă nu sărutase alt tip. Elsa şi Aidan nu se întâlneau încă, aşa că nici în privinţa asta nu era vorba despre trădare.

Însă se simţea ciudat. Îi era greaţă. Era, probabil, de la ce-i dăduse doctorul ăla.

Aidan se aşează pe scaun şi se jucă o vreme cu inelul cutiei de suc.

— Deci, zise el. Te simţi bine?

— Într-un fel, răspunse ea. Nu e una dintre dimineţile mele cele mai bune.

— Nu. Cred că nu.

— Frumos dansul de aseară, spuse ea. Vocea ei suna foarte plăpând şi straniu, şi el doar dădu din cap, în loc să vorbească.

— Deci, continuă ea. Voi doi… ieşiţi în oraş?

— Mda, zise el, strângând în pumn cutia goală de suc şi făcând-o să scoată un zăngănit puternic. Elsa s-a gândit… ei bine, suntem aici. Deci. Mda.

Apoi, ei părură că nu mai au ce cuvinte să-şi adreseze unul altuia, aşa că el se ridică şi se duse să arunce cutia goală la gunoi, în bucătărie. Nu o mai privi.

Elsa se întoarse cu geanta.

— Totul e stabilit, zise ea, aşezându-se pe marginea canapelei. Taică-tău tocmai a sunat. Vin încoace. Însă, dacă eşti de acord… aş vrea să plecăm înainte să se întoarcă ei. Presimt că, dacă suntem aici când ajunge maică-mea, o să-l pună pe Aidan să facă ceva, şi el n-o să mai poată pleca.

— E în regulă, spuse Clio.

— Îmi pare aşa de rău că tu eşti imobilizată aici, rosti Elsa. Ne întoarcem mai târziu. Tu încearcă să te odihneşti, da?

— Am băgat asta la cap.

Aidan se întoarse din cambuză. Mersul lui era ţeapăn şi ciudat şi îşi tot freca ceafa, obturând cu cotul orice imagine a lui Clio. Trebuie să fi fost ceva deliberat. Într-un fel, acum nu mai dorea să aibă de-a face cu ea.

Pe când plecau, Clio fu atinsă de o adiere rapidă de aer proaspăt ce venea de afară, apoi uşile de sticlă se închiseră şi fu lăsată singură în aerul condiţionat rece şi steril.

Fata-Stridie.

Ceilalţi trei se întoarseră câteva minute mai târziu. Clio îi privi din tubul ei format din pilotă; era doar o pereche de ochi ce clipeau. Aduseseră cu ei mai multe plase cu produse italieneşti de patiserie. Şi vorbeau cu toţii foarte tare. Poate doar simplul fapt de a te plimba pe o stradă din Italia te făcea să vorbeşti tare.

— Puştoaico, zise taică-său în timp ce se apleca spre ea. M-ai speriat de moarte noaptea trecută.

Clio continuă să privească în sus din coconul ei de pene, însă decise să nu vorbească. Nu prea mai avea chef să vorbească. Vorbitul nu ajutase la nimic. Să se prefacă n-o ajutase la nimic. Să nu se prefacă nu o ajutase la nimic. Era amărâtă, confuză şi umflată. Poate soluţia în viaţă era să te ascunzi într-o pilotă făcută sul şi să pretinzi că eşti un fel de moluscă negânditoare şi căreia îi lipseşte sistemul nervos.

Era un fluture de mare, la urma urmelor. Era înrudită cu stridiile. Era privilegiul ei absolut.

— Cred că ceea ce i-a dat doctorul a scos-o din circulaţie, zise tatăl ei. Pare buimacă.

O mângâie pe păr.

Îşi luară scaune şi se aşezară în jurul ei, de parcă ea ar fi fost un televizor la care se uitau toţi. Continuară discuţia lor gălăgioasă, care era despre piramida din Giza, uitându-se din când în când la ea, ca să vadă dacă avea de gând să facă ceva. Însă nu făcu. Îi privi şi ea la rândul ei.

Julia purta o bustieră galbenă, şi Clio observă asemănarea surprinzătoare cu Elsa. Deşi Julia era mai osoasă, aveau aceleaşi trăsături senine şi extrem de vioaie. Cu excepţia faptului că la Julia acestea erau inexpresive. Elsa avea obraji cărnoşi şi îmbujoraţi care semănau cu nişte mere. În soarele dimineţii, părul Juliei avea o strălucire deosebită şi ireală. Culoarea roşie a părului trebuie să fi fost artificială. Sub acel roşu, era probabil la fel de blondă ca Elsa sau cel puţin destul de blondă. Dacă ar mânca nişte sendvişuri în plus, ar fi la fel de drăguţă ca fiică-sa.

Nu că în acel moment ea putea face comentarii în legătură cu aspecul fizic al altcuiva.

Martin chicotea şi era acelaşi tip amuzant şi prietenos ca de obicei. Şi o privea cu o oarecare viclenie. Ştia că alesese să nu vorbească. Clio era sigură de asta. Comunica, de fapt, cu ea cu ajutorul unor ocheade scurte.

— Aruncă-i tatălui tău un os, părea să spună expresia lui. A avut o noapte grea.

— Ce aţi luat? întrebă ea.

— Tarte cu migdale, zise taică-său repede. Tarte cu vişine şi cu prune, cred. Ştiu că sună rău, însă sunt chiar bune.

— Îmi dai şi mie una cu vişine?

O farfurie cu o tartă cu vişine i-a fost aşezată aproape de faţa ei, pe canapea. Clio se ridică încet şi o luă. Foitajul se risipi într-o învălmăşeală de firimituri în momentul în care muşcă din el, umplând-o de resturi, însă îşi spuse că nu-i

păsa. Era deja acoperită de „funii” şi se ascundea sub o pătură. Câteva firimituri de foitaj n-ar schimba nimic.

Era extrem de evident că ea şi tatăl ei urmau să aibă o altă discuţie, aşa că, după ce terminară micul dejun, Martin şi Julia hotărâră să se întoarcă şi să se „uite la chestia aia”. Nici măcar nu se străduiră să găsească altceva. Chiar spuseră că aveau de gând să se „uite la chestia aia”.

Tatăl ei îşi trase scaunul mai aproape. Clio se lăsă să alunece şi mai mult în tubul ei de pilotă.

— Am stat aici azi-noapte, zise el, scoţând un alt foitaj din cutie. Deci nu fusese un vis. Fusese acolo.

— Iar acum o să ţipi la mine pentru că am înotat, iar eu o să-ţi spun că am înotat pentru că ne-ai lăsat pe vas?

— Asta-i ideea, zise el. Însă cred că putem trece peste asta, nu?

Aproape i se păru că încerca să fie rezonabil, dar Clio nu era atât de proastă. Ceea ce încerca el să facă de fapt era să scape de orice fel de responsabilitate pentru acţiunile sale.

— Ne-aţi lăsat aici, spuse ea.

— Şi ne-am întors, rosti el. Însă voi plecaserăţi deja. Aşa că a trebuit să ne întoarcem şi să vă căutăm. Toată această situaţie ar fi putut fi evitată.

— Dacă ne-aţi fi spus că plecaţi, adăugă Clio.

El scoase un oftat lung şi îşi trecu mâinile prin păr, umplându-l cu firimituri.

— Ştii ce doream eu mai mult decât orice? zise el. Doream să-ţi ofer ceva drăguţ. E frumos aici. Nu trebuia să stai închisă în casă toată vara şi să ai o slujbă idioată.

— Însă eu doream să am acea slujbă idioată, spuse Clio.

— În locul chestiei ăsteia? în loc să mergi în croazieră pe Mediterană, cu un iaht minunat?

— Să merg în croazieră pe Mediterană? repetă Clio. O spui de parcă m-aş afla pe un ştiu ce vapor, bronzându-mă, jucând pingpong şi oprind în locaţii exotice. Ştii ce sunt eu, de fapt? Bucătăreasa voastră într-o misiune ţicnită despre

care nu o să-mi povesteşti niciodată. Îţi dai seama cât de ciudat e acest lucru?

— Uite ce e, zise el. Această călătorie a fost fixată înainte ca eu să ştiu că tu poţi veni. Se bazează pe o lucrare de cercetare pe care Julia o face de foarte, foarte mult timp. O parte din motivul pentru care o facem aşa, şi nu prin nişte căi mai oficiale, este natura extrem de sensibilă a acestui lucru.

— O arheologie extrem de „sensibilă”? întrebă Clio.

— Când am aflat că poţi veni, continuă el, am întrebat-o pe Julia de asta. Bineînţeles, ea murea de nerăbdare să te cunoască, însă, aşa e, îşi făcea griji în legătură cu ce s-ar întâmpla dacă ai fi aici şi ai trimite e-mailuri celor de acasă. Tu stai lângă o universitate importantă, Clio. Mama ta e acolo. N-am vrut să se împrăştie amănuntele.

— Deci soluţia ta e să nu-mi spui ce se întâmplă? întrebă ea. De ce nu vorbeşti pur şi simplu cu mine despre asta? Dacă mi-aţi spune să-mi ţin gura, atunci mi-aş ţine-o.

— Clio, rosti el. Uită-te la tine în acest moment. Chiar ai făcut, până cum, ceea ce ţi-am cerut?

Bine. Poate avea puţină dreptate în legătură cu asta.

— Trebuie să încetezi cu chestia pe care o ai împotriva Juliei, zise el. Dacă ţi-e greu să accepţi ideea că e iubita mea, spune-o pur şi simplu. O să facem ceva în privinţa asta.

— Cum anume? întrebă Clio. Cum o să facem ceva în privinţa asta?

El se lăsă în genunchi. Ea observă o şuviţă de păr sur în buclele sale dese, de culoarea nisipului.

— Dă-mi voie să fiu sincer cu tine, spuse el. Căutarea asta a fost o provocare. Am ştiut că va fi complicat, însă… Ceea ce încerc să-ţi zic, Clio, e că eu cred că e posibil să reuşim aici dacă tu eşti de partea noastră. E o şansă pentru noi să fim aşa cum obişnuiam. Sau ceva asemănător. Vreau să faci un pact cu mine. Fii de partea mea, nu împotriva mea. Această călătorie ar putea dura luni întregi, însă ar putea fi

mult mai scurtă dacă ni te alături. Există şansa să găsim ce căutăm în doar câteva săptămâni. Şi, dacă o facem, te poţi duce acasă dacă asta te-ar face fericită. O să o scot eu la capăt cu maică-ta într-un fel sau altul. Poate poţi sta cu o prietenă sau ceva de genul ăsta. O să am eu grijă de amănunte.

— Ce va trebui să fac? întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor.

— Să mă ajuţi cu echipamentul de scufundare. Să-ţi iei în serios rolul de bucătar. Să urmezi regulile. Să nu mai bei. Să nu mai spionezi. Mă ajuţi să ţin vasul sub control şi obţii ce vrei. Nu vreau să mai faci nimic împotriva voinţei tale – vreau să ajungem la o înţelegere. Ce zici de asta? Ne ajuţi timp de două săptămâni şi pleci acasă.

Să plece acasă în două săptămâni… şi tot ce trebuia să facă era să fie supusă. Se putea întoarce pe culoarele de la Galaxy, să fie departe de locul ăsta ridicol. Asta voia, nu? Să scape de aici. Dar de ce oare nu-i sălta inima de bucurie la ideea că va merge acasă?

Sigur, fusese acel moment cu Aidan – însă nu că ar fi însemnat ceva. Nici măcar nu-l plăcea pe Aidan. Nu se purtase altfel decât ca un ticălos cu ea. Şi, colac peste pupăză, deja îl văzuse sărutându-se cu Elsa.

Ollie era cel care îi era menit să o sărute. Clio ştia ce trebuia să facă. Să uite de acel telefon idiot. Să uite de acel e-mail. Ce trebuia să facă era să ajungă acasă cât mai repede posibil şi să obţină acel sărut de la Ollie. Momentul cu Aidan nu fusese altceva decât o reacţie de slăbiciune ulterioară atacului meduzelor. Şi, acum, taică-său îi făcea o ofertă de nerefuzat: să-l ajute să-şi găsească epava aceea idioată a lui sau ce-o fi fost aia şi atunci o să se întoarcă acasă în două săptămâni. Era ceva palpabil. Era un lucru pe care Clio îl putea face.

— Tată, zise ea, întinzându-şi mâna, ca să o atingă pe a lui, facem pactul.

Decizii.

Elsa părea să-şi fi cheltuit toţi euro pe care îi avea cumpărând cadouri pentru Clio, pe care i le prezentă în timp ce aceasta se odihnea pe patul din Camera Şampaniei. Erau trei reviste în limba engleză care costaseră de patru ori mai mult decât acasă, câteva batoane de ciocolată şi nişte limonade extravagante în sticle de sticlă. Triumful final, prezentat la sfârşit, era o cutie de pasteluri. Clio cunoştea marca. Erau extrem de scumpe. Nu avusese până atunci un astfel de set.

— Ai zis că nu le ai pe astea, spuse Elsa. Sper că am luat ce trebuie. I-am povestit tipului de la magazin totul despre tine şi despre ce faci şi el a zis că de astea ai nevoie.

— Sunt perfecte, rosti Clio. Elsa, nu trebuia să…

Elsa făcu un semn cu mâna şi sări de pe pat.

— Eşti bolnavă, zise ea. Eu sunt suedeză. Nu par atât de suedeză, însă, în adâncul sufletului, sunt. Englezii îţi spun să ţii fruntea sus când eşti bolnav, însă suedezii îţi dau să mănânci bine şi te pun să faci saună. Doar că nu ştiu dacă ar trebui să faci o baie cu semnele alea pe care le ai pe picioare, aşa că o să te fac să desenezi şi să mănânci ciocolată. Aşa că desenează! Eu totuşi o să fac o baie, ca să mă răcoresc. E prea cald afară.

Caietul de schiţe al lui Clio aterizează pe pat, lângă ea. Elsa intră în baie şi dădu drumul la apă.

— De asemenea, zise Elsa, scoţând capul pe după uşa de la baie, o să pregătesc eu cina.

— Am auzit, spuse Clio. Mulţumesc.

— Desenează! Mănâncă!

Capul dispăru.

Clio se uită fix la cutia cu pasteluri. Nu fuseseră uşor de găsit, chiar dacă erau italieneşti. Elsa căutase evident un magazin de artă (şi cine ar fi ştiut măcar că în oraşul ăsta exista unul) şi scotocise cu atenţie prin toate lucrurile din el. Fusese atentă la ce îi spusese Clio. Era un lucru atât de impresionant, încât aproape o durea. Clio alese un galben bambus şi deschise caietul la schiţa cu Elsa dormind şi, cu

atenţie, începu să deseneze părul. Era o culoare atât de bună calitativ. Intra fără nici un fel de problemă în foaia de hârtie. Cei care făcuseră aceste pasteluri trebuie să le fi iubit mult.

Nu le merita. Elsa i le luase pentru că presupuse că ea fugise ca să o ajute şi se rănise făcând acest lucru. Adevărul era că reuşise să păcălească pe toată lumea, nefăcând nimic concret. Nimeni, de-a lungul istoriei, nu făcuse atât de puţin şi, cu toate astea, făcuse atât rău. Fără să-şi înşele prietenul inexistent cu prietenul inexistent al unei prietene. Presiunea de a gândi un astfel de lucru o făcu să o doară trupul umflat.

Clio puse pastelul înapoi în cutie. Acum, venea adevărata „distrugătoare de inimi”. Nu prea voia să ştie, însă era moral, legal, fizic obligată să întrebe.

— Deci, strigă ea. Noaptea trecută. Cine a sărutat pe cine?

Elsa zâmbi şi îşi îţi capul. Se ridică şi opri apa. Minunat. Acum, Clio o să aibă parte de detalii. De ce oare era o idioată aşa de mare?

— Ei bine, zise Elsa. Ai plecat. Noi am continuat să dansăm. Cred că l-ai cam lăsat baltă pe Aidan când ai fugit şi i-am spus că păreai puţin supărată, că trebuia să stabileşti nişte lucruri cu prietenul tău… Cum a fost? Cu toate lucrurile care s-au întâmplat, am uitat să te întreb!

Ea păru sincer supărată din cauza asta.

— Totul e în regulă, rosti Clio repede. Cred. Ei bine, va fi curând, în orice caz.

— Oh. Bine. Deci, am crezut că erai supărată şi îi spuneam asta. Părea afectat de asta. Se preface el că nu-i pasă, însă chiar îi pasă.

Într-un iureş ciudat, Clio îşi aminti atingerea mâinii lui Aidan pe capul ei noaptea trecută.

— Tocmai mi-am dat seama că e simpatic, deştept, amuzant. Şi, da, e proprietatea maică-mii. Însă ştii ceva? Maică-mea nu prea se prinde de multe lucruri. Nici măcar nu ştie de Alex. Nici măcar nu m-a întrebat vreodată ce e în

neregulă cu mine, deşi trebuie să-şi fi dat seama că eram supărată.

Această conversaţie luase o întorsătură neaşteptată. Clio nu se gândise la Aidan ca fiind proprietatea Juliei, însă bineînţeles că asta era el pe acest iaht.

— Se poartă frumos cu el? întrebă Clio.

— Frumos? se miră Elsa. Maică-mea nu se poartă frumos cu nimeni. Poate cu taică-tău. Şi, cu siguranţă, nu cu asistenţii ei. Nu cred că-i vede ca pe nişte oameni. Universitatea i-a dat un birou, un computer, bursă şi un asistent. Toate astea sunt acelaşi lucru pentru ea.

Era ceva în această… ceva ce Clio ştia că va dori să discute mai târziu. Însă, pentru moment, trebuiau să continue cu acest subiect complicat şi confuz.

— Deci, voi…

— Exact! Scuze. Deci, e evident că Aidan se află aici pentru a pune laba pe el. Şi n-aş vrea să fiu răutăcioasă. Însă e inginer. Nu iese prea des cu fete. Nu are o prietenă. E pe iahtul ăsta cu două tipe atrăgătoare şi a încercat cu disperare a se preface că n-a observat asta din cauza maică-mii. Însă ştii ceva? E cu limba scoasă. M-am sprijinit puţin de el, i-am pus mâna pe picior. Tipilor, nu le trebuie mult când ajung într-o anumită stare.

Ea râse.

Clio nu observase că Aidan era „cu limba scoasă”. Fusese prea ocupată să fie supărată pe taică-său ca să observe că tipul de aici era pregătit şi dornic. Ar putea oare acest lucru explica ce se întâmplase – ei bine, aproape se întâmplase – noaptea trecută? Despre ce era vorba?

— Şi te-a sărutat? întrebă Clio. După ce i-ai pus mâna pe picior?

— Nu chiar, zise Elsa. A trebuit să mă joc cu el puţin mai mult. Ştii şi tu cum e. Să-l aţâţ puţin. Nu prea mult, doar puţin. Ştii la ce mă refer.

Da' de unde! Clio chiar n-avea nici cea mai mică idee. Acest lucru nu era ceva (a) ce făcuse ea vreodată sau (b)

care să-i fi trecut prin cap să facă. Pentru că era foarte, foarte toantă când venea vorba despre băieţi. Chestia asta era demonstrată.

— Sigur, minţi ea.

— Şi m-am sprijinit şi mai tare pe el. Am vorbit puţin cu el. A fost distractiv, Clio. Flirtul a fost distractiv. Şi sărutul a fost şi mai bun.

— Deci te-a sărutat? întrebă Clio, încercând să nu pară prea insistentă. Totuşi, acest lucru trebuia clarificat.

— Mmmm, toarse Elsa ca o pisică.

Clio înghiţi cu dificultate.

— Azi, a fost diferit, continuă Elsa. Nu ne-am sărutat. A fost timid. Îşi face griji că o să afle maică-mea. Însă mă descurc eu cu asta. O să am grijă de tot. Acum, ceva mai grav.

Elsa sări din pat şi deschise unul dintre sertarele dulapului ei. Scotoci printre nişte lucruri şi scoase o fotografie de pe fundul sertarului.

— Te-am minţit, îi zise lui Clio. Ţi-am spus că am rupt toate fotografiile. N-am făcut-o, am păstrat una. Uneori, o scot atunci când nu eşti aici.

Îi trecu fotografia lui Clio. Elsa şi Alex stând pe un pat acoperit cu o cuvertură gri-închis, pe peretele din spate aflându-se un poster cu o maşină. Camera lui Alex. Elsa, ca de obicei, aceeaşi persoană radiantă, strângându-l tare în braţe şi părând fericită. Alex purta un echipament de fotbal – un tricou maro-închis cu gulerul în V şi pantaloni scurţi negri. Era arogant. Avea o faţă lungă, un gât gros şi puternic şi picioare musculoase. Avea părul aproape negru şi o creastă pe mijocul capului. Nu privea înspre aparatul de fotografiat. Rânjetul lui se îndrepta către ceva sau cineva care se afla lângă persoana care făcuse fotografia. Totul în el spunea că e o jigodie. Cu J mare.

În mod ciudat, îi trecu prin cap că Aidan nu părea a fi o jigodie. Părea a fi altceva. Vederea acestei fotografii o făcuse să vadă clar diferenţa.

— Adio, Alex, zise Elsa. Nu ştii ce pierzi. Labagiule. E vremea să scap de asta. Dă-mi-o înapoi.

Clio i-o dădu înapoi. Elsa o rupse, apoi adună bucăţile şi le aruncă prin hublou.

— Băieţaşul ăsta mi-a provocat multă suferinţă. Însă, după cum se spune… Se întoarse de la hublou şi zâmbi. Să te bucuri de viaţă e cea mai bună răzbunare. Am un alt bărbat acum. Şi te am şi pe tine.

Tentaţii şi voci.

Perspectiva eliberării o schimbă pe Clio. În următoarea săptămână, se strădui să se conformeze, rezumându-se la un program rigid. Se trezea foarte devreme, ca să ia micul dejun împreună, înainte de întâlnirea de la ora opt dimineaţa. Ajuta la căratul şi pregătitul echipamentului de scufundare. De asemenea, deveni persoana oficială de la suprafaţă în timpul scufundărilor zilnice, aşteptând pe punte după ce taică-său şi Martin intrau în apă. Se strădui să stea şi să deseneze timp de patru ore în fiecare zi, antrenându-şi braţul ca să-i rămână nemişcat când vasul se legăna. Stabili meniurile şi aşeză la timp cina pe masă în fiecare seară. În vreme ce pregătea aceste feluri de mâncare, repetă diferite versiuni a ceea ce o să-i spună lui Ollie când avea să se întoarcă. Încercă să-şi amintească acea fantasmă de pe plajă, însă aceasta se estompa, aşa că începu să inventeze altele noi. Urmele de pe corp îi dispărură treptat, lăsând semne roşii şi subţiri ca firul de păianjen. Îi provocară o mâncărime îngrozitoare timp de câteva zile, însă până la urmă se obişnui şi cu asta. Curând, ajunse la o stare apropiată de Zen.

În această perioadă, de mare ajutor a fost Aidan. Era absolut clar că el făcuse ca totul să fie confuz în capul ei, precum ceva ce interferează cu recepţionarea unor unde radio. Soluţia ei incredibil de ingenioasă fu să inventeze un mic joc pe care îl numi „Tu nu exişti”.

Când Aidan venea în bucătărie, ca să o tachineze în legătură cu cina, ea zâmbea amabil şi se străduia să repete

în minte cuvintele „tu nu exişti” dincolo de orice ar fi încercat să-i transmită. Când el trecu şi se aplecă peste desenele ei cu Ollie şi făcu mai multe comentarii despre alegerile lui vestimentare ciudate, ea îi mulţumi şi îl ignoră. Pentru că el nu exista.

Bineînţeles că exista. Şi simţea că pulsul i se accelerează atunci când stătea prea aproape de ea. Îi dădea o stare de nervozitate. Nu-şi putea da seama ce anume gândea el. Observase că încerca să o evite şi pe Elsa, alegând să se ascundă în camera de lucru şi să joace jocuri video la computer toată noaptea. Ştia că asta făcea pentru că ascultase la uşă. (Da, da, ascultase la uşă. E bine să ştii când sursa iritării tale se află într-o stare de toropeală.)

Acum, Elsa era cea agitată. Din ziua aceea pe care o petrecuse cu Aidan în oraş, nu se mai întâmplase nimic între ei, din câte îşi dădea Clio seama. Calmul pe care îl afişase în zilele de început făcuse loc unor nervi tociţi.

— Trebuie să fac ceva în legătură cu asta, îi zise ea lui Clio într-o dimineaţă, după ce cobori din cameră. Rămase în cambuză în timp ce Clio curăţă şi adună resturile de la micul dejun.

— Ce trebuie să faci? întrebă Clio.

— Trebuie să mă sărut, spuse ea. Trebuie să fie contact fizic. Însă e imposibil să faci ceva pe nenorocitul ăsta de vas. Suntem toţi claie peste grămadă. Toată lumea ştie ce fac ceilalţi.

Clio frecă de zor o urmă de ou extrem de întărită şi încuviinţă compătimitoare.

— Ceea ce nu înţeleg, continuă Elsa, e faptul că nu spune nimic. Fuge şi se ascunde. Din când în când se uită la mine şi asta-i tot. Adică, vreau să spun, ţie îţi place ce vezi, nu?

Se dădu câţiva paşi înapoi şi se prezentă pentru inspecţie.

— Eu aş ieşi cu tine, răspunse Clio. Însă nu ştiu ce e în neregulă cu el. Mie întotdeauna mi s-a părut un ciudat.

— E vremea pentru scufundare, strigă taică-său în vreme ce trecea pe lângă cambuză. Poţi veni să ne dai o mână de

ajutor?

Pe punte, Martin se schimba în costumul lui ud, împleticindu-se în timp ce încerca să-şi bage piciorul în cauciucul strâmt. Clio întoarse capul pe când Julia îl ajuta pe tatăl ei să facă acelaşi lucru.

— Cred m-am cam îngrăşat aici, îi zise Martin. Găteşti prea bine. Oh, pot să te rog ceva?

Făcu un semn cu capul înspre cămaşa lui şi o cheie aflată pe un lanţ.

— Să nu pierzi asta, spuse el zâmbind. E un şperaclu.

— O să am grijă de el, rosti Clio, trecându-şi cheia pe după gât.

Aidan li se alătură, mormăind ceva în legătură cu un fier. Când Martin şi tatăl ei dispărură sub apă, Aidan rămase pe punte, ghemuindu-se într-un colţ cu laptopul în braţe. Nici măcar nu se obosi să spună bună dimineaţa sau să se uite la Clio.

Elsa târî după ea unul dintre manuale şi începu să peroreze fraze în limba italiană, cu faţa către soare.

Şi Clio privi toată scena. Şi făcu nişte calcule în minte.

Două persoane pe punte. Julia urcase în timonerie. Două persoane în apă.

Şi o cheie în jurul gâtului. O cheie care se afla lângă inimă.

Doar pentru că se purtase frumos toată săptămâna, asta nu însemna că era mai puţin interesată de ceea ce se afla în spatele acestei călătorii – doar că alesese să nu întreprindă nimic în acest sens.

A ţi se da o cheie strălucitoare înseamnă tentaţie. Cheile deschid uşi. Şi, din momentul în care se află în jurul gâtului ei, simţurile ei fură stârnite. Aceleaşi simţuri îi spuseseră pe ce culoar să-l găsească pe Ollie sau sub ce scaun se afla ghemuit Suki – acestea erau simţurile care îi spuneau să ia cheia şi să facă ceva cu ea.

Însă locul unde creierul ei îi spunea să se ducă nu era pur şi simplu unul bun.

— Trebuie să mă duc să iau ceva, le zise ea Elsei şi lui Aidan. Puteţi voi să-i supravegheaţi puţin în locul meu? Sunaţi-mă pe staţie dacă vreunul dintre ei dă vreun semn.

— Sigur! spuse Elsa. Zâmbetul ei radios însemna că se gândise că îi făcea o altă favoare, lăsând-o singură cu Aidan.

Clio intră repede. Pe de o parte, creierul îi spunea nu. Nu, nu avea voie să facă asta. Aceasta era o oportunitate serioasă. Pe de altă parte, tot creierul o împingea repede jos, pentru că nu avea mult timp la dispoziţie ca să facă acest lucru, dacă avea de gând să-l facă.

Se pomeni stând în faţa uşii Juliei, cu răsuflarea întretăiată, ţinând cheia în faţa încuietorii. Aici se aflau răspunsurile la enigmele acestui vas. Aici avea să fie descoperit ceva ce prezenta un adevărat interes. Ceva îi spuse că acest lucru era absolut necesar.

Însă, dacă ar fi prinsă, nu ar mai avea pe unde scoate cămaşa. Era doar o toană nebunească.

Simţi cheia strecurându-se în lăcaş ca şi cum o forţă supranaturală o pusese acolo, şi nu mâna ei.

Camera Juliei era mică, însă foarte îngrijită. Părea cât se poate de nefolosită, cu excepţia lucrurilor depozitate acolo. Începu prin a arunca o privire în jur, dar renunţă curând la asta şi începu să deschidă sertarele. În comoda de lângă pat era o cutie albastră cu anticoncepţionale. Clio se trase înapoi speriată parcă. Era aşezată pe o cutie transparentă din plastic, plină cu pietre. Puse, cu precauţie pilulele deoparte şi luă cutia. Pietrele erau diferite unele de altele, deşi majoritatea arătau de parcă fuseseră cioplite din nişte suprafeţe mai mari.

Toate aveau scrise pe ele simboluri, aceleaşi simboluri – o grămadă de linii ce se întretăiau într-un fel lipsit de sens. Unele erau cioplite adânc, altele doar zgâriate. Câteva păstrau urme adânci, fiind făcute probabil în argilă udă şi apoi lăsată să se usuce. Una era o bucată mică de jad ce fusese cizelată cu minuţiozitate. Simbolurile reprezentau în mod evident o scriere. Se repetau şi erau făcute cu linii

simple. Clio răsuci piatra în mână de vreo câteva ori. Văzuse caractere greceşti, şi Julia ştia bine greaca. Însă acestea, cu siguranţă, nu semănau cu caracterele greceşti.

Puse cutia la loc şi pilulele peste ea şi continuă să caute. Peste tot în cameră erau vrafuri de hârtii, majoritatea dosare groase cu articole academice referitoare la limbi străine şi traduceri, câteva disertaţii.

Multe fotocopii de documente greceşti. Lucrurile personale ale Juliei erau destul de simple. Avea haine îngrijit împăturite, o colecţie de bijuterii exotice, câteva romane groase ce păreau foarte literare şi despre care Clio nu auzise niciodată.

Nimic interesant, pe bune. Şi se pare că nu prea îi mai rămăsese timp.

Era cât pe ce să se întoarcă şi să plece în momentul în care observă o valiză neagră pe podea. Se lăsă în genunchi şi o deschise. Se desfăcu asemenea unui acordeon, scoţând la iveală câteva hârtii, în rest, era aproape goală.

Clio scotoci prin buzunare. În spate, erau şi mai multe fotocopii ale unor simboluri ciudate pe tot felul de suprafeţe. I se păru că şi buzunarele din faţă erau goale, până ce le desfăcu şi se uită bine în fiecare dintre ele. În faţă de tot, era o bucăţică de hârtie într-o învelitoare de plastic.

Lucrul care îi atrase atenţia în primul rând fu urma rotundă de ştampilă dintr-un colţ, care indica: ARHIVAT, 17 MARTIE 1926. Hârtia era veche, şi documentul fusese scris cu un toc defect ce cursese pe toată pagina, lăsând urme care se uscaseră în mijlocul unor propoziţii.

Clio îşi putea da seama unde anume cel care scrisese trebuise să reînmoaie tocul şi să reînnoiască apoi cerneala. Scrisul era repezit, însă elegant.

Draga mea Marguerite, Îţi scriu această scrisoare din Napoli, de unde urmează să mă îmbarc la bordul vasului Bell Star în doar câteva clipe.

Nu ştiu cine va ajunge primul la tine, această scrisoare sau eu.

Cu toate astea, profit totuşi de ocazie. Emoţia mă îndeamnă să-ţi scriu şi să-ţi dau această veste.

În vila în care am lucrat, în Pompei, se află o bibliotecă însă mai e şi altceva, ceva extrem de nemaipomenit. Pe unul dintre ziduri, e fixată o bucată de marmură elegant gravată. Şi, doar dacă ochii nu mă înşeală foarte tare, e gravată cu acea scriere despre care am tot discutat noi de atât timp.

Uite şi o parte interesantă – scrisul e apoi tradus în latină. Cred că proprietarul acestei vile a avut lucrări inscripţionate cu această scriere, şi aceasta era un instrument de traducere. Am găsit mai multe bucăţi de papirus. E posibil ca această bibliotecă să fie plină cu lucrări mai vechi şi mai importante decât tot ce cunoaştem noi. Şi acum, cu ajutorul acestei pietre, le putem citi.

Marmura e albă, ovală şi are şaizeci de centimetri de la un capăt la altul. Măiestria scrisului e deosebită. Pentru că e atât de esenţială, atât de nemaipomenită şi e cheia multor înţelesuri. I-am dat singurul nume ce i se potriveşte. Am numit-o piatra Marguerite.

Am obţinut permisiunea să o iau cu mine. Când ajung la Londra, o vom duce direct la Hill şi vom începe munca noastră. Până atunci, mă gândesc tot timpul la tine.

Tatăl tău iubitor.

În mod evident, această scrisoare era importantă. Era veche. Avea o învelitoare de plastic şi un buzunar propriu în partea din faţă a dosarului. Lucrurile importante sunt puse întotdeauna în faţă. Însă, spre deosebire de hârţoagele împrăştiate peste tot în cameră, aceasta nu părea să fie folosită prea des.

Rămase acolo, citind şi recitind scrisoarea. Câteva lucruri reieşeau din aceasta. Era vorba despre un vas în acea scrisoare – Bell Star. Căutau un vas. Era ceva important pe Bell Star – o piatră din Pompei, o piatră ce i-ar da

posibilitatea găsitorului să traducă din nişte limbi necunoscute.

Era exact genul de lucru pe care Julia l-ar dori. Mai ales având în vedere cutia cu pietre. Litere care nu erau în greacă. Însă fraza pe care nu şi-o putea scoate din minte era: „E posibil ca această bibliotecă să fie plină de lucrări mai vechi şi mai importante decât tot ce cunoaştem noi”.

— Ce mai e şi asta? îşi zise ea.

Trase cu putere aer pe nas, apoi închise dosarul şi prinse catarama, luând scrisoarea cu ea. Pe când urca scările, se uită prin uşile de sticlă şi văzu că scafandrii ieşiseră deja la suprafaţă. Julia şi Aidan erau amândoi în partea din spate a vasului. Se ascunse în cambuză o clipă şi strecură scrisoarea între paginile cărţii de bucate cu reţete indiene, apoi ieşi pe punte. Ceva nu era în regulă. Era prea multă agitaţie. Tatăl ei stătea în picioare pe punte, însă părea că trage ceva din apă.

Doar că nu era ceva. Era Martin.

Un fel de adevăr.

Martin era cadaveric la faţă şi stătea pe platformă cu capul între genunchi.

— Sunt în regulă, zise el. Uneori, nu prea îţi face bine, asta-i tot.

— Eşti sigur? întrebă tatăl ei. Nu arăţi prea bine. Ai dat peste vreun obstacol când te ridicai la suprafaţă? Încerci cumva o stare de narcoză14?

— Să chem un doctor? întrebă Aidan.

— Nu, spuse Martin. Nu e aşa grav. Am cam ameţit la sfârşit. Lăsaţi-mă să-mi trag răsuflarea şi apoi mă duc să mă odihnesc toată după-amiaza. O să-mi fie bine.

Aidan şi tatăl lui Clio îl ajutară să se ridice în picioare şi să meargă în cameră, unde rămase tot restul zilei. În acea seară, Clio, la cină, făcu tocană irlandeză. Părea genul de mâncare potrivită pentru cineva care nu se simţea bine. Toată ziua, a fost conştientă de scrisoarea ce se afla chiar acolo cu ea.

Când îi aduse cina, Martin arăta mult mai bine. Stătea sprijinit în pat, în cabina lui mică, citind o carte la lumina unei mici veioze care-i cobora peste umăr. Această cameră nu era Apartamentul Şampaniei. Era mai mică şi decât a Juliei.

— Îmi miroase a ceva bun, zise el. Şi nu prea am chef să mă ridic. Clio, eşti o sfântă.

Acceptă tava şi şi-o aşeză în poală.

— Te simţi mai bine? întrebă Clio.

— Mult mai bine, spuse el, luând o lingură şi gustând mâncarea. Oh… e bună.

Clio întinse mâna în spatele ei şi închise uşa.

— Te simţi suficient de bine ca să te întreb ceva? zise ea.

— Niciodată nu m-a omorât o întrebare. Dă-i bice.

— Căutaţi vasul Bell Star?

El zâmbi şi atinse cu lingura un morcov din castron.

— Ce te face să întrebi asta? rosti el.

Clio scoase scrisoarea din buzunarul din faţă al bluzei de trening.

— Cine a scris asta? spuse ea. Cine e Marguerite?

Una dintre multele calităţi ale lui Martin era că el considera inutil să piardă timpul cu întrebări ce nu l-ar fi dus în mod evident nicăieri, întrebări de genul „De unde ai chestia asta?” Ştia deja răspunsul.

— Scrisoarea din mâna ta e de la doctorul Alexander Magwell, zise el. Era profesor universitar pe la sfârşitul anilor 1800, având ca specialitate obiectele antice. A renunţat să mai predea, pentru a lucra la British Museum. A lucrat în Pompei câteva luni în fiecare an. Se întorcea dintr-o expediţie când s-a îmbarcat pe un vas ce se numea Bell Star. Înainte de a părăsi portul, a trimis această scrisoare fiicei sale, Marguerite. N-a mai ajuns niciodată acasă cu ce a descoperit. Această scrisoare a fost pusă la un loc cu hârtiile lui, care au ajuns la British Museum.

— Deci, căutăm Bell Star, corect? întrebă ea.

— Corect.

— Şi căutăm această piatră?
— Corect din nou, zise el.
— Deci nu căutăm doar un vas, lucru destul de dificil. Căutăm o piatră de pe un vas.
— Din nou, spuse el, ai pus punctul pe i.
— Asta e… mâinile lui Clio se strânseră în semn de neputinţă. Nici măcar nu e un lucru nebunesc. E altceva. Un lucru nebunesc poate fi amuzant. Ăsta e rău.
— Nu e imposibil, zise Martin.
— Nu, nu e imposibil, rosti Clio. Însă crezi că o să funcţioneze?
— S-au întâmplat şi lucruri mai stranii, spuse el.
— Şi eu mi-am pierdut o şosetă foarte mişto acum câţiva ani, zise ea. Putem merge s-o căutăm după aceea?
— Chiar ştim multe lucruri, spuse Martin. Bell Star era un vas construit în Anglia. În ultimii săi cinci ani de viaţă, a făcut călătorii între Napoli, Italia şi Marsilia, Franţa, ducând pasageri şi marfa. A plecat în ultima călătorie în 25 mai 1897. Nimeni nu ştie cu exactitate ce s-a întâmplat, însă s-a scufundat cu siguranţă între douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte. Se oprea adeseori în Civitavecchia, undeva la nord de aici. Erau aşteptaţi să se oprească acolo în această călătorie. Nu au mai făcut-o niciodată. Deci, folosind locul unde a fost zărit ultima dată Bell Star ca punct de referinţă, am ghicit trei posibile locuri unde ar trebui să se afle. Plus că avem câteva locuri potenţiale pe care le ştim de la scafandri şi nişte ponturi de la un pescar.
— Vrei să spui coordonate de scufundare? întrebă Clio.
— Asta vreau să spun, încuviinţă el. Exact. Epavele sunt adeseori găsite în locuri unde pescuitul e foarte intens, năvoadele rămân prinse sau sunt pierdute. Deja am dat peste primele patru. Mai avem destule încă.
— Bine, zise Clio. Poate găsim vasul şi poate găsim şi piatra. Nu prea e posibil, însă de acord. Întrebarea e de ce? De ce noi? De ce ne pasă nouă? De ce finanţează tata

chestia asta, şi nu Cambridge-ul sau British Museum, sau vreo altă mare organizaţie?

— Asta e o întrebare ceva mai complicată, spuse el. Una la care chiar nu pot să răspund.

— Şi ce e cu secretomania asta? continuă Clio. De ce se comportă toată lumea de parcă ar fi din CIA în legătură cu piatra asta veche?

— Cred că e dorinţa Juliei, însă tatăl tău face acest lucru în stilul lui obişnuit. Puţin exagerat.

— Martin, rosti Clio, aplecându-se puţin. Am fost în situaţii stranii în viaţa mea, însă asta e cu siguranţă campioana Olimpiadei Ciudăţeniilor. Şi scrisoarea asta? E un original. Nu o copie. Deci cum a fost scoasă de la muzeu? Mama lucrează în muzee. Sunt foarte serioşi în legătură cu păstrarea lucrurilor. Deci cum a ajuns la noi?

— Julia a zis că un coleg a apărut într-o zi cu ea, că probabil fusese scoasă din muzeu cu mulţi ani în urmă, s-a amestecat printre hârţoage cândva înainte de apariţia computerelor, înainte de a exista o securitate sofisticată. Sunt multe documente la British Museum. Milioane peste milioane. Are una dintre cele mai mari colecţii de… tot felul de lucruri, zău aşa. Şi nu e o scrisoare extrem de importantă pentru muzeu. Sunt sigur că nimeni n-a observat niciodată că a dispărut. Era doar o scrisoare personală de la un academiciam mort acum foarte mult timp.

— Un coleg? repetă Clio. Chestia asta nu e foarte precisă. Cineva pur şi simplu şi-a făcut apariţia într-o zi şi i-a înmânat ei scrisoarea asta, şi ea i-a arătat-o tatei, şi atunci el a cumpărat iahtul şi s-a dus să găsească vasul? Haide, Martin. E timpul să-mi spui totul.

— Tocmai ţi-am spus tot ce ştiu, zise el. Pe bune. Am vrut să-ţi spun de Bell Star mai devreme, dar mi s-a cerut să n-o fac. Chiar nu ştiu prea multe. Am venit şi eu în această călătorie pentru că am crezut că, poate, tatăl tău s-a ambalat cam prea tare în chestia asta. Dispuneam şi de

timp şi am crezut că va fi distractiv să învăţ să mă scufund. Achiziţionarea iahtului a fost o mişcare cam deplasată, admit. Însă îl poate vinde. S-ar putea să fie foarte valoros.

Întinse mâna înspre poliţa de lângă pat şi scotoci după cheie, pe care i-o înmână lui Clio.

— Acesta e un şperaclu, spuse el.

— Ştiu.

— Mi-am dat seama că ştii. Ia-l şi pune scrisoarea acolo unde ai găsit-o. O să-mi mănânc tocana.

Luă furculiţa şi începu să mănânce cum se cuvine. Clio zări o sticluţă ascunsă în spatele ceasului deşteptător. Stătuse ascunsă până în momentul în care el întinsese mâna după cheie. O ridică.

— E nitroglicerină, zise ea, citind eticheta. Asta nu e pentru probleme de inimă?

— Ce, rosti el cu un zâmbet. Eşti cumva doctor?

— Nu, spuse Clio. M-am uitat mult la televizor. Am văzut reclame la medicamente. Plus că pe sticlă e un abţibild cu o inimă.

— Ah, zise el. Foarte bine ochit.

— Martin, te simţi… bine? Pe bune?

— Am doar o mică durere în piept, spuse el. O am de ceva timp. Nu e nimic serios.

— Şi ai voie să fii aici şi să faci asta? Să te scufunzi? întrebă ea. Tata ştie?

— Exerciţiul îmi face bine, zise el. N-am făcut suficiente exerciţii înainte. Şi problema nu e serioasă. Iau o grămadă de medicamente pentru asta, crede-mă. O să fie bine. M-am cam epuizat azi. Îţi faci prea multe griji, Clio.

Părea obosit şi dornic să-şi termine cina. Clio se ridică în picioare.

— Mănâncă, zise ea. O să-ţi mai aduc dacă vrei. Doar sună-mă pe staţie.

— Clio, spuse el. Tatăl tău a fost foarte deprimat după divorţ. Foarte, foarte deprimat.

— Toţi am fost, zise ea.

— Ştiu. Însă a luat chestia asta ca pe ceva foarte personal. Mi-am făcut griji pentru el. Pentru mine, e ca un frate mai mic. Ştiu că n-o placi pe Julia. Nici nu mă aşteptam să o placi. Ştiu că tu consideri toată treaba asta cam extremă, însă aşa e taică-tău. E prima dată că-l văd să se comporte ca înainte. Am venit să mă asigur că rămâne aşa. Sunt de partea ta. De partea amândurora. Nu am de gând să las să i se întâmple nimic.

Chestia asta era liniştitoare, deşi ea nu se putu abţine să nu se zbârlească puţin. Divorţul trebuie să-l fi rănit pe taică-său. Era vina lui, la urma urmelor. Ea era cea nevinovată.

— O să-ţi aduc cheia înapoi, zise ea.

Se duse până la uşa Juliei, puse cheia în broască şi apoi se opri. Să pună cheia la loc avea sens. Însemna că nu vor fi probleme. Însă, într-un fel, ştia că nu putea pune acea scrisoare înapoi, nu până ce ajungea să descopere adevărul în legătură cu asta.

Strecură scrisoarea sub bluză în timp ce se ducea să înapoieze cheia.

O dereglare generală.

A doua zi a fost ziua Prăbuşirii Fizice şi Mentale pe Fluturele de Mare. Nu exista nici un simţ real al momentului zilei, atât pe cer, cât şi în activitatea lor. Părea că timpul rămăsese fixat pentru totdeauna la o nenorocită oră patru. Eşecurile se adunau. Măcar acest lucru era palpabil.

Nu se duseră nicăieri. Rămaseră ancoraţi între nicăieri şi niciunde. Nimeni nu-i spuse lui Clio de ce, însă bănui că făceau din nou planuri, încercând să reevalueze în ce locuri să se scufunde. Nu că ar fi putut, într-adevăr, să se scufunde acum, că Martin era la pământ. Scufundatul era ceva ce întotdeauna trebuia făcut în doi.

Şi, în afară de asta, vremea era groaznică. Nu era furtună, însă era o burniţă nenorocită ce făcea ca apa şi cerul să devină gri şi să arate total neatrăgătoare. În interiorul

vasului era prea frig cu aerul condiţionat pornit, dar, când îl opriră, atmosfera deveni mult prea umedă.

În acea dimineaţă, Martin rămase în pat, şi Elsa îşi păstră obiceiul ei de a dormi. Tatăl lui Clio, Aidan şi Julia se ascunseră în timonerie. Clio îşi puse căştile în urechi şi încercă să-şi mai înveselească starea de spirit, însă fără folos. Creierul ei rumega încă discuţia din seara precedentă. Acum ştia ce anume, dar de ce nu-i era încă limpede. Care era rostul acestei misiuni importante şi secrete pentru căutarea unei pietre vechi? De ce nu putea toată lumea să ştie despre ea? De unde avea Julia scrisoarea?

Era pe punctul de a se gândi la aceste întrebări şi de a reîncălzi tocana pentru cină când auzi un zăngănit, un scrâşnet şi sunetul de neconfundat al apei ce ajunge într-un loc unde n-ar trebui să fie. Se uită pe culoar şi văzu spumă ieşind din maşina de spălat cu uscător încorporat a Fluturelui de Mare.

Ridică staţia încetişor.

— Aici e Numărul Cinci, zise ea în staţie. Maşina de spălat tocmai s-a revoltat. Cred că suntem pe cale să ne cam udăm.

Oricare fuseseră planurile lor pentru restul după-amiezii, acestea fură repede lăsate baltă. Locul de unde venea apa trebuia închis pentru a opri revărsarea ce umpluse cu spumă tot coridorul şi ceva din sufragerie, îmbibând covorul cu apă.

Tatăl ei deveni arţăgos, repezindu-se la maşină şi aruncând dezgustat piesele pe jos. Aidan se ocupă de aceasta cu foarte mare calm, trimiţându-l înapoi în timonerie şi preluând controlul. Era, de fapt, destul de impresionant să-l urmărească pe Aidan stând pe covorul ud şi demontând maşina. Şi chiar părea să se priceapă.

— Cum de ştii ce trebuie să faci? întrebă Clio.

— E doar o maşină de spălat, zise el. Nu e atât de complicat.

— Mda, dacă ai mai reparat una înainte.

— Dispozitivele sunt, de obicei, destul de simple – spuse el, uitându-se la butonul rotativ din cauciuc cu o expresie uşor nedumerită.

Se auziră nişte paşi răsunători pe scări, şi Julia îşi făcu apariţia de undeva, de jos. Aidan îi bloca accesul în camera de zi, şi ea călcă direct pe covorul ud.

— Ce e asta? întrebă ea. De asta a fost oprită apa?

— Da, zise Aidan. Lucrez la treaba asta.

— Nu trebuie să faci tu asta. Lasă-l pe Ben să o facă.

— Ben a încercat, spuse Aidan. Însă şi-a pierdut răbdarea.

— Şi eu îmi pierd răbdarea, zise Julia. Avem o treabă serioasă de făcut. Termină cu asta şi vino jos.

— E supărată în legătură cu ceva, rosti Aidan după ce Julia plecă. Extrem de supărată.

— Şi tu ştii de ce anume? întrebă Clio.

— Mda, zise Aidan, băgându-şi din nou capul în cuva maşinii de spălat. Clio se pomeni zgâindu-se la picioarele şi fundul lui.

Apoi, scutură capul şi se frecă repede la ochi. Doamne Dumnezeule, poate chiar era disperată.

Sus, în Apartamentul Şampaniei, Elsa stătea în pat, scriind ceva pe un caiet mare.

— Ştii ce e asta? întrebă ea.

— Nu, răspunse Clio.

— E o scrisoare către Alex. Ştiu că n-ar trebui să-i scriu scrisori lui Alex, chiar dacă nu i le trimit, însă voiam doar să-l înştiinţez că mă simt mai bine. Voiam să mă bucur puţin. E lungă de unsprezece pagini. Şi asta?

Ridică un alt teanc de hârtie.

— E o scrisoare către Aidan. Asta are nouă pagini. Cred că-mi pierd iar minţile, Clio. Nu mă mai simt vindecată.

Clio se aşeză lângă ea şi îşi puse mâna pe braţul ei.

— Nu mai suport, zise Elsa, şi ochii i se umplură de lacrimi. Mi-e atât de scârbă de vasul ăsta. Mi-e atât de scârbă de Alex. Şi vreau să se întâmple ceva cu Aidan. Nici

măcar nu mai ştiu dacă mă place. E aşa o harababură în capul meu.

Lacrimile începură să i se prelingă pe faţă. Îşi trase nasul şi le şterse cu mâna. Clio se aşeză în capul oaselor pe perne şi o cuprinse cu braţul.

— E în regulă! spuse Clio. Crede-mă. Ştiu cât de înnebunită trebuie să te simţi aici.

Elsa îşi lăsă capul să se prăbuşească pe umărul lui Clio şi şi-l ascunse în scobitura gâtului. Părul ei mângâie bărbia lui Clio.

— Pot să te întreb ceva? zise Elsa.

— Da, răspunse Clio pe un ton liniştitor. Sigur.

— Tu şi Aidan, spuse Elsa încetişor. Tu nu…

— Eu nu ce anume?

— Tu nu-l placi?

— Poftim? zise Clio. Pe Aidan? Nu. Eu… nu.

— Doar că sunteţi atât de asemănători, rosti ea. Uneori, mi se pare că voi doi ar trebui să fiţi împreună.

— Aidan? întrebă Clio şi inima începu să-i bată cu putere. Şi cu mine? Dumnezeule, nu. Elsa, nu.

Negarea era rostită mult, mult prea repede decât se învârtea creierul ei. Însă chiar să o audă pe Elsa făcând sugestii era ceva ameţitor. Tulburător. Foarte, foarte neliniştitor. N-avea nici un sens!

— Bine! zise Elsa, scoţând un oftat profund. Nici n-ai idee cât de mult m-am stresat ca să-ţi pun întrebarea asta. M-am gândit mult şi am o idee. Vreau să-ţi cer o favoare enormă. Şi nu poţi refuza. Pe bune.

Vorbea repede acum, într-un şuvoi de uşurare. Se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa la Clio.

— Ce anume? întrebă Clio cu mintea încă depănând ceea ce spusese Elsa. Ea crezuse că Aidan şi Clio erau asemănători? Că ar trebui să fie împreună?

— Ei bine, zise ea. Evident, cred că trebuie să se întâmple ceva. Şi simt că n-avem nici o şansă, ştii tu, să se întâmple

ceva dacă suntem captivi pe vasul ăsta. Deci mă gândeam că poate ai vrea să facem un fel de… schimb?

— Schimb?

— De camere. Doar o singură noapte. Şi nu e asta – nu vreau doar să mă culc cu el. Ei bine… ceea ce vreau să spun e că vreau să rămână aici peste noapte. Ca şi cum ar fi o întâlnire romantică. Dar n-avem unde să ne ducem decât aici. N-am vrut să-l întreb pe el până nu te-am întrebat pe tine prima.

Chestia asta o trezi pe Clio la realitate. Îşi văzu camera, patul, pătura de culoarea cafelei, vederea către baia magică. Lucruri care acum păreau acasă. Micul ei univers.

Şi prietena ei care voia doar această mică favoare. Care, în mod ciudat, îi întorcea stomacul pe dos. Nu, într-adevăr. Nu voia ca Aidan să fie în patul ei şi să se culce cu Elsa. Să facă ceva cu Elsa.

— Cum? zise Clio. În noaptea asta?

— Nu, nu! rosti Elsa. Mâine. Trebuie să fac un plan de bătaie. Zău. E un fel de întâlnire romantică. Însă eşti liberă să refuzi. Îţi cer atât de mult!

— Bineînţeles, se auzi Clio spunând. Sigur.

— Asta e, zise Elsa, ridicând cea mai mică dintre cele două scrisori. Invitaţia.

— E o invitaţie cam lungă, comentă Clio.

— Lungă, însă foarte interesantă, spuse Elsa. Nu cred că o să-l deranjeze. Mai am o favoare pe care trebuie să ţi-o cer. I-o poţi da tu? Cred că s-ar simţi mai bine în legătură cu asta dacă ştie că eşti în totalitate de acord. Va trebui să fim vicleni, să facem cu foarte mare atenţie schimb de camere. Deci noi trei vom conspira pe bune.

— Exact, zise Clio şi un milion de sentimente confuze se declanşară pe dată în interiorul ei. Nici o problemă. Nici un fel de problemă.

Schimbul.

Repararea maşinii de spălat dură câteva ore, fiind întreruptă o scurtă perioadă de timp, când Aidan dădu

drumul la apă pentru ca ea să poată pregăti cina pentru seara aceea. Clio stătea în camera de zi, ghemuită pe canapea, prefăcându-se că citeşte o carte. În buzunarul hanoracului avea două scrisori. Nervii ei întinşi la maximum făceau să o mănânce urmele de la înţepăturile meduzelor.

Elsa stătea în mod intenţionat ascunsă. Problema o constituia tatăl lui Clio şi Julia care refuzară pur şi simplu să meargă la culcare la fel de devreme ca de obicei. Clio trebui să asiste la discuţii referitoare la maşini de spălat şi arheologie – un amestec şi mai rău decât orice auzise ea vreodată în viaţa ei.

În cele din urmă, Aidan dădu liber ca apa să fie pornită, şi Julia zise că trebuia să meargă şi să facă un duş. În clipa în care taică-său dispăru, Clio se duse la Aidan care se afla lângă maşina de spălat.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise ea. Afară.

El ridică privirea din locul de unde se afla aşezat pe podea. De foarte aproape, Clio văzu că faţa lui era uşor lucioasă de la transpiraţie, iar ochii păreau obosiţi.

— Afară? întrebă el.

— Da. Acum. Haide.

Se ridică apucându-se cu mâinile de maşină. Şezutul era complet ud din pricina statului pe covorul înmuiat de apă. Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Totul era atât de absurd.

Îl duse în spatele punţii, cât putu ea de departe de ochii celorlalţi. Ştia că Elsa îi putea vedea din vestibul dacă se uita afară. Însă se părea că nu o făcea.

— Te duci iar să înoţi? întrebă el.

— Nu, zise ea. Vreau să aud ce anume ştii tu despre piatra Marguerite.

El se sprijini de marginea iahtului şi o privi în ochi, întunericul umbrindu-i chipul, făcându-i ochii şi mai strălucitori. Doar privindu-l cum stătea cu mâna sprijinită de balustrada vasului, inima începu să-i bată iarăşi cu putere.

— Tatăl tău ţi-a pomenit despre asta? întrebă el.

Ea ridică scrisoarea. Aceasta fâlfâi în bătaia vântului. O ţinu bine. Ochii lui Aidan se fixară pe scrisoare.

— Cum naiba ai pus mâna pe asta? spuse el.

— Unele lucruri se mai rătăcesc, zise ea.

— Nu şi ăsta.

— Oh, nu? Atunci cum a ieşit, în mod accidental, de la British Museum şi a ajuns pe vasul ăsta, la noi? Se pare că această scrisoare are o lungă istorie a rătăcirii.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită spre cer, scoţând un oftat lung.

— Juliei nu-i place asta, rosti el. Totuşi, eu n-am crezut că ai fost tu. Am crezut că a fost rătăcită pe undeva. Dacă descoperă că tu ai luat asta…

— Nu va descoperi, zise Clio. Va reapărea. Însă nu înainte ca eu să aflu ce înseamnă toate astea. Ştiu că noi căutăm Bell Star. Ştiu că încercăm să punem mâna pe piatra Marguerite. Ceea ce vreau eu să ştiu e de ce anume. De ce e atât de importantă?

— Clio…

— Nu mă lua pe mine cu Clio. Am dreptul să ştiu şi nimeni nu-mi spune nimic. Dacă nu-mi explică cineva toate aceste lucruri, o să-mi pierd minţile. Ai priceput asta? Nu aţi avut încredere în mine din prima zi, însă fară motiv.

— Şi de ce mă întrebi pe mine? zise el.

— Pentru că, într-un fel, am încredere în tine, spuse ea. Cred că tu eşti sincer. Şi îţi promit că n-o să zic nimănui că mi-ai spus. Oricum, deja ştiu ce anume. Trebuie să ştiu şi de ce anume. Întreb cum anume am ajuns să fim toţi pe acest vas. Eu, tu, Elsa, tata, această scrisoare. Spune-mi ce înseamnă. Nimeni nu a zis că n-ai voie să faci asta.

El trase cu putere aer în piept.

— Dacă o să facem asta, zise el, trebuie să stabilim un cerc al încrederii.

— În regulă, rosti Clio. E corect, indiferent ce înseamnă acest lucru. Cum facem asta?

— Îţi pun nişte întrebări şi tu răspunzi sincer la ele. O să-mi dau seama dacă minţi.
— Cum?
— Eu îi recunosc din prima pe mincinoşi.
— Asta e superputerea ta? întrebă ea. Toţi avem cel puţin una.
— E una dintre ele, zise el. Hai să ieşim un pic din câmpul vizual.
— Şi unde să mergem?
— Jos, spuse el, făcând semn cu capul către spatele punţii, către apă.
— Vrei să înoţi? Cred că eu o să sar peste asta.
— Platforma, geniule, zise el.
Coborâră scările din spate, dinspre platformă. Aceasta era la nivelul apei, afundându-se din când în când un centimetru sau doi sub suprafaţa mării. Trebuiră, de fapt, să se aşeze în barca portocalie legată de platformă. Aidan era deja ud, aşa că nu-i mai păsa. Clio se aşează în apă, asigurându-se că scrisorile nu se udă.
— Eşti pregătită? întrebă el.
— Cred că da, zise Clio nesigură. Ce vrei să ştii?
— Majoritatea fetelor pe care le cunosc vorbesc întruna despre iubiţii lor. Tu nu pomeneşti niciodată despre al tău. De ce?
— De ce ţi-aş spune ţie despre el? întrebă ea defensiv.
De ce oare o întreba el asta?
— Nu i-ai spus nici Elsei. Eşti foarte misterioasă în legătură cu el. Unde v-aţi întâlnit?
— Ce contează? răspunse ea. Am venit aici, jos, ca să vorbim despre piatră.
— Nu spun că ar conta. Am spus că vreau să stabilesc un oarecare cerc al încrederii. Îl cheamă Ollie, da?
Clio încuviinţă încetişor din cap.
— Deci unde l-ai întâlnit pe acest Ollie.
— Într-un magazin de artă, zise Clio.
— Magazinul celebru. Acolo unde trebuia să lucrezi şi tu.

— Exact, confirmă Clio.
— Deci, el e… artist?
— E pictor, spuse ea.
— Ai vreuna dintre picturile lui? întrebă el, apropiindu-se ceva mai mult de marginea lui de platformă scufundată în apă.
— Cu mine? întrebă Clio.
— Nu, aşa… în general.
O privea drept în ochi acum, aşa cum stătea ghemuită pe vine la câţiva centimetri distanţă de el.
— Nu, zise ea. Însă mulţi pictori nu-şi dezvăluie lucrările.
— Nici măcar iubitelor lor?
— Nu, rosti Clio cu hotărâre. Nu atunci când îşi întemeiază portofoliul. Acum, e rândul tău.
Măcar chestia asta era adevărată în legătură cu pictorii. Aici nu minţise.
— Bine, spuse el. Uite cum e. Totul se dezvoltă, da? Oamenii moderni o fac de vreo două sute de mii de anii. Putem ţine socoteala a cinci sau şase mii de ani în termeni de civilizaţie. Ştim puţine despre activitatea de dinainte de asta – oamenii plantau seminţe şi îşi ascuţeau beţele. Însă civilizaţia actuală nu s-a ivit decât în jurul anului 3500 î. Hr. Deci o mie nouă sute cincizeci de ani au vânat căprioare şi au trăit în peşteri, făcând foarte puţine progrese şi apoi, brusc, îi avem pe sumerieni şi pe egipteni. Sumerienii au fost primii, egiptenii câteva sute de ani mai târziu. În mod esenţial, cea mai mare, cea mai inteligentă, cea mai veche civilizaţie este civilizaţia egipteană. Toată lumea ştie că ei ne-au dat mumiile, hieroglifele şi piramidele. Toată lumea îi iubeşte. Până aici, mă urmăreşti?
Clio încuviinţă. El revenise puţin la acea voce a lui care parcă spunea „Merg la Yale şi Cambridge”, însă, de data asta, era straniu de suportabilă. Poate pentru că, dintr-odată, era interesată de ceea ce avea el de spus. Sau poate pentru că era greu să fii prea nesuferit atunci când stai ghemuit în câţiva centimetri de apă, în întuneric. Clio îşi

aminti de noaptea când fusese „doborâtă” de meduze. Cum Aidan turnase apă peste tot trupul ei. O trecură fiorii.

— Ia gândeşte-te la asta, zise el. Cu fiecare an, tehnologia se îmbunătăţeşte. Gândeşte-te cât de departe am ajuns în doar o sută de ani. O lume complet diferită, corect? Acum, hai să ne uităm la Marea Piramidă din Giza. E una dintre minunile arhitecturale ale lumii. Majoritatea istoricilor o plasează în jurul anului 2560 î. Hr. E destul de devreme în istoria omenirii. Şi ştii ce? Tot nu ştim cum a fost construită şi tot nu ştim ce anume face.

— Nu face nimic, spuse ea. Stă acolo pur şi simplu. E un mormânt.

— E ceva mult prea complicat pentru a fi doar un simplu mormânt, spuse el. Pentru început, se află în locul unde se întâlnesc cel mai lung meridian şi axa est-vest. Marchează centrul exact al pământului – ceva ce oamenii nici măcar nu au început să identifice decât cu câteva sute de ani în urmă. E înaltă de aproape o sută cincizeci de metri şi e făcută din peste două mii de blocuri de piatră ce cântăresc între două şi cincisprezece tone fiecare. Au fost aşezate atât de perfect, încât marginile nu sunt niciodată în afară mai mult de douăzeci de centimetri. Interiorul e proiectat şi construit atât de perfect, încât nu-ţi prinzi niciodată unghiile în îmbinările blocurilor de piatră. Plus că întreaga chestie a fost proiectată şi construită într-o uimitoare armonie geometrică. Şi e îndreptată înspre nord, sud, est şi vest. Cum? De ce? Nu avem nici cea mai vagă idee.

— Şi ce are asta a face cu noi acum? întrebă Clio. Adică, sunt impresionată că ştii toate aceste lucruri, însă nu vorbim despre Egipt.

— Mi-ai cerut să-ţi explic, zise el. Aşa că-ţi explic. Închipuiţi-l pe un puşti care se duce la grădiniţă. Puştiul trebuie să înveţe cifre şi litere, şi cum să-şi lege şireturile pentru că are cinci ani. Acum, închipuie-ţi că acel puşti începe să mâzgălească ecuaţii liniare avansate de algebră în cărţile lui de colorat, apoi desenează un set complet de

schiţe arhitecturale pentru un zgârie-nori. Şi apoi, construieşte acel zgârie-nori. O să crezi probabil că s-a întâmplat ceva straniu. Tot aşa ciudaţi şi „nelalocul” lor sunt şi egiptenii. Sunt atât de ciudaţi, încât există oameni care cred că extratereştrii i-au învăţat.

— Deci… cum au învăţat toate aceste lucruri?

— Dacă vrei să ştii răspunsul la asta, trebuie să-mi spui ceva mai mult despre misteriosul iubit.

— Ăsta nu e un joc, Aidan! spuse ea.

— Nu, rosti el. Ai dreptate. Nu e. Şi bănuiesc că ţi-ai da seama dacă ar fi. Însă, dacă ai înceta să mai fi atât de evazivă, ar fi mai uşor pentru mine să-mi pun fundul la bătaie pentru tine. Că doar nu-ţi cer să-mi spui codul PIN şi parola.

Clio simţi cum roşeşte. Însă, probabil, el nu putea să vadă acest lucru. Era mult prea întuneric.

— Ce vrei să ştii? zise ea.

— Sunt captiv pe vasul ăsta fără televizor. Am nevoie de ceva divertisment. Aşa că haide. Adu-l aici, în faţa mea.

Creierul ei simţea un înţeles oarecare în aceste vorbe. Fie Aidan era ciudat pur şi simplu şi o zăpăcea – cu totul posibil – fie chiar încerca să stabilească un oarecare cerc al încrederii. Ceea ce era foarte… surprinzător.

— E înalt, zise ea.

— Mai înalt decât mine?

— Nu cu mult, spuse ea cu un râs scurt. Însă da. Mult mai înalt decât tine.

— Cu cât e mai înalt?

— Are 1,95.

Chiar şi în întuneric, Clio îşi dădu seama că Aidan nu părea să creadă.

— Are 1,95, repetă ea. Acum, de unde au învăţat egiptenii toate aceste lucruri dacă e atât de imposibil?

— Nimeni nu ştie, rosti Aidan.

— Ăsta e răspunsul tău?

— Acesta e răspunsul. Nimeni nu ştie. Fie erau pur şi simplu foarte, foarte deştepţi, fie…

— Fie?

— Fie a fost cineva înaintea lor despre care nu ştim prea multe. Nişte oamenii foarte inteligenţi. Aici treaba începe să se încurce, şi oamenii încep să se îndepărteze.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Vreau să spun că oamenii devin sensibili când începi să faci speculaţii despre istoria antică. Sunt o mulţime de teorii, şi unele dintre ele nu sunt luate prea în serios.

— Cum ar fi? întrebă ea.

— Cum ar fi că au fost cunoştinte care s-au pierdut. Cunoştinţe care provin de la o civilizaţie care a fost cel puţin parţial distrusă într-un fel de cataclism, cum ar fi un potop.

— Stai puţin, vorbeşti despre Arca lui Noe? întrebă ea. În care au urcat animalele două câte două?

— Arca lui Noe e una dintre multele poveşti care vorbeşte despre potop. Numeşte orice cultură străveche şi în aceasta se vorbeşte despre potop. Istoria potopului apare şi în Epopeea lui Gilgames, cea mai veche poveste cunoscută. Grecii au vorbit despre două inundaţii importante. Povestea asta apare în India, China, Europa… maiaşii, incaşii şi aztecii vorbesc despre ea. Poveştile vorbesc toate despre inundaţii importante şi uneori detaliile sunt asemănătoare. Şi nu spun să se ia povestea cu Arca lui Noe ad litteram. Spun doar că aici e un model precis. Poveştile despre inundaţii, despre un grup pierdut de oameni. De sub ape. Acum, mă mai poţi urmări?

— Spune-mi, te rog, că nu vorbeşti despre Atlantida, zise ea, cufimdându-se pe locul ei. Atlantida, mitica civilizaţie completamente pierdută. Atlantida, chestia despre care se fac parcuri de distracţie?

— Nu e Atlantida în felul în care te-ai putea gândi tu, spuse el. Tipul care a găsit primul piatra a crezut că era Atlantida. Atlantida era o teorie ceva mai viabilă la acea vreme. Acum,

ştim că nu există continente scufundate. E mai mult ideea unei lumi care a fost înainte. Există urme de limbaje, fragmente şi piese găsite peste tot pe glob. Asta e partea ciudată. Limbajele sunt ceva local. Găsim dovezi a ceva mare, ceva răspândit la nivel mondial. O societate care ar putea călători prin lume înainte de a bănui cineva că ar putea-o face. Găsim mereu dovezi ale acestui lucru, însă nimeni nu poate descifra scrisul. Aici intervine piatra Marguerite. Indiferent ce crezi despre această teorie, piatra Marguerite ne poate ajuta să traducem o limbă antică pentru prima dată. Iar acest lucru ar putea schimba istoria aşa cum o cunoştem noi. Ad litteram.

— Uite ce e, zise Clio. Dacă a existat vreo vastă lume subacvatică, nu am fi aflat ceva mai multe lucruri despre ea până acum?

— Poate. Însă scufundările au apărut abia în 1943. Înainte de asta, nu exista arheologie subacvatică. Adică şaptezeci la sută din suprafaţa pământului era inaccesibilă. Şi acest domeniu… se bazează pe amatori. Oameni care găsesc lucruri din întâmplare. Arheologia subacvatică e de fapt destul de nouă. Deci, nu. Acum ştii ce înseamnă piatra. Vrei să cunoşti şi altceva din ce ştiu eu?

Clio aşteptă. Inima ei o luase iar la sănătoasa; în mod inexplicabil.

El se aplecă până ce ajunse aproape de faţa ei, cu respiraţia aproape de nasul şi obrazul ei. Clio îşi auzea bătăile inimii răsunând în spaţiul din spatele urechii. Apa ce pătrundea prin pantalonii ei de pijama era rece, şi ea îşi simţea din nou toţi nervii din trup, ca în noaptea întâmplării cu meduzele.

— Nu ai un iubit, zise el. Ai minţit. Ţi-am spus doar. Pot dibui o minciună.

Informaţiile veniseră toate prea repede, iar asta… asta era ca o palmă peste faţă. Nu avea un iubit. Era o mincinoasă nebună, dintr-o familie de demenţi. Ochii lui verzi o sfredeleau acum.

— Eşti un… începu ea.

Însă nu ştia ce era el.

— Am ştiut-o eu, spuse el. Din prima zi, am ştiut-o.

El veni ceva mai aproape. Curentul, sentimentul ciudat pe care-l simţise pe canapea când el se aplecase atunci spre ea era din nou prezent. Însă expresia lui era atât de stranie şi difícil de citit prin întuneric. Auzea cum valurile izbeau barca. Chicoteau parcă. Umilirea ei era absolută. O prinsese. Răsese de ea în tot acest timp. Se întoarse şi se uită fíx la marea întunecată. Apoi, se ridică în picioare, bălăbănindu-se în timp ce barca se unduia.

— Uite, zise ea, apucând scrisoarea Elsei şi arătându-i-o. Asta e pentru tine.

Întâlnirea romantică.

A doua zi dimineaţă, Clio se trezi simţindu-se rău. Stomacul îi era foarte sensibil şi capul îi vâjâia. Nu voia să se ridice din pat. Nu voia să pregătească micul dejun. Nu voia să târâie după ea echipamentul pentru scufundat sau să se zgâiască la hărţi în timonerie. Voia doar un pat, un televizor şi gustări reci. Voia ca şi pisica ei să fie acolo.

Însă n-avea televizor, de pisica ei avea grijă o vecină poloneză în Philadelphia, patul ei actual era parţial ocupat şi îşi închiriase spaţiul personal pentru noaptea aceea.

Aşa că se sculă. Nu făcu duş. Trase pe ea pantalonii de pijama cu cranii şi cu o bustieră neagră şi îşi prinse părul în vârful capului.

Vremea se înseninase, dezvăluind o zi cu un soare orbitor. Proasta dispoziţie de ieri trecuse, şi Martin coborâse din pat şi se simţea bine, la fel ca de obicei. Julia părea fericită, probabil pentru că scrisoarea, în mod cu totul şi cu totul misterios, apăruse iarăşi în unul dintre teancurile ei de hârtii. Clio făcu pâine prăjită la micul dejun şi adormi pe canapea înainte de a da ochii cu cineva – cineva fiind Aidan, care nu-şi făcu apariţia. Când se trezi, Elsa stătea aplecată deasupra ei.

— E enervant, zise ea.

Asta însemna că era vorba despre Aidan.

— E jos cu maică-mea, deci nu mi-a răspuns. Nici măcar nu ştiu dacă a citit-o. De ce nu poate pur şi simplu să spună da, ca să mă duc să pregătesc lucrurile? Poţi să pui la cale altă modalitate de a vorbi cu el?

— Nu, spuse Clio. Chiar nu pot.

— Te simţi bine? întrebă Elsa.

— Pur şi simplu, nu mă simt bine, zise Clio.

— Oh, rosti Elsa. Îmi pare rău. Eşti sigură că n-ai nimic împotrivă cu chestia asta?

— Sunt sigură, spuse Clio, fără să fie sigură de nimic.

Aidan reuşi să stea ascuns aproape toată ziua, ceea ce fu bine pentru Clio şi nu atât de bine pentru Elsa. Aceasta îl monitoriză toată după-amiaza şi, în cele din urmă, se întoarse cu nişte veşti pe când Clio strângea leneş resturile de la masa de prânz.

— A zis da! spuse ea. Va trebui să găsim o soluţie când anume să facem schimb de camere.

— Oricând vrei tu, zise Clio, încercând să pară fericită. Eu vreau doar să stau în pat. O să citesc sau o să văd ce-o să fac. De ce? De ce, of, de ce îi păsa de toate astea?

Totuşi, simţea de parcă ceva ar fi fost viu şi ar fi pâlpâit în interiorul ei – un fel de speranţă, un fel de ceva anume ce tocmai fusese anihilat înainte ca ea să-şi dea măcar seama ce era.

Îşi făcu bagajele seara devreme cât timp era lumină afară – îngrămădind la un loc pijamale, cărţi şi ipod-ul. Ridică ecusonul de la Galaxy. I se părea că trecuse atât de mult timp de când Ollie i-l scrisese şi i-l prinsese de tricou. I se părea că era din altă viaţă.

Toate uşile de jos erau închise când intră încetişor în camera lui Aidan. El nu era acolo – trebuie să se fi aflat în camera de lucru.

Văzuse camera lui Aidan în prima seară, însă, intrând acum în ea, era ca şi cum ar fi descoperit o parte nouă a Fluturelui de Mare. Era cu mult mai mică decât

Apartamentul Şampaniei; patul lor n-ar fi încăput acolo. Era mai întunecoasă, şi covorul mai puţin pufos.

De asemenea, era în totalitate „plină de Aidan”. Mirosea a deodorant bărbătesc. Peste tot pe podea se aflau cabluri, un mic teanc de romane SF şi două manuale de inginerie ce arătau înfricoşător pe noptiera micuţă. Lângă pat zăceau cutii goale şi mototolite de sucuri. În rest, camera era curată.

Clio îşi goli rucsacul, aranjă cărţile şi ipod-ul pe noptieră, împingând deoparte staţia lui Aidan. Se urcă în pat. Observă că era mai tare decât al ei. Şi pătura nu era la fel de drăguţă. Întinse mâna, luă pătura şi şi-o trase peste faţă. Mirosea a Aidan, ceea ce era de aşteptat. Însă în seara aceea, va dormi în acest miros pe când el va sta în patul ei.

Să se gândească la acest lucru se dovedi a fi prea mult.

Se ridică în picioare şi îşi trase pijamalele pe ea în momentul în care uşa se deschise. Aidan intră în cameră.

— N-ai vrea să ciocăni şi tu la uşă? zise ea, trăgându-şi pantalonii în ultimul moment.

— Scuze, zise el.

— Te poţi duce, spuse ea, urcându-se în pat şi sprijinindu-se de perete. Să ai o noapte plăcută. Să nu faci ceva ciudat în patul meu, deşi ştiu că n-are sens să-ţi spun asta.

— Mai întâi trebuie să vorbim, zise el, intrând în cameră şi închizând uşa încetişor în urma lui.

— Despre ce? întrebă ea, deschizând cartea. Nu o să spun nimănui nimic despre voi doi, da? Du-te.

Însă el nu se duse. Rămase acolo, în picioare, uitându-se fix la ea.

— Oh, cred că-ţi place chestia asta la nebunie, zise ea, şi vocea îi sună răguşit. O fată în patul tău. O alta care te aşteaptă sus.

— De ce eşti aşa? întrebă el. Emoţia lui era brusc atât de reală că aproape o făcu să tresară. Care e problema ta?

Vorbeau amândoi încet, ca să nu-i audă nimeni. Când discuţia deveni mai aprinsă, se auzi ca un şuierat. Ea nici

măcar nu ştia de ce mai stătea de vorbă cu el. Simţea această nevoie ridicolă ca el să înţeleagă. Trebuia să ia atitudine în cele din urmă şi realmente să dea nişte explicaţii.

— Vrei să ştii care e problema mea? zise ea. În regulă, o să-ţi spun care e problema mea. Atunci când am făcut jocul, taică-meu a angajat un tip ca administrator al afacerii. Ăsta trebuia să aranjeze tot felul de investiţii, să încheie un contract pentru o emisiune de televiziune, tot felul de lucruri. Şi apoi, într-o zi, maică-mea şi-a dat seama că aproape ni se goliseră conturile. Şi că totul fusese făcut legal. Taică-meu semnase hârtiile. Nu numai că ne-a lăsat fără bani, însă am ajuns să fim şi datornici.

— Şi atunci au divorţat părinţii tăi?

— Nu, zise ea. Taică-meu m-a luat la scufundări, însă nu a respectat regulile. Am fost lovită. Apoi, am mers în Japonia şi m-a lăsat să-mi fac tatuajul ăsta. Ştii cât de sătulă sunt de chestia asta? Până aici. Asta a fost chestia care a pus capac. Mama a ştiut că nu mai putea avea încredere în el. Voia să avem o viaţă normală. Nu cred că ea s-a mai simţit… în siguranţă sau ceva asemănător. Nu ştii niciodată cu ce idee vine taică-meu sau unde o să se ducă, sau ce o să cumpere. Face pur şi simplu ceea ce vrea el. Şi acum? Acum, face din nou chestia asta. Julia cunoaşte un fraier când vede unul. Nu e prima dată când se foloseşte de oameni ca să o finanţeze.

— Ce înseamnă asta?

— Singurul motiv pentru care Elsa există e pentru că tatăl ei era la conducerea unei bănci care dădea bani pentru cercetare. Nu ştiai asta? Iar tu ai o întâlnire romantică cu colega mea de cameră, în camera mea, în patul meu. Aşa că fă-mi, te rog, plăcerea şi lasă-mă în pace pur şi simplu şi du-te, şi fă ce vrei tu. Nu-mi mai da bătăi de cap, da? M-am săturat. M-am săturat de tot de tine.

Aidan îşi supse obrajii. Strânse pumnul şi şi-l frecă de coapsă de vreo câteva ori.

— Mă rog, zise el. Mă rog, cum vrei tu.

După care plecă.

Clio expiră cu putere şi îşi puse mâinile peste faţă. Încercă să-şi facă mintea să tacă, să blocheze acolo toate acele gânduri contradictorii.

— Tu nu exişti, spuse ea cu o voce slabă.

Doar că exista. Un minut mai târziu, el se întoarse, închise uşa şi continuă să se îndrepte spre ea. Clio ridică privirea, extrem de surprinsă.

— În primul rând, rosti el cu voce joasă, ai pătruns în camera Juliei şi ce-ai găsit? O scrisoare veche? Ăsta e asul tău din mânecă? Uite ce e, Julia e puţin cam iritabilă. Nu e prea distractiv să lucrezi cu ea. Însă e deşteaptă, e profesoară la facultate şi taică-tău a găsit-o pe ea, şi nu invers. Şi ţi-am spus de ce această călătorie e justificată şi importantă. Se comportă ciudat în legătură cu asta? Da, se comportă. De ce? Nu ştiu. Însă nu da vina pe mine pentru asta.

Nu-şi ascundea deloc agitaţia. Clio nu-l mai văzuse niciodată aşa – fără să se prefacă deloc, fără să deţină în totalitate controlul asupra lui însuşi.

— În al doilea rând, zise el, serios, n-am nici cea mai vagă idee de ce mă place Elsa. Probabil pentru că sunt singurul tip disponibil de aici. Nu ştiu. Chestia asta mi se întâmplă pentru prima oară. Palmaresul meu în domeniul amorului e foarte, foarte prost, fie că mă crezi sau nu. Ar trebui să fac pe mine de emoţie, însă nu e cazul. E frumoasă şi e plăcută, însă nu o plac în felul ăsta, deşi creierul îmi spune că sunt nebun. Sunt bărbat. N-ar trebui să fiu prea complicat. Dacă o tipă sexy mă place, ar trebui să o plac şi eu. E atât de simplu. Însă eu nu fac asta.

Începu să meargă în sus şi în jos în cei câţiva metri de spaţiu pe care îi avea.

— Motivul pentru care nu o plac e chiar în faţa mea, spuse el. O plac pe fata care stă pe patul meu chiar în această clipă şi care s-a ivit ca să mă urască din primul minut în

care m-a văzut. Eu îi repugn atât de tare, încât inventează iubiţi, ca să se păzească de mine. Fuge la propriu când trebuie să dansez cu ea.

Aproape că se auzeau pocnete sonore în capul lui Clio pe când acele fragmente se aşezau la locurile lor.

— Ai sărutat-o, reuşi Clio să îngaime.

— Ştiu. Am sărutat-o pentru că… pentru că am făcut-o. Pentru că sunt bărbat. Pentru că era acolo şi pentru că e foarte frumoasă, şi pentru că voia să fie sărutată. Iar tu nu păreai să vrei să fii în preajma mea. Atunci când te-ai rănit, nu ştiu… a fost atât de ciudat. Am simţit că se întâmpla ceva cu noi. Însă din nou m-ai respins. Deci ce să fac? Să accept oare invitaţia în legătură cu care sunt, într-adevăr, extrem de confuz? Sau să spun nu? Să stau… aici?

„Nu, ţipă creierul lui Clio. El e al Elsei. Ţii minte? O mai ţii minte pe Elsa? Fata care crede că o să aibă o întâlnire romantică cu tipul ăsta CHIAR ACUM?”

Clio deschise gura, însă nu ieşi nici un cuvânt. Îi reveni în minte imaginea lui Ollie, dar fu repede înlocuită cu ceea ce era chiar acolo, în faţa ei. Tipul cu părul încâlcit şi hainele prea mari. Ţâfnos, deştept, enervant, frumos… El se aşează brusc pe pat şi îşi trecu degetele prin părul ei. Degetele lui îi mângâiau capul, făcând ca fiecare fir de păr de pe trupul ei să se electrizeze. Fără să ştie ce face, întinse mâna şi o puse pe ceafa lui. Aidan avea ceafa mai puternică decât avusese ea impresia. Imediat, o năpădi sentimentul că, în ciuda tuturor lucrurilor, ceea ce făcea era bine.

— Rămâi aici, şopti ea.

El rămase tăcut o clipă. Degetul lui trasă un cerculeţ sub bărbia ei.

— Speram să spui asta, zise el. Şi apoi, se aplecă spre ea. Acum, era lângă gura ei şi îi simţea respiraţia pe buze.

Se auzi un ciocănit la uşă. El se trase puţin înapoi. Se uitară fix unul la altul.

— Cine e? întrebă el, fără să-şi ia ochii de la Clio.

Persoana care bătuse nu răspunse.

— O secundă, strigă el, dându-se îndărăt şi ridicându-se.

A fost un moment de confuzie – o confuzie ca într-o comedie proastă. Clio n-avea unde să se ascundă, aşa că se strecură mai mult sub pătură. Trase nişte haine peste ea. Oricine o fi fost, i-a auzit probabil, aşa că asta era o glumă inutilă. Privi de sub mâneca unui tricou.

În picioare, acolo, era Elsa cu privirea în podea.

— Ai fi putut să-mi spui pur şi simplu nu, îi zise ea lui Aidan. Iar tu ai fi putut să-mi spui adevărul.

Chestia asta îi era adresată lui Clio. Sau mormanului de haine sub care era Clio. Apoi, Elsa plecă.

Aidan şovăi o clipă, închise cu grijă uşa şi se sprijini de ea, cu ochii în tavan. Clio se scutură de mormanul de haine. Inima-i bătea mult prea repede ca să mai fie în regulă.

— Fac totul anapoda, rosti el.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu ea, zise Clio. O să… noi o să…

— Mda. Du-te.

— Tu…

Nici măcar nu ştia ce voia să întrebe. Îi era aproape frică să ştie. Se repezi pe hol şi urcă scările.

Nu apăsa butonul portocaliu strălucitor.

Elsa încuiase uşa camerei. Clio rămase în vestibul în întuneric, cu mâna lipită de uşa dormitorului. Era dată afară din căminul ei actual, afară din viaţa Elsei.

Se întoarse şi privi prin hubloul din vestibul. Tatăl ei ieşise pe punte. Privea la cerul purpuriu întunecat şi la ultimele rămăşiţe de soare – linia lungă şi aurie ce se scufunda în apă. Purta iarăşi chipiul ăla mic şi ridicol, însă acum îi era straniu de drag. După tot ceea ce spusese, după tot ceea ce se întâmplase, măruntaiele ei erau atât de zdruncinate, încât taică-său rămăsese singurul lucru ce avea sens.

Oricât de inimaginabilă ar fi fost această idee acum câteva săptămâni, acum câteva zile… poate chiar acum câteva ore, Clio simţi dorinţa copleşitoare de a merge la el şi de a-l întreba ce trebuie să facă. Era tatăl ei. El ar fi putut să o

ajute să găsească o cale de a scăpa din chestia asta. Avea nevoie de el.

Goni pe scări şi trecu pe lângă Martin, care se uită la ea de la masa din camera de zi.

— Clio, zise el. Ar trebui…

— Mă întorc imediat, Martin, spuse ea. Stai puţin.

Ieşi pe uşile de sticlă şi se duse direct la tatăl ei. Era pregătită – voia ca el să afle totul.

— Ştii, zise el în timp ce ea se apropia, eşti întotdeauna dezamăgit atunci când ştii că fiica ta – fata pe care o iubeşti – crede că eşti un idiot.

Clio se opri ca împietrită.

— C… ce? se bâlbâi ea. N-am spus asta.

— Înainte nu obişnuiai să mă minţi, spuse el, întorcându-se cu faţa către ea. Oare te-am judecat greşit?

Mintea lui Clio începu să debiteze tot felul de gânduri. De unde ştia el asta? Chiar dacă fusese undeva pe punte, n-avea cum să fi fost suficient de aproape încât să o audă spunând asta. Cum…

Era doar un singur mod şi îşi dădu imediat seama. Staţia de pe noptiera lui Aidan. Când împinsese cărţile peste ea… Trebuie să fi apăsat din greşeală butonul lateral. Staţia fusese pornită. Şi transmisese toată discuţia cu Aidan.

— Oh, Doamne Dumnezeule, zise ea. Îşi simţi stomacul exact la fel ca atunci când băuse amestecul acela cald de margarita acum doi ani.

— Acum, ştiu ce gândeşti, spuse el. Şi cred că am ştiut-o dintotdeauna. Însă n-am auzit-o niciodată.

— Tată…

Veni mai aproape, însă el ridică mâna.

— Stai puţin, zise el. Hai să ne lămurim în legătură cu asta. Hai să spunem toate lucrurile pe şleau. Deci tu crezi că eu sunt tras pe sfoară? Crezi că sunt un fraier? Ştiu că am pierdut mulţi bani, însă am şi făcut ceva bani. Am făcut mai mulţi bani decât văd mulţi oameni în toată viaţa lor. Am avut un parcurs bun, Clio. Şi să nu-mi spui tu mie că nu ţi-au

plăcut acele lucruri pe care le-am făcut. Jumătate dintre ele au fost ideile tale.

— Aveam doisprezece ani, reuşi Clio să spună. Erau ideile unei puştoaice de doisprezece ani.

— Au fost ideile noastre. Au fost oare atât de proaste?

— Poate nu proaste, însă…

— Însă ce anume? întrebă el.

— Mama nu a fost fericită, zise Clio. Viaţa noastră era ciudată. Apoi, am fost rănită…

— Şi bănuiesc că tu crezi că e vina mea. Mi se pare corect. Trebuia să am grijă de tine. N-ar fi trebuit să te duc niciodată acolo.

— N-a fost vina ta, spuse ea. A fost a tipului din barcă.

— A fost vina mea, zise el. Mama ta şi-a dat, cu siguranţă, seama de lucrul ăsta. Şi tu ai ştiut-o. Ştii tu oare ce rău mi-a părut din cauza asta? Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva… ceva groaznic… aş fi murit. Te-ai făcut bine, însă ai urât mereu cicatricea. Mi-am dat seama cât de mult ai urât-o. Aşa că te-am lăsat să-ţi faci tatuajul ăla. Nu orice fel de tatuaj, ci unul desenat de un artist celebru. Am crezut că, dacă acopeream cicatricea cu ceva cu adevărat minunat… însă am stricat şi treaba asta.

„Vina nu e întotdeauna o chestie raţională, îşi dădu Clio seama. Vina e o povară care te va zdrobi fie că o meriţi, fie că nu.”

— Dacă n-ai încredere în mine, asta e, spuse el. Nu vreau să fii captivă undeva unde nu vrei să fii.

— Vreau să fiu aici, zise ea. Vreau să stau.

— Ai intrat în camera Juliei. Ai cotrobăit prin lucrurile ei.

— Tată, rosti Clio. Eram îngrijorată. Tu eşti singurul care n-ai avut încredere în mine. Tu nu mi-ai spus ce se întâmplă. Mi-am făcut griji. Ăsta e şi vasul meu.

— Ăsta nu e vasul tău, zise el, ridicând vocea. Tu nu înţelegi ce înseamnă asta. Tu nu înţelegi nimic. Tu crezi că am plecat pur şi simplu? Mama ta mi-a spus să plec, Clio. Crezi că eu am vrut?

Auzea cum vocea tatălui ei devine spartă.

— Şi de ce n-ai spus nu? zise Clio. Simţea cum lacrimile i se preling pe chip.

— Pentru că nu mi-a dat de ales. Mi-a spus să plec. Mi-a spus că am distrus totul pentru tine, pentru noi. Şi avea dreptate într-un fel, aşa cum ai spus şi tu. E vina mea că am pierdut toţi banii. E vina mea că ai fost rănită. N-am mai vrut să se întâmple asta.

Părea resemnat acum şi nu se uita la ea. Era evident şi absolut clar că toţi de pe vas îi puteau auzi sau ştiau ce se întâmpla. Totul se dusese de râpă.

— Nu merge, continuă el. N-ar fi trebuit să te aduc aici. Am mers prea departe şi la fel ai făcut şi tu.

— Ce vrei să spui?

— Ne întoarcem pe uscat mâine. Oricum, trebuie să plecăm. O să te debarc şi o să mă asigur că ajungi în siguranţă la aeroport. O să te urci în avion şi o să te îndrepţi direct spre Topeka. Te poţi întoarce la maică-ta. O să fii departe de mine. Felicitări! Ţi s-a împlinit dorinţa.

Nu avu loc nici o îmbrăţişare. Nici o întâlnire de gală. El plecă pur şi simplu, lăsând-o singură. Mai singură decât se simţise vreodată.

Identificare greşită.

N-avea unde să se ducă. Dormitorul era încuiat. Celelalte două etaje inferioare ale iahtului erau bântuite de ceilalţi. Aşa că se duse în timoneria întunecată. Se odihni pe scaunele din piele şi privi prin ferestrele fumurii la o noapte şi mai întunecată.

Plânse singură ceva vreme, şi faţa i se lipi de pielea scaunelor. Apoi, trupul îi obosi şi nu mai avu putere nici să plângă. Nu venea nimeni să vadă ce face. Aşa că rămase acolo pur şi simplu şi îşi lăsă trupul să se lipească de acele scaune. Poate că faţa i se va lipi de scaun. Atunci, nimeni nu o să-i mai ceară să plece.

Pentru că tocmai asta era ironia. Acum, voia să stea pe vasul ăsta nenorocit mai mult decât orice pe lume. Voia să

se revanşeze faţă de Elsa şi faţă de tatăl ei. Îl voia pe Aidan. Îl voia pe Aidan atât de tare. N-avea nici o idee când anume se întâmplase asta cu ea – această dorinţă pentru Aidan. Nu semăna deloc cu fantasmele ei prosteşti cu Ollie. Însă cine ştie unde era Aidan acum? Poate în camera lui. Poate în camera ei.

După ceva vreme, luminiţele de pe panoul de comandă se treziră iar la viaţă, dându-i camerei o plăcută strălucire tehnică. Clio simţi o afecţiune bruscă pentru acel panou, acele mofturi scumpe pe care taică-său le achiziţionase. Doar tatăl ei ar face ceva de genul ăsta, la o scară atât de importantă. Şi adevărul era că-i lipsise genul ăsta de lucru. Da, era o chestie tâmpită şi da, s-ar putea să-l ruineze sau să-l ucidă, însă nimeni nu putea greşi în stilul lui.

Ar fi putut fi ca într-un basm. Însă basmele nu sunt reale. Lucrurile nu funcţionează aşa. Există un preţ pentru orice.

Şi acum ea plătea alt preţ. Tocmai acum, când găsise ceva ce-şi dorea de atât timp, acest lucru îi fusese luat. Şi propriile ei cuvinte făcuseră asta. Ceea ce spusese nu fusese un lucru greşit sau nesincer. Era doar greu de ascultat atunci când cineva îl spunea cu voce tare.

În afară de a aţipi o dată sau de două ori, nu dormi deloc toată noaptea. Pe la cinci, renunţă. Zorii se răspândiră peste mare, cuprinzători şi rozalii, mai frumoşi decât orice pe lume.

Împleticindu-se, coborî scările ce duceau către camera de zi, unde tatăl ei bea o ceaşcă de cafea.

— Ne întoarcem, zise el. Punem la cale ruta pe unde s-o apucăm. Probabil va trebui să-ţi strângi lucrurile.

— Tată…

— E hotărât, Clio. E cum ai spus şi tu, chestia asta a fost înainte. Acum e acum.

Aidan îşi îţi capul la baza scărilor.

— Cred că ar trebui să veniţi şi să vă uitaţi la ceva, zise el.

Masa camerei de lucru era acoperită cu hărţi, imagini şi chestii scoase de pe internet. Erau multe cutii de suc

strivite şi aliniate de-a lungul marginii mesei. Ochii lui Aidan erau foarte roşii şi purta aceleaşi haine pe care le avusese şi cu o seară în urmă.

— Am rămas treaz noaptea trecută navigând pe nişte site-uri cu baze de date referitoare la epave, spuse el. Dacă facem un mic ocol, putem ajunge la acesta de aici, S537, vaporul cu aburi Pride of York'9.

— Aşa şi? întrebă taică-său cu oboseală în glas.

— Nu cred că ăsta e Pride of York, zise Aidan, iar insistenţa şi epuizarea îl făcură să ridice glasul. S-a scufundat în zona asta, ceea ce a dus la această identificare. Însă am strâns ceva informaţii referitoare la treaba asta şi nu cred că se potrivesc. Am făcut şi înainte o notă despre locul acesta, însă nu era în zona noastră de căutare şi nu prea merita să facem o călătorie aparte.

Tatăl lui Clio îl privi o clipă, de parcă nu prea i-ar fi venit a crede. Aidan împinse în faţă o imagine neclară.

— Ia uitaţi-vă aici. E destul de asemănător cu Bell Star. Acelaşi tip de vas, aceeaşi perioadă de timp. Însă această imagine, din câte îmi dau eu seama, arată un vas ceva mai lung decât era Pride of York şi are oarecum o formă diferită.

Tatăl lui Clio se aplecă puţin.

— Coca navei e aici, zise Aidan, arătând o pată mai întunecată. E îngropată câţiva metri în nisip. Coşul de fum e acolo. Pare să fie în poziţie aproape verticală, poate uşor înclinat spre stânga. În zona în care ne aflăm, apa nu e foarte adâncă. Adâncimea e de optsprezece metri. Identificarea a fost făcută de scafandri amatori. Ei nu au o dovadă solidă. Şi, dacă a existat vreodată ceva care să merite într-adevăr să fie luat, aceasta s-a întâmplat demult. E o epavă neobişnuită. Câteva asociaţii de scafandri fac scufundări aici.

— Crezi că merită să mergem şi să aruncăm o privire?

— Cred că, din tot ce am văzut, asta seamănă cel mai mult cu ce căutăm. Nu e nimic aici care să nu-mi spună că vasul

ăsta nu e Bell Star. O să ne ia, probabil, cam o oră să ne abatem din drum, însă se află în direcţia bună.

— Cred că n-ar strica, spuse tatăl ei. Ne vom îndrepta în acea direcţie. Mă duc să îmbrac costumul şi să fac nişte fotografii.

Se opri la uşă.

— Încercaţi să vă controlaţi cât sunt plecat, zise el. Clio, te rog să pregăteşti micul dejun!

Faţa lui Aidan se făcu roşie ca focul. Se aşează din nou la biroul lui şi se uită la conturul neclar de pe ecran. Clio se lăsă pe podea şi se agăţă cu mâinile de covor.

— Deci bănuiesc că ai auzit, zise Clio.

— Am auzit. Se pare că toată lumea a auzit.

— Scuze! zise ea aproape şoptit.

— Nu e vina ta, spuse el, ştergând ecranul cu degetul. Nu ştiu ce să zic. Se pare că tatăl tău s-a hotărât.

— Mda, rosti Clio. Are tendinţa de a se comporta aşa. După ce termină scufundarea, o să-mi cumpere bilet şi o să mă trimită înapoi. Probabil că până diseară plec.

Aidan se uita încă la imagini.

— Nu cred că vei pleca până diseară, zise el.

— Nu-l cunoşti pe tata, spuse ea.

— Poate. Însă ştiu la ce mă uit. Am rămas aici toată noaptea, privind datele astea.

— Ai fost aici toată noaptea? întrebă Clio.

Nu că el ar fi fost bine-venit în acel moment, însă totuşi… nu urcase în timonerie.

— Tatăl tău mi-a spus aseară că ne întoarcem, zise el, fără să o privească. Nu părea să fie prea încântat de prezenţa mea. Aşa că am venit aici. Îmi amintesc că am marcat ceva de care eram interesat. Părea un lucru prostesc să nu profit de ocazie…

Avea ochii încă aţintiţi asupra mesei, deci era imposibil să-şi dea seama ce voia el să spună într-adevăr.

— Ei bine, rosti ea, ridicându-se în picioare. Mersi că ai încercat. Dacă ai făcut-o.

Voia să spună mai multe, însă cum anume?

Dimineaţa, nu era chiar cooperantă. Apa era agitată, şi cerul plin de nori. Era aproape frig. Martin aranja echipamentul. Probabil că tatăl ei se ocupa de scufundare.

— Ascultă, zise Martin când Clio ieşi în dimineaţa rece şi ceţoasă. Am auzit ce s-a întâmplat.

— Cine n-a auzit? întrebă Clio.

— Tatăl tău poate fi rănit cu foarte mare uşurinţă. El chiar pune mare preţ pe ceea ce gândeşti. Părerea ta contează mai mult pentru el decât părerea oricui altcuiva.

Clio privi în jos, către punte. Martin, indiferent cât de amabil era, fusese întotdeauna de partea tatălui ei. Nu părea să priceapă niciodată că şi altcineva fusese rănit de ce se întâmplase.

— Însă îşi revine repede, continuă Martin. Dacă se scufundă azi şi are vreo veste bună, s-ar putea să uite toată tărăşenia.

— Poate, zise Clio. Însă cam asta a fost problema tot timpul.

Martin oftă.

— O să se sfârşească totul cu bine, spuse el. Chiar dacă pleci. O să treacă peste asta.

Ea îşi strânse braţele în jurul trupului şi începu să tremure. Afară, nu trebuia să fie aşa frig. Se aşează pe punte, sprijinindu-se de perete, ca să se dea puţin deoparte din calea curentului.

— Când ţi-ai continuat misiunea de cercetare, zise Martin în timp ce verifica un indicator de nivel, ai văzut ceva despre Marguerite?

— Despre Marguerite aia după care a fost numită piatra respectivă? Fata tipului ăluia?

— Exact. Fata profesorului Magwell. Poveştile despre ea mi-au amintit întotdeauna de tine.

— De mine? întrebă Clio. Ce poveşti?

— Profesorul Magwell o considera pe fiica lui cea mai bună elevă. Şi, mai mult de atât, pentru o femeie din vremurile

respective, ea chiar era deasupra mediei. Era curajoasă, poate chiar puţin nebună. După moartea tatălui ei, a convins muzeul să o trimită să lucreze în Pompei. A locuit chiar aproape de locul de unde am plecat, la Sorrento. După ce a citit acea scrisoare, cred că a venit aici să continue munca tatălui ei, poate să încerce să găsească altă piatră. Câţiva ani după aceea, a devenit interesată de arheologia subacvatică, domeniu care era ceva extrem de rar la vremea respectivă. A început ca scufundătoare liberă, coborând în adâncuri fără nimic, fără clopot pentru scufundare sau costum.

— Vrei să spui că sărea în apă pur şi simplu? întrebă Clio.

— Da, zise Martin râzând. La început, a fost ridiculizată, însă, când a început să aducă obiecte de pe fundul mării, oamenii chiar au devenit interesaţi. A devenit un fel de legendă. Era numită sirena.

— Şi chestia asta îţi aminteşte de mine? spuse Clio.

— Ei bine, cred că ai aceeaşi trăsătură de caracter în tine. Tu singură îţi croieşti drumul. Eşti pregătită să o porneşti înot ca să-ţi atingi scopul. Şi eşti fiica tatălui tău, fie că-ţi dai seama de asta sau nu.

El lovi uşor cu mâna rezervorul cu oxigen şi îl făcu să se rostogolească înspre margine.

— Din fericire pentru noi, zise el, ne-am cam dat seama cum stă treaba cu scufundatul. Norocul ne surâde. Acum, vrei să-mi faci o favoare? Nu vrei tu să-mi aduci de jos labele de scafandru?

Bătrânelul ăsta trebuie să îşi pună costumul de neopren, şi chestia asta îi ia ceva timp.

Ajunseră la ţinta respectivă cam într-o oră.

— Bine, zise taică-său. Aceasta e o scufundare de constatare. Vom filma vasul, ca să încercăm să obţinem o identificare şi să ne dăm seama de starea în care se află.

Erau încărcaţi cu tot felul de jucărele. Adusese chiar şi motoraşele subacvatice manuale ca să-i ajute să se

deplaseze mai repede. Săriră de pe platforma din spate şi dispărură sub apă.

Aidan veni lângă ea, la o distanţă de o întindere de braţ. Rămaseră amândoi privind cerul cenuşiu. Apa părea şi ea cenuşie.

— Mă duc să vorbesc cu Elsa, spuse ea încetişor. Vrei tu să vorbeşti primul cu ea?

— Hai să vedem ce se întâmplă, zise el. Am sentimentul că ziua asta o să fie una nebună. S-ar putea să rămânem aici vreo câteva zile. Nu se ştie niciodată.

— Cred că da, rosti Clio. Oricum, trebuie să încerc să vorbesc cu ea acum.

Uşa de la Apartamentul Şampaniei era descuiată, însă Elsa nu era în cameră. Clio se uită în jurul ei şi simţi un imens val de tristeţe. Fusese bine să fie aici cu Elsa. Elsa era prietena ei.

Văzu o pată stranie pe podea, pe care curând o recunoscu ca fiind noile ei pasteluri. Fuseseră aruncate şi călcate în picioare, strivite pe covorul de culoarea cafelei. Se aşeză pe podea şi adună resturile, încercând să găsească unul care să mai poată fi salvat. Erau câteva bucăţi. Le puse cu grijă înapoi în cutie. Simţi un nod în gât.

Poate Elsa nu mai voia să-i vorbească. Niciodată.

Făcu ceea ce probabil avea să fie ultimul ei duş în baia magnifică, se îmbrăcă şi merse în cambuză. Îşi puse coiful de hârtie şi începu să pregătească micul dejun. În mod straniu, voia să se ţină cu ghearele de iahtul ăsta – de tot ce ţinea de el. Voise atât de tare să plece de pe acest vas, încât niciodată n-ar fi crezut că era posibil, însă dorea ca acest mic dejun să ţină la nesfârşit.

Se hotărî să facă ceva ca în prima dimineaţă – o frittata mare şi să nu o coacă prea tare. Poate, dacă venea cu un mic dejun bun, putea rămâne pe vas. Taică-său va vedea câtă nevoie avea de ea, cât de dedicată era ea încă. Se puse pe treabă, întorcând cambuza cu fundul în sus în căutare de ingrediente. Când punea ouăle în tigaie, auzi în spatele ei

pe cineva urcând. Era Julia care se strecură în cambuză şi întinse mâna după cafetieră.

— Bună dimineaţa, zise ea. Vocea ei suna politicoasă, chiar plăcută.

— Bună, răspunse Clio.

Julia se sprijini de blatul cambuzei şi îşi sorbi cafeaua fără zahăr. În dimineaţa asta, purta nişte pantaloni scurţi kaki şi un tricou polo roşu. Arăta aproape ca o femeie normală, una care era de fapt mama cuiva.

— Ştii cumva unde e Elsa? întrebă Clio.

— Doarme în camera mea, zise Julia.

— Oh!

Între ele se lăsă tăcerea. Bulele de aer din caserola cu ouă se sparseră încetişor unul câte unul.

— Ce ai spus a fost corect, zise Julia. Chiar l-am întâlnit pe tatăl Elsei când era în consiliul de administraţie al unei bănci. Şi da, tatăl tău finanţează această muncă. N-aş fi făcut niciodată legătura, însă e din cauză că am cunoscut şi alţi bărbaţi între aceste două relaţii. Probabil că mi-s dragi cei care îmi sprijină munca, însă cred că e ceva normal. Nu-i aşa?

Spuse aşa, aceste lucruri o făceau pe Clio să dea dovadă de paranoia. Care anume fusese lucrul ce o atrăsese în primul rând la Ollie? Dragostea lui pentru cerneluri, dragostea lui pentru artă. Că el împărtăşea dragostea ei pentru artă. Şi sacoul. Şi bicicleta. Şi înălţimea lui de un metru nouăzeci şi cinci. Însă arta făcuse să înceapă totul.

— Eu doar…

— Tu îţi făceai griji în privinţa tatălui tău, zise Julia. Nu e nimic în neregulă cu asta. Admir acest lucru.

Clio o examină cu foarte mare atenţie. Chipul Juliei era tot dur şi osos, însă cuvintele fuseseră rostite cât se poate de blând. Ei bine, cam prea blând.

— I-am spus tatălui tău că ar fi dificil sau nedrept să te aducă aici, continuă ea. Elsa e obişnuită de mult cu faptul că eu mă întâlnesc cu alţi bărbaţi. Ea nu a stat niciodată cu

tatăl ei, a stat de obicei prin internate. Nu o deranjează acest lucru. Însă tu nu ai avut timp să-ţi schimbi părerea. Aşa că da. Cred, într-adevăr, că trebuia să ţi se dea voie să rămâi acasă. Îţi înţeleg repulsia faţă de toată această excursie.

Toate cuvintele erau corecte. Totul avea sens. Însă era ceva în toate astea care nu-i suna sincer lui Clio.

— Nu eşti supărată? întrebă ea. În legătură cu… cealaltă chestie?

— Te referi la Aidan? vru ea să ştie. Nu. Şi eu am avut şaptesprezece ani. Ştiu cum trebuie să te simţi. Cu voi, toţi trei pe vasul ăsta, exista un astfel de risc.

Asta o făcu pe Clio să pară un fel de produs chimic periculos şi nesigur. Însă, din nou, poate chiar aşa era. Începuse să pară în felul ăsta.

— Te pot întreba ceva? zise Clio.

— Chiar te rog.

— Ai ceva în legătură cu Marguerite? spuse Clio.

— Marguerite Magwell? Am câteva lucruri. O să le aduc.

Julia părăsi cambuza, şi Clio se întoarse la frittata ei. Totul era pe dos acum. Acum, Julia era cea amabilă şi îşi punea lucrurile ei la dispoziţie în timp ce ea încerca să-l impresioneze pe taică-său cu gătitul. Fata tatălui ei… despre ce vorbea Martin?

Puse toate bunătăţile pe care le găsi în cratiţă. Nu prea mai aveau ingredinte proaspete, însă avea un număr impresionant de chestii la borcan. Erau lucruri de calitate. Alimente italieneşti, ca, de exemplu, ardei şi măsline la borcan. Julia se întoarse cu un dosar de plastic ce conţinea un articol dintr-o revistă chiar în momentul în care Clio introducea capodopera la cuptor.

— Uite, zise ea. Poţi păstra asta dacă te interesează.

— Mersi, spuse Clio. Se sprijini de chiuvetă şi se uită peste articolul respectiv. Era dintr-o revistă de arheologie cu pagini mari şi lucioase. Imaginile o frapară pe Clio imediat. Erau nişte imagini de prin anii '20, nişte fotografii alb-

negru cu o femeie care avea o tunsoare bob şi un costum de baie ce arăta ciudat – nişte pantaloni scurţi şi un maiou – şi care stătea pe marginea unei bărci cu pânze, pregătindu-se să sară în apă. Avea pe chip o privire de totală încredere în sine. Şi era frumoasă – înaltă şi puternică, nişte muşchi proeminenţi pe braţe. Părul ei era atât de blond încât în fotografie părea aproape alb, însă avea ochii de culoare închisă. Privirea lui Marguerite ieşea din pagină.

Şi iat-o din nou într-un portret pe când avea doar şaptesprezece ani. Deşi era o fotografie extrem de veche, făcută în unul dintre acele cadre formale care întotdeauna par atât de false, chipul ei avea aceeaşi înverşunare. Emoţia transpărea, chiar dacă stătea rezervată pe scaun, purtând o rochie cu guler marinăresc şi părul îi era coafat într-un snop de bucle foarte bogate prinse în vârful capului, iar în mâini ţinea un bucheţel de flori.

— A fost o femeie remarcabilă, zise Julia. O revoluţionară. Complet devotată muncii ei.

— A fost scufundătoare, nu?

— Da, a fost. Cu mult înainte să existe vreun echipament sigur. A început căutarea a ceea ce căutăm şi noi acum. Când a avut loc accidentul, căuta vasul pe care se îmbarcase tatăl ei.

— Accidentul? întrebă Clio, ridicând privirea de la fotografii.

— A murit în timpul unei scufundări, spuse Julia tăios. Încerca o piesă nouă de echipament de scufundare, însă ceva n-a fost în regulă. A murit înainte de a fi ridicată înapoi în barcă. Dar noi continuăm opera ei şi nu vom da greş în acelaşi fel.

Era ceva rece în felul în care spusese acest lucru, fie că intenţionase sau nu. Ceva şocant de realist, de parcă pur şi simplu ai putea să treci peste faptul că cineva tocmai a murit şi să preiei fără nici o problemă lucrul pe care acea persoană îl făcea. De parcă nefuncţionarea

corespunzătoare a echipamentului în timpul scufundării ar fi fost vina lui Marguerite.

Sau poate că era doar din cauza accentului britanic. Era greu să-şi dea seama. Însă Clio simţi cum ochii i se strâng puţin, ca reacţie la ce spusese Julia.

Se auzi un sunet pe punte. Scafandrii veneau la suprafaţă. Clio ieşi în grabă din cambuză şi se duse să li se alăture. Tatăl ei apăru primul. Martin stătea pe platformă, cu trupul încă jumătate în apă.

— Cum a mers? întrebă Clio.

Nu-i răspunseră. Tatăl ei era aplecat deasupra lui Martin, scoţându-i masca. Ceva nu era în regulă.

— Clio, zise Martin slab, flaconul ăla.

Lui Clio îi luă doar o secundă să-şi amintească de nitroglicerina ce se afla pe noptiera de lângă pat. Porni în fugă după ea, făcând să se legene treptele circulare, pentru că se ţinea de balustradă. Apariţia ei bruscă fugind pe holul de jos îi atrase atenţia lui Aidan. Scoase capul în pragul uşii camerei de lucru.

— Ce…

— E Martin, zise ea.

Se întoarse cu flaconul în mai puţin de un minut şi cu Aidan imediat pe urmele ei. Martin luă flaconul, scoase o pastilă şi o înghiţi.

— Să cer ajutor prin radio? întrebă tatăl ei. Să te ducem la spital?

— E doar o durere în piept, zise Martin. Trebuie doar să… mă aşez puţin.

Tatăl ei şi Aidan îl ajutară să urce de pe platformă şi îi desfăcură partea de sus a costumului ud.

— Ar trebui să te ducem înăuntru, spuse Aidan. Nu arăţi prea bine.

— Sunt în regulă, zise Martin pe un ton ţâfnos. Chestia asta s-a mai întâmplat şi înainte. Mă voi simţi mai bine îndată ce pastilele astea îşi fac efectul. Ia du-te şi uită-te la chestia aia.

El arătă înspre camera video care se bălăbănea pe braţul tatălui lui Clio. Camera îi fu înmânată.

— Da, ia aruncă un ochi, zise taică-său. Cred că e posibil să fi găsit ceva.

Decizii luate în pripă.

În lumina camerei video, apa era de un verde neclar, cu pete aurii şi maronii ce zburau în toate direcţiile. Mici chestii bombate şi gelatinioase şi peşti se iveau din când în când. Epava însăşi era acoperită cu creaturi de mare în formă de păstaie, sute de cercuri mici ce-i distorsionau forma şi o făceau să pară rotundă. Însă era acolo. Acoperit de o crustă, dar era un vas.

— Era grav avariat în partea din faţă, spuse Aidan, arătând către locul unde vasul părea să fuzioneze cu fundul mării. Metalul e îndoit. Cred că s-au lovit de ceva.

Aidan stătea la computer, şi Julia se aplecase peste umărul lui. Clio stătea în picioare mai într-o parte, ochii ei urmărind când acea imagine, când chipul lui Aidan. Niciodată înainte nu fusese atât de concentrat. Avea ochii pierduţi, cufundaţi în cadrele filmate.

— Aidan, zise Julia. Ăsta e vasul nostru?

Aidan nu răspunse. Se răsuci către masă şi începu să răsfoiască teancul de hârtii împrăştiate acolo, scoţând în cele din urmă o schiţă tehnică a vasului, una ce părea destul de veche. Se uită la ea, apoi la ecran, apoi îşi frecă sprâncenele cu o mână, unindu-le.

— Nu e o identificare certă, şovăi Aidan, sau e alta. Una greşită, cred. E ceva în legătură cu vasul ăsta. O să-l botez eu. Să zicem că ăsta e vasul nostru.

Chestia asta o izbi pe Clio mai tare decât se aştepta. Genunchii îi cedară şi se lăsă puţin pe spate. Aidan începu să râdă, şi Julia schiţă primul zâmbet sincer pe care-l văzuse Clio la ea.

— De unde ştii? întrebă Clio.

— Mă uit la imaginile nenorocitului ăstuia de vas de luni de zile. Ştiu să interpretez imaginile radiolocatorului

ultrasonic subacvatic. Cu asta mă ocup.

— Hai să mergem să le spunem, zise Julia. Îşi păstra vocea calmă, însă cu greu.

Sus, lucrurile nu arătau la fel de bine. Martin nu mai avea pe el costumul ud, dar era prăbuşit pe canapea. Încă insista că n-avea nevoie de un medic.

— Ce aveţi? întrebă taică-său când toţi trei se apropiară.

— Marea lovitură, rosti Julia.

— Glumeşti.

Trebui să se aşeze lângă Martin. Chipul i se schimonosi într-un fel neobişnuit, fiind gata fie să izbucnească în râs, fie în lacrimi. Nu făcu niciuna, nici alta. Chipul îi rămase pur şi simplu încremenit.

— Primul lucru pe care trebuie să-l rezolvăm, zise el. Martin.

— Îţi spun, Ben. Chestia asta nu e nouă. E doar o durere în piept.

— Însă nu mai faci scufundări, spuse tatăl ei. Sub nici o formă.

— N-ar fi probabil un lucru prea înţelept, admise Martin. Nici nu mă simt în stare să fac asta.

— Nu te poţi scufunda singur, zise repede Clio. Asta e prima regulă atunci când faci scufundări.

— Cunosc regulile, rosti tatăl ei. Nu sunt nebun.

Clio vedea lupta care i se citea în ochi. Iată-i acolo, poate chiar deasupra vasului Bell Star, şi ei nu se puteau scufunda. Nu era postura în care voia ea să se afle. Şi totuşi… totuşi, ştia că avea să o facă oricum.

— Dar pot merge eu cu tine, spuse ea.

— Nu, zise el repede. Sub nici o formă.

— Sunt singurul scafandru cu autorizaţie aici în afară de voi, insistă ea.

— O autorizaţie care probabil a expirat.

— Ştii ce vreau să spun. Şi nici măcar nu ştiu dacă, într-adevăr, expiră. Şi nu, n-o am la mine, asta înainte de a o

spune tu… dar hai să fim serioşi. Suntem chiar deasupra vasului. Şi, ai încredere în mine, sunt prudentă.

Toate privirile se îndreptară către ea.

— Sunt! zise ea. Am învăţat. Pot să fac asta. Voi merge cu tine. Tu nu vei permite să mi se întâmple ceva.

Chiar dacă îi ieşeau aceste cuvinte pe gură, chiar dacă instinctul ei le confirma, urechilor ei nu prea le venea a crede. Era de acord – ba nu, chiar insista – să meargă să se scufunde împreună cu tatăl ei.

— Cred că are dreptate, Ben, zise Julia. Se poate descurca. Tu mi-ai spus că accidentul ei n-a avut nimic de-a face cu ceva ce ea a făcut.

Deci tatăl ei îi spusese Juliei despre accident.

— Eşti sigură în legătură cu asta? întrebă el.

— Sută la sută.

Nimeni nu spuse nimic timp de trei sau patru minute, ceea ce însemnă o tăcere destul de îndelungată. Aidan se aşeză la masa din sufragerie şi se zgâi înspre cambuză, cu maxilarul inferior ieşit în afară. Era adâncit în gânduri în legătură cu ceva şi nu părea să-i placă foarte tare.

În cele din urmă, tatăl ei trase cu putere aer în piept, apoi se ridică în picioare.

— Bine, zise el. Vom face un plan – un plan detaliat – şi ne vom ţine de el. Vom face asta cu prudenţă. Aidan, vreau să-mi faci o hartă a vasului, să ne ghidezi înăuntru şi afară. Plus nişte planuri de rezervă.

— Faceţi asta? întrebă Aidan.

— Vom vedea, spuse el. Poate. Hai să facem planul împreună. Uitaţi-vă la calele acelea. Dacă e Bell Star, orice avea Magwell cu el se află probabil în zona aceea, în lăzi. Clio, tu du-te cu el şi fii atentă! întipăreşte-ţi bine în minte imaginea acestui vas!

— Eşti hotărâtă? o întrebă Aidan pe Clio pe când coborau scările.

— Extrem de hotărâtă, zise Clio.

— Ia mai gândeşte-te la asta, spuse Aidan, întorcându-se pe trepte şi blocând calea. Să nu te dai mai dură decât eşti în realitate.

— Îţi faci griji pentru mine?

— Eu doar…

— Uite ce e, zise ea. Tata a cheltuit o grămadă de bani cu instruirea mea. Am avut instructor particular. Am făcut ore de instruire. Am făcut exerciţii de scufundare cu un dement care fusese în marina greacă. Ştiu ce fac. Doar că n-am… mai făcut-o de ceva vreme.

Aidan oftă, apoi se întoarse şi continuă să meargă înspre camera de lucru. La masă, împinse deoparte majoritatea hârtiilor, selectând câteva şi aranjându-le în mijloc.

— Fă cunoştinţă cu Bell Star, zise el, arătând mai multe fotografii cu puncte şi câteva schiţe structurale. Aceste schiţe sunt de fapt ale unui vas care se numea Daybreaker şi care era o navă-soră. Complet identice, doar că asta era cu vreo şaizeci de centimetri mai mare. Nu e un vas mare. Aici erau trei cabine pentru pasagerii de la clasa întâi. Următorul nivel de jos avea douăsprezece cabine pentru cei de la clasa a doua şi alte camere pentru căpitan şi echipaj. Chiar dedesubt, în faţa şi în spatele vasului, erau calele. Cea din faţă era mult mai mare. Cea din spate se afla lângă sala motoarelor şi magazia de cărbuni.

Se întoarse către monitor, unde era afişată imaginea neclară a epavei. Întinse o mână şi o prinse pe Clio de umăr, trăgând-o mai aproape de ecran. Ea încercă să nu se gândească la faptul că feţele lor erau la distanţă de doar câţiva centimetri.

— Mie mi se pare că asta e spărtura care i-a făcut să se scufunde, zise el, arătând înspre o umbră pe ecran.

Lui Clio îi luă doar o secundă să se acomodeze cu acel punct de focalizare şi să descopere lucrul despre care vorbea Aidan.

— Nu e enorm, însă era, cu siguranţă, suficient de mare.

— Ce ar fi putut provoca un astfel de lucru?

— N-avem cum să ştim cu exactitate, însă se pare că au intrat în ceva dur. O stâncă, o ambarcaţiune de pescuit. N-am idee.

— Ai zis că ştiau ruta.

— Căpitanul trebuie să o fi ştiut, da. Însă a fost o furtună în acea noapte. Ceva în mod evident nu a fost în regulă.

— Crezi că au ştiut că se scufundă? întrebă ea.

— O ambarcaţiune de dimensiunea asta? zise el. O lovitură ca asta? Probabil. Oamenii de pe Titanic nu au ştiu că se duc la fund, pentru că vasul era masiv. Unii dintre ei au simţit izbitura când vasul a lovit aisbergul, dar majoritatea nu i-au acordat nici o atenţie. Câţiva dintre ei chiar au luat gheaţă de pe punte şi şi-au pus-o în băutură. Însă acesta a fost vasul cel mai mare şi cel mai „de nescufundat” din lume şi noaptea era cu cer senin. Bell Star nu era Titanic. Era un vas de pasageri mic. Şi a fost, evident, o lovitură destul de puternică să provoace o gaură în partea de jos a vasului. Tu nu crezi că ai simţi aşa ceva?

— Mda, răspunse Clio. Aş simţi.

— Bine, rosti el, ridicându-se şi întorcându-se la schiţele de pe masă. Bell Star ducea atât pasageri, cât şi cantităţi mici de marfă. Certificatul de încărcătură zicea că transportau mozaic şi corespondenţă. Mozaicul valora ceva bani. De asemenea, cred că greutatea a făcut ca vasul să fie tras în jos. Ai văzut, probabil, în imagine că prora e mult îngropată în fundul mării.

Nu. Clio nu văzuse asta.

— Eu bănuiesc că acolo era mozaicul, spuse el. Vasul trebuie să fi fost uşor dezechilibrat din pricina felului în care erau depozitate lucrurile. E doar bănuiala mea. O altă bănuială: mozaicul ar fi fost încărcat primul, cu mult înaintea pasagerilor şi a corespondenţei. Intuiţia îmi spune că magazia pentru obiectele personale şi bagajele pasagerilor, ca, de exemplu, piatra pe care o căutăm, se află în spatele vasului, adică aici.

Trasă cu degetul un cerc invizibil în jurul unei secţiuni a diagramei.

— Aici o să vă trimit pe voi, zise el. Va trebui să coborâţi câteva nivele. Şi vrei părerea mea sinceră? Da. Gândul ăsta mă sperie. Vor fi tot felul de muchii şi bucăţi de metal ce pot secţiona tuburile şi multe colţuri ciudate şi chestii dislocate care pot reprezenta capcane pentru scafandri.

— Aveai de gând să-l trimiţi pe tatăl meu acolo, spuse ea.

— Nu e acelaşi lucru, zise el. Trebuie să te gândeşti la asta.

Uită-te la imaginea de pe ecran. E o harababură plină de rugină la o adâncime de douăzeci de metri. Chiar asta ţi-ai dori, într-adevăr, să fie prima ta scufundare după atât timp? Mi-ai spus că, uneori, tatăl tău nu e atent. Şi, în acest moment, tu şi apa n-aveţi o relaţie prea bună. N-aş vrea să vorbesc de parcă aş fi bunică-mea, însă nu e de glumit…

Nu. Nu era deloc de glumit. Avea dreptate în legătură cu aceste probleme. Să ajungă la un astfel de vas, să coboare treptele acelea, să treacă de bucăţi contorsionate de metal aflate complet în întuneric. Clio simţi un nod în gât, de teamă. Însă lucrul cel mai compleşitor dintre toate era… acea bună dispoziţie din mintea ei. Îi plăcea această idee. Îi plăcuse să facă scufundări. Singurul motiv pentru care nu reluase scufundările era că braţul îi fusese rănit şi maică-sa fusese speriată de moarte. Şi, apoi tatăl ei plecase. Însă le-ar fi reluat cu siguranţă. Nu-i aşa?

Şi, dacă aveau dreptate şi această piatră era ceea ce se presupunea că e, nimic n-avea cum să o oprească pe ea să facă scufundarea. O piatră atât de importantă…

— Ia stai o clipă, zise ea. De ce cauţi în cală?

— Căutăm un obiect istoric voluminos care ar fi trebuit să fie depozitat undeva. Tocmai asta e definiţia încărcăturii.

— Cât de mare se presupune că e piatra Marguerite? întrebă ea.

— Scrisoarea zice că are o lungime de aproximativ şaizeci de centimetri.

— Exact. Deci să presupunem că eşti profesorul Magwell şi ai piatra care te poate ajuta să traduci o limbă pe care nimeni n-a fost în stare să o descifreze înainte. Eşti pe un vas care se îndreaptă către Franţa şi o să stai zile bune pe acest vas. Acum, te afli pe un vas. E plictisitor, corect?

— Nu întotdeauna, spuse el.

— Ştii ce vreau să zic. Deci, dacă ai avea cu tine ceva de genul ăsta şi ai fi „captiv” pe un vas, ce ai face? L-ai pune în cală? Sau l-ai ţine cu tine şi l-ai studia?

Aidan bătu cu degetele în masă şi reflectă la acest lucru.

— Bine, rosti el. E o pură speculaţie, hai să spunem că piatra se află în cabina lui. N-avem nici o idee care dintre ele era a lui.

— A luat de multe ori vasul ăsta, corect?

— În fiecare an.

— Şi era bogat?

— Avea o situaţie materială bună, zise Aidan.

— Asta ne trimite aici, sus, spuse Clio, arătând înspre cabinele cu hublouri. La clasa întâi. Pe aici pătrundem, şi nu e atât de rău. Şi sunt doar câteva cabine. De aici începem.

Îl vedea pe Aidan cântărind bine acest lucru. Sub bretonul crescut peste măsură, ochii lui verzi se mişcau înainte şi înapoi de la o imagine la alta şi îşi ţinea buzele subţiri şi prelungi foarte strâns unite.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el. Voi aranja chestiile astea şi voi încerca să găsesc nişte căi de intrare şi de ieşire. Mai eşti sigură că vrei să faci asta?

— Chiar eşti îngrijorat? întrebă ea.

— Trebuie să fiu, zise el.

— De ce?

— Pentru că, dacă mori, probabil Julia mă va obliga pe mine să fac treaba asta, fie că ştiu sau nu să fac scufundări. Deci e în interesul meu să te ţin în viaţă. Şi cred că eşti nebună.

— Sunt nebună, spuse ea şi simţi cum ochii i se măresc. Sunt fata tatălui meu.

Se păru că Aidan era gata să facă ceva – nu era însă sigură ce anume. Să se întindă până la ea. Să ţopăie. Însă, în loc de toate astea, el rămase la computerul lui, făcând un vizibil efort.

— Da, zise Aidan. N-ai vrea să sari peste orice sună ca un fel de ultime cuvinte celebre acum? Te rog!

Scufundătoarea.

Mai întâi avu loc un test.

Despre fiecare părticică din echipament, fiecare semnalizator manual, folosirea computerului pentru scufundat, întrebări referitoare la opririle din cauza decompresiunii, ce era de făcut în cazul în care trebuia să pornească regulatorul secundar de aer dacă primul se termina. Clio fusese instruită bine cu ani buni în urmă şi reuşi să răspundă corect la aproape toate întrebările. Singura pe care nu o nimeri nu era foarte importantă, însă tot i se făcu un instructaj.

Martin nu era un tip masiv, deci costumul lui nu-i venea chiar atât de rău. Uitase cât de neplăcută era partea asta, să fie dată cu talc din cap până în picioare, să-şi tragă cauciucul ăla peste picioare centimetru cu centimetru. Tatăl ei o ajută cu echipamentul, punându-i în spate egalizatorul de plutire ce semăna cu un rucsac şi centura de lestare în jurul taliei. Făcură o scufundare simplă, ca să se asigure că se putea descurca sub apă.

Să intre în apă nu era o problemă. Presupunea să facă un pas foarte mare de pe platforma din spatele vasului, să-şi ţină cu o mână masca şi regulatorul, ca să nu se deplaseze. Privi în faţă, nu în jos, aşa cum trebuia, şi urmări cum orizontul dispare brusc, doar pentru a fi înlocuit de o lume foarte tăcută de culoare verzuie. Greutatea pe care o ducea cu ea o trase în jos câţiva metri. Îşi echilibră presiunea din urechi se uită în jurul ei după meduze şi înotă treizeci de minute cu tatăl ei înjurai vasului, coborând vreo şase metri.

Secunda în care ajunse sub apă a fost de parcă anii petrecuţi fără tatăl ei dispăruseră pur şi simplu şi ei erau

exact acolo unde se aflaseră înainte. Era atât de multă libertate sub apă. Când reveni la suprafaţă, îl văzu pe Aidan stând aplecat peste marginea platformei. De acolo, de jos, părea foarte înalt, foarte grav. Lui tot nu-i plăcea această idee. În ceea ce o privea pe Clio, se simţea bine că el îşi făcea griji pentru ea.

Se odihniră puţin înainte de scufundarea propriu-zisă, revăzând planurile pe care Aidan le întocmise.

— Azi, folosim butelii de securitate, zise tatăl ei în timp ce se echipau pentru scufundare. Vom avea mai mult oxigen decât avem nevoie. Şi tu vei avea cu tine un al doilea cuţit.

Clio ducea un echipament egal cu greutatea ei. Trei butelii în spate, cuţite la coapsă şi pe braţ. O bobină de cablu-ghid. Genţi pentru artefacte, greutăţi, camera video, lanterna. Câte ceva atârna de fiecare parte a trupului ei pentru a spori greutatea. Îi era aproape imposibil să se mişte.

— Încă o dată, spuse tatăl ei lui Aidan.

Aidan scoase planurile şi le ţinu să nu fie luate de vânt.

— Bine. Punctul de acces e aici, intrarea se va face pe sub coşul de fum care e intact. Se pare că este o trecere liberă, nu e nimic ce trebuie să daţi la o parte ca să vă croiţi drum. Duce la scările care coboară către cabinele pasagerilor. După a patra treaptă, scările fac o cotitură. Nu e prea largă, însă cred că puteţi trece fără prea mari probleme. De acolo, aveţi un coridor cu o serie de şase intrări. Cabina lui Magwell e posibil să fi fost de-a lungul acestui coridor. Dacă mergeţi pe coridor până la capăt, veţi ajunge în sufragerie.

— Frumos şi simplu, zise tatăl ei. Însă chiar şi lucrurile simple pot arăta neclar în apă.

— Ştiu, spuse ea.

— În regulă, zise el. Hai să o facem!

Clio făcu un pas mare. Fiind atât de grea, coborî sub apă mult mai repede. Îi luă o clipă să se stabilizeze, apoi să ajungă la tatăl ei. Acum, era uşoară. Liberă. Realitatea fizică se schimbă într-o clipită.

Coborâră încetişor de-a lungul cablului de ancorare. Vizibilitatea era bună, cu soarele ce pătrundea în apă şi făcea ca totul să strălucească. Însă, la aproximativ trei metri, începu să se mai întunece. La nouă metri, aprinseră lanternele.

La aproximativ doisprezece metri, ea îl văzu clar – o chestie masivă şi înclinată sub ea. Lucrurile care au stat sub apă timp îndelungat încetează să mai arate normal. Pe fundul mării nu mai sunt muchii drepte, sunt doar forme ondulate cu nişte chestii rotunde şi pufoase şi cu vegetaţie ce creşte pe ele. Îţi puteai oarecum da seama de forma vasului, însă aceasta era turtită şi neclară.

Coborâră mai departe, făcând opriri regulate, ca să verifice monitorul conectat la rezervoarele ei, şi care îi spunea când trebuia să se oprească vreme de câteva minute şi să-şi lase trupul să se obişnuiască puţin cu presiunea.

La cincisprezece metri, priveau la un coş de fum ruginit. Continuară să înainteze.

Clio rămase suspendată la doar câţiva metri deasupra punţii vasului şi îl văzu pe tatăl ei umflând un sac de ridicare – un fel de balon subacvatic. Îi dădu drumul, şi acesta pluti uşor către suprafaţă, trăgând după el un cablu pe care deja îl legase de proră. El marca poziţia în care se aflau, astfel încât Fluturele de Mare să-i poată păzi de orice alte ambarcaţiuni ce s-ar fi aflat prin zonă. Apoi, legă ancora de epavă, fixându-i şi pe cei de la suprafaţă, şi ataşă o lampă stroboscopică de cablu. Aceasta clipi către ea ca o lumină de avarie a unei maşini. I se părea că are un mesaj repetitiv pentru ea: „Avertisment, avertisment, înfricoşător, înfricoşător, vasul morţii, vasul morţii”.

O teamă stranie ce o pătrundea până la oase o făcu să vrea să se tragă înapoi la suprafaţă, să-şi smulgă echipamentul de pe trup şi să se ghemuiască în pat, ca şi cum pilota ar fi putut-o proteja de povara eternităţii. Respiraţia i se poticnea în piept. Trebui să o menţină egală. Nu putea respira pe nas – avea doar muştiucul cu care să tragă aer pe gură şi de ea depindea să soarbă aerul în mod uniform.

Închise ochii şi îşi îngădui să rămână acolo plutind, fără să se sprijine de nimic. Doar să plutească. Îşi închipui că sâsâitul rece al aerului era o băutură, una răcoritoare care aluneca încet pe gât. Bea viaţă. O înghiţitură de viaţă. Înghite. Relaxează-te. Două înghiţituri de viaţă…

Cineva o lovi cu palma pe braţ.

Tatăl ei îi făcu semnul subacvatic care însemna „eşti în regulă?” Uitase de codul subacvatic. Făcu semn că era.

Merseră mai departe. Acum, partea de sus a vasului era la nivelul ochilor, şi ea se zgâia prin hublourile acoperite de rugină la întunericul total. Acolo avea să se ducă – în camerele ce fuseseră proprietatea mării timp de mai bine de o sută de ani.

Tatăl ei îi făcu semn cu mâna în jos, către ceea ce fusese puntea şi înspre o deschizătură neagră ca smoala. Asigură un alt cablu chiar de aceasta şi îl testă pentru a-i verifica

rezistenţa. Acesta va fi călăuza lor în caz că se rătăceau. În interiorul deschizăturii se afla casa scării.

În viaţa de zi cu zi, scările nu erau ceva la care Clio să se gândească prea mult. Această scară însă, pe lângă faptul că era plină cu apă, era şi incredibil de îngustă. Iar ea nu era atât de subţire cu toate aceste rezervoare agăţate de trup. Şi această scară nu cotea, ducea înainte doar. Şi n-avea cum să păşească, pentru că picioarele ei încălţate cu labe de scafandru erau prea mari pentru acele trepte. Trebui să plutească, ţinându-se cu o mână de fiecare perete, croindu-şi cu mare prudenţă drum în jos, cotind şi coborând mai departe. Avea prea mult de lucru pentru a se mai gândi că-i era teamă.

Mai încercară o dată cablul şi făcură semne că e în regulă odată ce ajunseră pe coridor. Cel puţin presupuse ea că acela era coridorul. Nu semăna prea tare cu nimic şi părea foarte mic. Măcar aici, ea şi tatăl ei puteau sta faţă în faţă. Acolo, aşa cum li se raportase, erau şase uşi. Trei dintre ele erau închise. Începură cu cele trei deschise. Camerele erau puţin diferite una de alta. Totul în ele era talmeşbalmeş, însă îşi putea da seama că acelea fuseseră dormitoare. Erau un candelabru, o parte dintr-un scaun, o bucată de geam. Era şi o formă întunecată care, probabil, fusese un pat. Cineva stătuse aici şi tot aici murise.

Simţi o teamă uriaşă că ar fi putut vedea un cap înfricoşător de păpuşă. Văzuse imagini ale Titanicului şi în una dintre ele era un înfricoşător cap de păpuşă. Însă lucrul cel mai grav pe care îl văzu aici fu un pieptene care rămăsese prins în podea pentru totdeauna, sub un fel de formaţiune ruginită.

Aceste trei camere nu scoaseră nimic la iveală. Înapoi pe coridor, tatăl ei îi făcu semn că avea de gând să forţeze una dintre uşi şi-i arătă una dintre ele.

Ea se uită în jos, la întunericul de nepătruns de la capătul culoarului. La lumina lanternei, arăta ca o furtună de zăpadă în farurile unei maşini, cu puncte misterioase. Apa

era foarte plină. Fiecare părticică din ea susţinea forme de viaţă din ce în ce mai mici.

Se întoarse în prima cameră în harababura aceea plină de bucăţi sparte şi ruginite ce o înconjura din toate părţile. Lăsând lumina lanternei să alunece de-a lungul pereţilor, reuşi să scoată la iveală doar o lampă prinsă în perete. Era răsucită într-o parte, însă abajurul de sticlă era încă intact. Acesta era singurul obiect familiar. Dar, acolo unde e un corp de iluminat, probabil că e şi un pat. Trebuie să fi fost forma aceea plină de umflături de alături. Îşi croi drum, încercând să localizeze în minte obiectele şi să dea un sens acestei lumi.

Nu-şi dădu seama cum anume văzu acel lucru. Ceva care avea altceva mic şi strălucitor ataşat. Un mic cerc alb. Un mic cerc alb care nu aparţinea structurii din jurul ei.

„Oh, nu, zise creierul ei. E un ochi de păpuşă.”

Poate propriul ei dezgust amestecat cu teamă o făcu să se uite, spre a se asigura că nu era ochiul de păpuşă izolat şi holbat ce se uita la ea fix în întunericul plin de apă. Indiferent ce era, se afla sub o grămadă de lemn pe jumătate putrezit. Adună rămăşiţele unui stâlp de metal a cărei funcţionalitate originală rămase un mister absolut pentru ea şi căută mai adânc în acea grămadă, trăgând de acea pată albă. Câţiva peşti mici ţâşniră afară, făcând-o să tresară şi să se tragă înapoi speriată. Însă ţiparul uriaş sau peştele-viperă pe care se aştepta să-l vadă nu-şi făcu apariţia. Trase puţin de acea bucată de lemn, dislocând o parte din ea. Micul obiect era dificil de manevrat cu un băţ grosolan.

Acum, era obsedată. Indiferent ce gunoi era acest lucru, avea să pună mâna pe el. Scoase cuţitul de la gleznă şi străpunse acel obiect, trăgându-l spre ea. Se apropie mai mult de podea şi îndreptă lumina în jos.

Şi atunci văzu ceva puţin mai mare, însă tot de culoare albă. Avea o grosime de aproximativ opt centimetri, dar era evident mai neted la atingere. Ar fi putut fi o grămadă de

lucruri. Ar fi putut fi blatul de marmură prăbuşit al unei mese. Însă se afla sub lemnul putrezit. Ar fi putut fi tăblia mesei.

Ridică din nou ţăruşul şi împunse mai departe bucata de lemn, fără să-i pese ce anume potenţiale creaturi avea să stârnească. Reuşi să îndepărteze lemnul putrezit.

Indiferent ce era acel lucru, avea o lungime de aproximativ şaizeci de centimetri. Şi avea o formă ovală.

Piatra.

Fluturele de mare de-abia se legănă cât stătură ei în Marea Mediterană. Piatra Marguerite rămase în partea din spate a punţii învăluită în apă. La fel ca un nou-născut, ieşise la lumina zilei acoperită cu o substanţă lipicioasă. Substanţa lipicioasă, în acest caz, era parţial vie şi nu putea fi îndepărtată pur şi simplu. Acest lucru urma să fie făcut cu grijă de către un expert.

Se ţipă, se sări în sus de bucurie şi avură loc multe îmbrăţişări entuziaste din partea tatălui lui Clio. Fata chiar trebui să asiste la un sărut între Julia şi taică-său. Se simţea generoasă, aşa că nu-i mai veni să vomite. Fu găsită şi deschisă o sticlă de vin, şi toată lumea de pe punte primi câte un pahar. Chiar şi Clio primi puţin vin. Martin dormea, aşa că vestea cea bună mai trebuia să aştepte. Elsa nu-şi făcu apariţia. Probabil ei se vor alătura mai târziu grupului.

Cameea era aşezată pe masă, iar fundalul din alabastru de culoarea piersicii se detaşa de emailul alb. Clio o studie.

— Ăsta, zise ea. Chipul ăsta. E Marguerite.

Julia veni lângă ea şi aruncă şi ea o privire.

— Cred că ai dreptate, spuse ea. Probabil că a avut-o cu el când a murit.

— Atunci se înţelege că persoana care a găsit piatra trebuie să poarte asta, rosti tatăl lui Clio, venind către ea. Lanţul se înnegrise rău, însă nu se rupse când taică-său i-l puse cu grijă pe după gât. Cameea ateriză chiar în mijlocul pieptului ei şi i se lipi de piele.

— Luăm în consideraţie faptul că trebuie să existe mai multe lucruri acolo, jos, continuă el. Cel puţin trebuie să ne uităm dacă Magwell a adus înapoi cu el vreun lucru pe care nu l-a menţionat. Totuşi, mai întâi să ne întoarcem pe uscat. Cred că Martin trebuie să fíe examinat de un medic. Şi trebuie umplute buteliile.

— Ne îndreptăm spre Civitavecchia, confirmă Julia. S-ar putea să şi ajungem acolo.

Clio începuse să simtă efectele unei nopţi nedormite, asta pe lângă cele ale scufundării. Se prăbuşi pe un scaun în camera de zi, însă nu adormi de tot. Se lăsă legănată de mişcarea vasului în timp ce aceasta se îndrepta către mal. Reuşise doar să moţăie până în momentul când se opriră deoarece ajunseseră în oraş.

— Veşti proaste, zise taică-său, urcând din nou pe vas după o consultaţie pe doc. Locul ăsta e plin. Nu e nici un locşor disponibil pentru noi. Va trebui să ancorăm ceva mai departe. Câţiva dintre noi pot debarca aici. Putem aduce un doctor, ca să-l examineze sumar pe Martin şi ne putem strânge lucrurile de care avem nevoie.

— Ei haide, Ben, spuse Julia. Trebuie să sărbătorim. Putem să luăm toţi barca cu motor. Ca să avem o cină aşa cum se cuvine. Să bem şampanie.

Clio o examină surprinsă. În ochii Juliei era o privire ciudată în momentul în care sugeră acest lucru. Julia voia ca toţi să ajungă pe ţărm… Să se distreze. Era, cu siguranţă, ceva straniu în legătură cu asta, însă era prea obosită ca să se gândească prea mult.

— Nu, replică tatăl ei, scuturând din cap. Nu putem lăsa vasul nesupravegheat. E o idee bună, dar cineva trebuie să rămână pe vas. Aidan? Te deranjează? Ne laşi la mal şi te poţi întoarce aici cu barca.

— Nici o problemă, zise el.

— În regulă. Toţi ceilalţi merg. Avem nevoie şi de Elsa, ca să ne ajute să găsim un doctor. O să pregătesc buteliile.

Cineva dintre voi va trebui să mă ajute să le duc până la un magazin cu articole pentru scufundat.

Clio îl urmă pe tatăl ei pe punte.

— Pot rămâne? întrebă ea, clătinându-se pe picioare. Sunt epuizată.

— Aidan e cel care rămâne, spuse el. Tu vii cu noi.

— Nu prea am dormit noaptea trecută. Şi scufundarea de azi a fost extraordinară… simt că mă prăbuşesc. Te rog!

— Nu sunt idiot, Clio, zise el. Şi n-am uitat ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Asta înseamnă că tot vrei să mă trimiţi acasă?

— Nu vrei să te întorci acasă? întrebă el.

— Nu, rosti ea. Mai ales pentru că vei avea nevoie de mine.

— Clio…

— Tot ce am făcut şi nu ţi-a convenit… a fost doar pentru că nu ai vrut să-mi spui ce se întâmpla. Am înotat doar pentru că tu m-ai abandonat pe vas. Am intrat în camera Juliei ca să descopăr ce se întâmpla.

El luă o butelie, o ridică şi o puse pe doc. Clio îl urma îndeaproape.

— Bine, zise ea. Trebuie să o spun. Am şaptesprezece ani. Sunt fată. Ceea ce înseamnă că da, tată, e posibil să fie vorba şi despre întâlniri romantice. Şi tu faci asta. Şi ştii că şi mama o face. O să o fac şi eu. Asta e realitatea. Am crescut. Însă în seara asta? Chiar sunt într-adevăr foarte obosită. Te rog, poţi, te rog, să ai suficientă încredere în mine încât să mă laşi singură cu un membru al speciei bărbăteşti timp de câteva ore? E vorba despre Aidan. Trebuie să ai încredere şi în el.

Ben nu spuse nimic, însă îşi dădea seama că, acum, în mintea lui era o oarecare confuzie.

— Tată, zise ea, ne-am scufundat împreună azi. Noi am găsit-o.

De obicei, încercările repetate de a-şi convinge părinţii de ceva eşuau. Însă, de data asta, logica era inevitabilă, ziua

fusese pur şi simplu prea bună. El se opri la jumătatea drumului spre următoarea butelie.

— Haide, spuse el.

Îl urmă înăuntru, unde Julia o aducea pe Elsa jos din Apartamentul Şampaniei. Nu se uită nici la Aidan, nici la Clio. Înfăţişarea ei nu era răutăcioasă. Era stânjenită şi tristă. Clio voia atât de mult să-i vorbească, să-i explice, să o facă să se simtă mai bine.

Cheile îi fură înmânate lui Aidan.

— Aidan şi Clio rămân aici, zise el.

Elsa se uită în podea. Clio simţi un junghi în piept. Erau atâtea lucruri ce trebuiau reparate între ele.

— Aidan, spuse Julia pe când se pregătea de plecare, dacă tot o să fii aici, te rog să scrii un raport cu ce s-a întâmplat azi. Va trebui să avem înregistrări. Să-mi arăţi ce ai scris când mă întorc. Şi poate pregăteşti şi câteva înregistrări din ceea ce s-a filmat.

— De parcă ar muri dacă mi-ar da liber în noaptea asta, zise Aidan după ce barca cu motor se îndepărtă, chiar şi după ce am găsit piatra.

— Cum ai ajuns să conduci vasul? întrebă ea.

— Pentru că mi-au arătat cum se face, zise el.

— Ei bine, poţi să-mi arăţi şi mie, spuse ea.

Sus, în timonerie, răsucirea doar a unei chei aduse la viaţă toate micile panouri de comandă. Clio nu acordă nici cea mai mică atenţie când Aidan îi explică ce făcea şi îşi dădu seama că mintea lui nu prea era la treaba pe care o făcea. Se simţea foarte în largul lui în preajma echipamentelor şi nu trebuia să-şi stoarcă mult creierul când vorbea despre ele. Nu era mare lucru, însă o lăsă să preia timona câteva secunde. Era ca volanul unei maşini.

Ajunseră într-un loc nu prea îndepărtat, totuşi departe de orice fel de trafic ce se desfăşura de-a lungul ţărmului. Aidan atinse nişte butoane, ca să dea drumul ancorei, apoi opri motorul, şi luminiţele de pe tabloul de comandă se stinseră. Timoneria se cufundă în tăcere.

— Nu e bine, zise el, privind prin sticla fumurie.

— Ce nu e bine?

— Nu ştiu, spuse el. E pur şi simplu ceva ciudat atunci când obţii ceea ce vrei.

— Ciudat în sensul de rău? întrebă ea.

— Pur şi simplu, nu te aştepţi la asta, zise el.

Bătu cu degetul în tabloul de comandă, examinându-şi încălţările, apoi se uită la Clio.

— Credeam că eşti obosită, spuse el.

— M-am trezit.

Niciunul dintre ei nu se mişcă. Rămaseră în mijlocul timoneriei, privind la tabloul de comandă. Ceva trebuia să se întâmple.

Clio putea simţi spaţiul dintre ei. Era realmente vibrant. Unul dintre ei va trebui să facă ceva. Chiar şi o grămadă mare de dinamită are nevoie de o scânteie mică pentru a se aprinde.

— Ţi-e foame? întrebă el.

— Sunt lihnită.

Părăsiră timoneria, coborâră şi intrară în camera de zi, lăsând uşile de sticlă deschise ca să intre briza serii. În cambuză, adunară ce resturi de mâncare găsiră. Farfuria lui Aidan sfârşi prin a fi în întregime plină cu carne, în timp ce a lui Clio avea un ciudat aranjament de chestii mici – ciupercuţe marinate, cubuleţe de brânză, colţuri de pâine, grămăjoare de salată.

— Din moment ce eşti aici, zise el, mă poţi ajuta cu treaba pe care o am de făcut. Haide!

Era aproape ca un joc pe care fuseseră de acord să-l joace împreună: un test ca să vadă cât de mult puteau să se detaşeze de asta. Câteva minute mai târziu, se instalară în camera jos, fiecare de-o parte şi de alta a mesei.

— Tu ai fost acolo, jos, spuse el, împingând spre ea un blocnotes. Fă o relatare. O să pun laolaltă unele dintre datele acestea.

Deschise computerul şi începu să lucreze.

— Deci, zise Aidan, fără să-şi ia ochii de pe ecran. Ce urmează să se întâmple cu tine?

— Poate mai stau câteva zile. Poate mă întorc acasă. Poate mergem cu toţii în Anglia.

— Sunt cam mulţi de „poate”, zise el.

— Cred că viaţa e plină de „poate”.

Clio se uită la staţia ei. O închise cu mare grijă şi o împinse în linişte de-a lungul mesei.

— De ce ai făcut asta? întrebă Aidan, şi ochii lui verzi scânteiară pe deasupra ecranului computerului.

— Doar o împingeam mai într-o parte.

El aruncă o privire cu coada ochiului înspre propria lui staţie, apoi continuă să tasteze. Se balansă în faţă pe scaun, şi genunchii lui se loviră de ai ei pe sub masă, repede, o singură dată. Şi apoi din nou. Clio rămase cu privirea în blocnotes şi îi comandă mâinii să rămână calmă. Se înclină şi ea uşor şi îl lovi cu genunchii.

El nici măcar nu clipi. Îl auzi cum continuă să scrie la computer, însă întinse piciorul şi îi prinse glezna, trăgând-o ceva mai aproape de el.

Unul din ei va trebui să ridice privirea. Unul din ei trebuia să acţioneze. Încetişor – foarte, foarte încetişor – îşi descolăci piciorul.

— Vrei să vezi ce am scris? întrebă ea.

— Mda, zise el. Sigur.

Ea întoarse blocnotesul cu fundul în sus, ca el să poată vedea ce e scris, însă nu-l aduse mai aproape. El coborî ecranul laptopului.

— Ce i-ai promis tatălui tău? întrebă el, zâmbind uşor.

— Că o să încui uşa dormitorului, spuse ea. Şi că n-o să fac nici o cascadorie ciudată.

— Defineşte „cascadorie ciudată”, zise el.

Acum, era de nesuportat. Ea se aplecă foarte puţin peste masă. El îşi împinse deoparte laptopul. Apoi, se ridică pe jumătate, aplecându-se. Se lăsă peste masă, sprijinindu-se pe coate. Şi apoi, făcu ceva de pe urma căruia Clio nu-şi

reveni – întinse mâna şi, cu vârfurile degetelor, o atinse sub bărbie.

— Ştii, spuse el, e într-adevăr greu să spui cuvintele „eşti frumoasă” fără să pari un pacient cu probleme psihice. Însă chiar eşti frumoasă.

Îşi apropie şi mai mult faţa de a ei, atingându-i buzele cu buzele lui, însă fără să apese. Doar atingându-i buzele. Şi atunci…

Şi atunci se întâmplă ceva şi nu era lucrul la care Clio se aştepta.

Vasul se trezi la viaţă şi începu să se mişte înainte cu viteză, aruncându-i pe amândoi în spate. Clio se prinse cu mâinile de marginea mesei, însă Aidan nu apucă să se ţină de nimic. Fu azvârlit în scaun şi apoi cu capul de perete.

— Trebuie să se fi întors, zise el. Nu i-am auzit. Tu i-ai auzit?

— Nu.

Deasupra se auziră zgomote de paşi. Era evident că toată lumea se întorsese. Vasul se înclină, apoi făcu o mişcare rapidă în faţă.

— I-am lăsat acolo, zise el. Cum s-au întors fără barca cu motor?

Întreruperea bruscă a momentului respectiv combinată cu mişcarea o zdruncinară pe Clio. Se simţea uşor ameţită.

— Nu ştiu, rosti ea nedesluşit. Tata…

— Nu e bine, spuse Aidan. Nu-mi place chestia asta.

Clio tocmai îşi amintea că el zisese acelaşi lucru şi înainte, sus în timonerie, când uşa se deschise. Un bărbat purtând un tricou cu Nirvana pătrunse în încăpere. Un străin. Era un tip cât se poate de scund, cu părul castaniu şi uşor ciufulit. Părea că se rătăcise. Se uită la Clio şi la Aidan. Privi în jurul lui la hărţi şi laptopuri. Le vorbi în italiană. Ei se uitară unul la altul.

— Cine naiba eşti? întrebă Aidan.

Străinul îşi ridică încet capul, apoi drept replică scoase din buzunar o armă şi o îndreptă spre Clio.

Prizonieri.

Clio avea o revelaţie. Îi exploda în minte, aşa cum fac toate revelaţiile.

„Filmele nu te vor ajuta acum, spunea această revelaţie cu un ecou mistuitor. Vezi cum se înşală în privinţa asta? Asta e o armă şi e îndreptată către tine, şi oare chestia asta chiar ţi se pare ca fiind ceva dintr-un film? Nu.”

Creierul ei transformă arma în alte câteva obiecte. El ţinea în mână un capsator. Îi ameninţa cu un blender. Era o cheie fixă. Un furtun de grădină.

— Hei, zise Aidan repede. E în regulă. Nu… Nu e nevoie să faci asta.

Cuvintele lui părură doar să-l încurce pe bărbat. Intrusul observă staţia de pe masă şi o înşfăcă. Apoi, aruncă o privire în jurul lui şi în spate, uitându-se cu foarte mare atenţie pe coridor, însă ţinând în tot acest timp pistolul îndreptat spre ei. După aceea, ieşi şi închise uşa.

Clio nici măcar nu se mişcă.

— Ce naiba a fost asta? zise Aidan.

Ea reuşi să se dea puţin mai înspre Aidan şi rămaseră împreună într-un colţ, privind la uşă.

— Bine, zise el. Se pare că vasul a fost furat. Ce trebuie făcut? Care e regula?

— Crezi că se mai întoarce? întrebă Clio, ochii ei aruncând priviri în toată camera.

— N-am idee. Probabil?

Se auziră voci pe coridor. Uşa se deschise din nou, şi bărbatul intră iarăşi. Un alt bărbat aruncă o privire prin cameră. Cei doi se sfătuiră între ei. Apoi, le făcură semn cu mâna lui Clio şi lui Aidan să iasă din cameră şi să urce scările. Îi obligară să se aşeze pe podeaua din camera de zi, cu spatele lipit de canapea.

Ambii bărbaţi păreau nervoşi. Unul se tot strâmba şi râdea, plimbându-se prin cameră şi ridicând diverse lucruri. Era foarte bronzat, purta un tricou cu Campionatul Mondial de Fotbal din Italia şi se juca foarte mult cu o

brichetă. Celălalt, cel care îi găsise, era cel mai mărunt dintre ei. Se aşeză la masă şi îi privi, bătând darabana cu degetele. Ţinea nepăsător pistolul cu cealaltă mână, aproape cu nepăsarea cu care cineva ar ţine o ţigară. Niciunul din ei, asta era limpede, nu vorbea engleză deloc. Clio avu impresia că, indiferent cine ar fi fost aceşti bărbaţi, nu se aşteptaseră să găsească pe cineva la bord.

Dintre toate locurile ciudate unde fusese în viaţa ei, Clio nu se mai aflase niciodată în cătarea unui pistol. Şi adevărul e că era atât de înfricoşător, încât aproape încetase să mai fie înfricoşător. Mintea ei părea să se fi scurtcircuitat de teamă, lăsând-o incapabilă să facă altceva în afară de a privi fix la fotoliul de piele, observându-i fiecare detaliu. Era de parcă ar fi invitat pe vas nişte oaspeţi foarte ciudaţi şi neobişnuiţi. Oaspeţi care aduseseră pistoale, în loc de gustări.

Timp de cel puţin o oră, Aidan nu-şi dezlipi deloc privirea de la uşile de sticlă. Apoi, Clio îl auzi vorbind cu o voce foarte joasă în momentul în care niciunul dintre bărbaţi nu se uita.

— Prefă-te că eşti supărată, şopti el.

Ea mimă din buze cuvântul:

— Ce?

— Prefă-te că eşti supărată.

Clio făcu tot posibilul să-şi compună o expresie ce semăna cu o nefericire împinsă la extrem. Chestia asta ar fi trebuit să fie mai uşoară decât era de fapt. Chipul ei nu prea voia să se mişte. Aidan îşi strecură braţele înjurai ei şi o trase încurajator mai aproape de el.

Tipul de la masă se uită iarăşi la ei, dar ceea ce văzu păru să aibă oarecare sens pentru el. Stăteau în continuare inofensivi pe podea, şi el avea pistolul îndreptat spre ei.

Faţa lui Aidan era acum chiar lângă capul ei.

— Indiferent ce spun, zise el, continuă să pari supărată, da?

Ea încuviinţă.

— Nu cred că tipii ăştia ştiu ce fac, mormăi el în părul ei, cu un fel de gângurit. Cred că ne îndreptăm spre vest. Poate uşor sudvest. Şi mergem destul de repede. Am sentimentul că ne îndreptăm spre Corsica sau Sardinia. N-avem unde merge în altă parte, doar dacă nu cumva ne duc în mijlocul Mării Mediterane.

Să se prefacă supărată deveni ceva mai uşor acum.

— Dacă eşti hoţ de iahturi, zise Aidan, fredonând şi legănând-o uşor, şi dacă tocmai ai furat un iaht în valoare de un milion de dolari plin cu jucării scumpe, ce ai face cu doi indivizi pe care i-ai găsit ascunzându-se sub punte?

— Nu ştiu, mormăi ea, păstrându-şi faţa tristă.

— Astfel de oameni te împuşcă pe o stradă întunecată ca să-ţi ia portofelul. Cred că ar fi pregătiţi să facă asta pentru un iaht de douăzeci şi cinci de metri. Par nervoşi. Faptul că sunt nervoşi nu e un lucru bun pentru noi. Aşa că sugerez să luăm o decizie înainte de a se ajunge la asta.

— Ce decizie? întrebă Clio, reuşind să verse câteva lacrimi.

— Genul de decizie pe care n-am anticipat că o voi lua vreodată, spuse el. Trebuie să scăpăm de pe vasul ăsta. Şi cred că asta înseamnă să sărim în apă.

— Ăsta sună ca un plan prost, zise ea.

— E oribil, însă e singurul pe care îl am. N-avem prea mult timp la dispoziţie ca să-l dezbatem. Te bagi?

— Mda, rosti ea. De fapt, cred că am auzit altele şi mai proaste.

Acum, lacrimile nu mai erau o problemă. El o mai legănă puţin.

Cel de-al doilea tip se întoarse în cameră şi se uită la ei, apoi începu să râdă.

— Dacă reuşim să le distragem atenţia, zise Aidan, putem ieşi pe uşă şi apoi pe punte. Ştii cumva dacă sunt nişte dispozitive de plutire acolo?

Clio îşi aminti de ziua în care Martin îi prezentase iahtul.

— O plută, bolborosi ea.

— Pluta e bună, spuse el. Însă trebuie să-i facem să se uite în altă parte vreme de câteva minute. Plângi mai tare şi gândeşte-te cum putem face asta.

Ea îşi îngropă faţa în pieptul lui şi îşi lăsă mintea să gonească. O lăsă să hoinărească de-a lungul punţii principale. Cel mai logic loc unde putea merge era cambuza. Aceasta ar fi un loc strategic. Când oamenii sunt atacaţi, înşfacă imediat cuţite, corect?

N-avea de gând să se bage într-o bătaie cu cuţite. Nu. Trebuia să fie ceva mai bun de atât. Însă nu-i venea în minte nimic. Îşi lăsă mintea să gonească peste toate lucrurile stupide şi nefolositoare ce se aflau acolo. Storcătorul de portocale, prăjitorul de pâine extravagant, arzătorul idiot pentru crčme brűlée15.

Arzătorul idiot pentru crčme brűlée.

Un foc. În cambuză era o alarmă de incendiu. Chestia asta ar atrage cu siguranţă atenţia.

Acum, că avea pe ce să se concentreze, un plan începu să-i încolţească în minte. Găsi mental arzătorul. Se afla în dulapul cu căni. Avea un buton de siguranţă pe el şi singura modalitate de a-l pune în funcţiune era să apeşi dispozitivul respectiv. Dacă ar putea să înfăşoare ceva în jurul lui ca să-l ţină apăsat.

Ca, de exemplu, un elastic de păr.

— Scoate-mi elasticul din păr, reuşi ea să spună pe nerăsuflate printre ce se voiau a fi hohote de plâns. Joacă-te cu părul meu. Dă-mi elasticul.

Aidan ridică mâna şi scoase elasticul. Acesta se smulse şi se prinse de păr când el îl trase, însă reuşi să-l desprindă în cele din urmă. Îi răsfiră părul şi o mângâie pe cap. Apoi, o împinse cu cotul înainte şi îi strecură elasticul în palmă.

— Mă întorc, zise ea. Când alarma porneşte, sărim.

Ea se ridică, şi picioarele îi tremurau.

„Care e simbolul internaţional pentru „vomă„?” se gândi ea frenetic.

Se apucă apoi cu mâinile de burtă şi arătă în direcţia băii, ţinând o mână la gură. Tipul care râdea o urmări, iar cel cu arma deveni mai rigid. Însă ea, probabil, părea suficient de inofensivă. Tipul care râdea o urmă, dar îi permise să se ducă la baie.

Pe când trecea pe lângă cambuză, se opri şi făcu semn că vrea un pahar cu apă. Se prăbuşi înăuntru înainte de a obţine permisiunea. Se duse direct la chiuvetă, dând drumul apei şi punându-şi gura sub robinet. Chestia asta îl făcu pe tip să râdă pe înfundate.

„Râzi, nenorocitule”, gândi ea.

Se prăbuşi de marginea chiuvetei, apoi făcu un semn slab înspre dulap, ca şi cum ar fi cerut o cană, părând complet terminată. El încuviinţă, însă o urmări cu foarte mare atenţie. Veni câţiva paşi în spatele ei, dar erau atât de puţine acolo, cu excepţia ceştilor şi a borcanelor cu mirodenii. Şi un arzător idiot pentru crčme brűlée.

Ea reuşi să-şi pună degetele în jurul acestuia în timp ce scotea cana. Acum, trebuia să şi-l bage sub bluza de trening. Era foarte uşor. Îşi ţinu mâna apăsată pe burtă, ca să-l împiedice să iasă de sub bluză.

Acum, avea o cană şi, sub bluză un arzător idiot pentru crčme brűlée. Minunat. Umplu cana ţi rămase acolo, bând apă. Avea nevoie de o clipă ca să pregătească lovitura.

Însă tipul se cam săturase. O apucă de braţ şi o obligă să iasă din cambuză. Părea că voia să o vadă înapoi în camera de zi, dar ea merse clătinându-se înainte şi făcu un salt în baie, încuind uşa în urma ei.

Panica se instală. Capul începu să i se învârtă. Se lipi cu spatele de uşă, lovindu-se cu capul de cârligul pentru agăţat prosopul. Asta o făcu să se simtă bine. Era ceva solid, liniştitor. Îl lovi din nou cu capul.

Încerca să îndepărteze doi bărbaţi – unul care avea un pistol – cu un aprinzător pentru crčme brűlée.

Îl aprinse. O mică limbă de flacără albastră pâlpâi. Era fierbinte, însă jalnică şi mică. Eliberă declanşatorul şi

închise ochii.

Probabil că ei se aşteptau să audă zgomote de vomă sau ceva asemănător. Încercă să scoată nişte sunete de tuse seacă şi de vărsătură şi se uită în jurul ei. Cum să aprinzi un foc într-o baie? Nu era chiar un loc prea bun pentru foc. Erau două prosoape groase de mâini. Hârtie igienică. Cam asta era tot. Pipăi prosoapele de sus în jos. Erau perfect uscate.

Din experienţa ei limitată de a face focul, ştia că, de obicei, era nevoie de ceva care arde repede şi face flacără mare, care să aprindă lucrurile ce ard încet. Hârtia igienică s-ar aprinde foarte repede, însă nu ar arde destul timp cât să cuprindă prosoapele. Deci chestia asta nu era suficientă.

Mai scoase alte câteva sunete ca de vărsătură în timp ce se uita cu disperare în jurul ei în mica încăpere. Ce altceva ar arde? Nu podelele sau pereţii – acestea erau acoperite cu gresie şi faianţă. Nu mai era nimic altceva.

Bluza ei de trening. Asta ar arde. Şi-o smulse de pe ea.

Acum, trebuia doar să asambleze toate astea. Luă hârtia igienică de pe suportul din perete şi o puse jos. Apoi, grupă neglijent cele două prosoape şi bluza de trening în jurul acesteia.

Se auzi un ciocănit în uşă.

Asta era. Acum ori niciodată.

Scoase elasticul care îi ţinuse coada şi îl înfăşură strâns în jurul declanşatorului aprinzătorului, pentru a ţine aprinsă mica flacără. O strecură cu grijă pe podea în centrul grămezii, îndoind marginea prosopului în jurul ei.

Apoi, trase apa, îşi aruncă nişte apă pe faţă şi deschise uşa. Tipul se uită la ea, se uită înăuntru, însă nu văzu prosoapele. Grămada nu se aprinsese… încă.

O aduse înapoi în camera de zi şi o împinse în direcţia canapelei, unde Aidan o luă în braţe. De data asta, îmbrăţişarea păru foarte reală. Îl îmbrăţişă şi ea la rândul ei. El tremura puţin.

— Ei bine? şopti el.

— S-a făcut, zise ea.

Ei bine, ceva se făcuse, oricum. Avea fie să funcţioneze, fie nu.

Trecură cinci minute. Nu se simţi nici un miros de fum. Nu se auzi nici un zgomot.

Apoi, tipul care râdea decise că era rândul lui să folosească baia. Asta era. Având în vedere că nu se declanşase nici o alarmă până acum, chestia asta urma să îi dea în vileag. El va găsi focul, şi ei vor fi împuşcaţi, şi toată vara va fi întreruptă de un glonţ. Punct. Sfârşitul. Mai rău decât şi-o imaginase la început, însă – aproape că-i veni să râdă – nu în halul ăsta de rău.

Gloanţele păreau rapide. Te-ar ciurui ca pe un balon. Încercă a se obişnui cu gândul în timpul care îi mai rămăsese.

Bărbatul era la uşă. Într-o clipă, avea să observe. Va striga.

Uşa se deschise. Nu se zări nici un nor de fum.

Clio simţi mirosul de fum. El rămase acolo, privind în jos. Zise ceva în italiană, care îl făcu pe celălalt tip să se agite. De ridică şi se întoarse către primul. Făcu câţiva paşi înspre baie.

Apoi, alarma se declanşă. Era pe coridor. Pe neaşteptate, Aidan o împinse înainte.

— Acum! zise el.

Cât ai clipi, se şi aflară lângă uşile de sticlă. Totul era ca un vis. Ieşiră înainte ca tipii să-şi dea într-adevăr seama de ce voiau să iasă pe punte sau dacă le păsa de asta.

Aidan trânti uşile şi le închise cu zgomot. Avea deja cheia în mână, ca să-i încuie pe dinăuntru. Cei doi bărbaţi se repeziră acum la uşi, însă Aidan deja răsucise cheia pe jumătate, încuind uşa.

Unul din bărbaţi izbi cu pumnul în sticlă. Când Aidan se îndepărtă, trase orbeşte în uşă, făcând o gaură, însă nereuşind să sfărâme niciunul dintre ochiurile groase de geam.

Nu era vreme să se mai gândească la acest lucru. Clio scoase cutia portocalie de sub peretele din spate, şi mâinile îi tremurară când eliberă cele patru cleme de metal ce o ţineau acolo. Aceasta se prăbuşi la picioarele ei. O ridică şi o aruncă peste bord.

Uşa de la timonerie se deschise şi un al treilea bărbat privi afară. Bărbatul din interior trase un alt foc în uşile de sticlă, făcând o gaură mare în ele. Aidan o împinse pe Clio către trepte. Ea se opri. Auzea motorul vasului puternic în urechi. Fără să se gândească de două ori, se azvârli către cădiţă şi ridică piatra, înfăşurând-o în tricou.

— Clio! strigă Aidan, acoperind zgomotul apei şi al motorului de sub ei.

Ea rămase în picioare, cu tricoul ud leoarcă, strângând cu putere piatra în braţe. Era grea, ca un bebeluş.

Şi apoi se ridică în vârful picioarelor peste marginea vasului, piatra trăgând-o în jos.

Lumea minunată de dincolo.

Şi iată, azi, o altă ocazie în care viaţa se diferenţiază serios de lumea filmelor.

Nu e nimic graţios în a sări de pe un vas care se află în plină mişcare. Clio încercă să-şi controleze căderea, însă nu reuşi şi căzu chiar în siajul vasului, care o aruncă pe spate şi o băgă sub apă. Se izbi zdravăn în momentul în care atinse apa, deschise gura şi înghiţi apă. Forţa izbiturii o făcu să sară de câteva ori de-a lungul suprafeţei apei, ca o piatră azvârlită. Cu mult înainte de a-şi da seama în ce direcţie o lua, se scufundă, şi apa sărată îi mistui nasul şi gâtlejul.

Sub apă e un loc ciudat. Lumea devine brusc tăcută – o pierdere înspăimântătoare. Apa, care păruse atât de strălucitoare şi limpede sus, se întunecă repede. Acum, nu avea nimic cu ea. Nici măcar o butelie cu oxigen. Nici măcar o mască. Nimic care să împiedice apa să-i pătrundă în nas.

Piatra, care se afla acum deasupra ei, o trase în jos. Reuşi să iasă de sub ea şi îşi depărtă picioarele pentru a încetini coborârea. Asta ceru foarte mult efort din partea ei, însă putu să împingă din picioare şi să se ridice, dar nasul o ustura de la apa sărată.

Dacă scăpa piatra pur şi simplu, ar ajunge acolo. Să-i dea drumul doar, şi asta ar rezolva totul.

Însă o ţinu strâns, forţându-şi picioarele să împingă apa aşa cum n-o mai făcuseră înainte. Când, în cele din urmă, ajunse la suprafaţa apei, o dureau plămânii, şi Aidan nu se vedea nicăieri. Fluturele de Mare era o pată mică undeva la distanţă.

Îl strigă pe Aidan. După o clipă, îl văzu făcând semne disperate cu mâna în depărtare. Înotă spre ea cu mişcări dezordonate şi agitate. Avea răsuflarea tăiată şi tuşea.

— Hai să… nu… mai facem chestia asta a doua oară, zise el gâfâind, după ce-şi recăpătă controlul.

— Ai idee unde ne aflăm? strigă ea.

El veni ceva mai aproape, picioarele lovindu-i-se de ale ei în timp ce călca frenetic apa.

— Aş zice… undeva departe de Italia? Sunt de parcurs doar… El făcu o pauză pentru a respira… vreo trei mii patru sute de kilometri de coastă.

Clio se răsuci în apă, ca să aibă o vedere completă. Din nefericire, tot ce văzu fu şi mai multă apă. Doar că, la distanţă, era o denivelare albă care i se păru a fi luminată.

— Văd ceva în direcţia aia, zise ea. Poate o lumină. Uită-te şi tu! Ce crezi?

— Ar putea fi uscat, spuse el, gâfâind. Ar putea fi şi un cargobot la o distanţă de o sută de mile marine. Iar asta înseamnă să înotăm în ape mai adânci şi mai periculoase. Şi am muri.

— Nu o să murim. Cineva ne va găsi. Şi, în afară de asta, dacă găsim cutia aia portocalie, avem pluta.

Se uitară în jurul lor, însă nu era nici urmă de cutie portocalie.

— Probabil că a fost dusă de curent, zise ea. Va trebui să înotăm după ea.

— Să înotăm în ce direcţie?

Ea strânse din ochi. Fluturele de Mare se vedea încă; se întoarse în direcţia opusă.

— În direcţia asta, spuse ea. Te poţi descurca să înoţi?

— Nu sunt sigur, zise el.

— Eu pot, rosti ea. Poţi călca apa cu piatra în braţe?

— Pot încerca.

— Dacă te simţi slăbit, dă-i drumul, spuse ea. Dă-i drumul înainte de a-ţi pierde toată energia, în regulă?

— Nu-i dau drumul, zise el, acceptând piatra. Piatra îl trase puţin în jos, însă îi opuse rezistenţă.

— Mă întorc, rosti Clio. Şi poate o laşi mai moale puţin. Doar calcă apa suficient de puternic cât să te menţii la suprafaţă, de acord?

El încetini puţin mişcarea, însă nu foarte tare.

— Voi fi aici, zise el cu răsuflarea întretăiată. Încearcă să nu dai peste nici o meduză.

Aidan nu scăpă piatra în jumătatea de oră cât îi luă lui Clio să recupereze cutia. Se sprijiniră pe rând de ea un răstimp, până ce-şi recăpătară forţele.

Pe la amurg, barca lor pneumatică portocalie, în formă de piscină gonflabilă, se legăna undeva de-a lungul celor trei mii patru sute de kilometri de coastă italiană. Avea un cadru de metal ce trebuia îmbinat, o pompă micuţă pentru a fi umplută cu aer. Şi niciunul dintre aceste lucruri nu era uşor de făcut în timp ce călcai apa cu picioarele.

Drăcovenia era, de fapt, destul de solidă când era umflată. Îi ţinu cel puţin jumătate de metru deasupra apei şi avea o copertină din pânză de cort şi multe buzunare incorporate pe care le goliră de conţinut – trei torţe de semnalizare, două vâsle foarte mici (care avură nevoie de o oarecare asamblare), şase pastile împotriva răului de mare, un fluier, o oglindă de semnalizare, două sticle de o jumătate de litru pline cu apă şi o minitrusă de prim-ajutor. Aprinseră două

dintre torţele de semnalizare, fără nici un rezultat. Cea de-a treia se afla în mâinile lui Aidan. Era şi o lampă solară pe partea din interior a bărcii pneumatice care se aprinse de îndată ce copertina fu deschisă, îi dădea spaţiului respectiv o strălucire slabă, însă intensă.

Se aşezară în tăcere în barcă, revenindu-şi după acel chin. Un fir subţire de apă de mare rămăsese pe fundul bărcii, suficient ca să fie uzi şi să le fie frig. Piatra Marguerite se odihnea confortabil în acel fir de apă. Clio privi cu atenţie prin clapeta de acces la luna albă ce atârna deasupra mării. Încercă să se concentreze la aceasta, şi nu la groaza absolută a întunericului ce se răspândea în toate direcţiile împrejurul lor. Din acest unghi, întreaga lume era o apă întunecată cu o adâncime necunoscută, cu multe chestii care trăiau în ea. Acum, se afla chiar sub ea, la aproape o jumătate de metru. Putea să întindă mâna din mica ei barcă şi să atingă eternitatea.

— E o privelişte chiar frumoasă, zise Clio, încercând să pară binedispusă. Vrei să vezi? Luna e surprinzător de mare şi albă, şi se află chiar deasupra apei. Dacă asta ar fi o cameră de hotel, ar costa o avere.

— Nu chiar, spuse el. O să dureze doar vreo două ore.

— Îţi dai seama de asta după cer? întrebă ea.

— Nu. Îmi dau seama de asta după ceas.

— Oh, rosti ea.

Aidan nu se lăsa uşor păcălit de această manifestare de voioşie. Ea închise clapeta cu fermoarul şi se mută puţin mai departe. Aidan băgă mâna în buzunar şi scoase o sticlă cu apă şi pastilele împotriva răului de mare. Înghiţi două dintre ele cu o înghiţitură băută cu foarte mare grijă, apoi puse din nou capacul la sticlă şi o băgă la loc, în buzunar.

Ceva se lovi de o margine a bărcii.

— Ai simţit şi tu chestia asta? întrebă Aidan.

— Hai să nu vorbim despre ce a fost.

— În regulă.

— Cât crezi că vom sta aici? întrebă ea.

— Depinde de cât de repede îşi vor da ei seama că iahtul a fost furat. Tocmai atingem momentul când ar fi trebuit să ia legătura cu noi. Probabil că încearcă de ceva vreme să comunice cu noi prin staţie.

— Deci ce facem? întrebă Clio.

— Nu facem nimic, răspunse el. Aşteptăm.

Era târziu.

Cât de târziu, nu le era prea clar. Aidan îşi scosese ceasul de la mână şi îl aruncase în apă pentru că deveniseră obsedaţi de a se tot uita la el. Era mai bine să nu vadă orele care se scurgeau. Noaptea pe mare devine mai lungă şi mai întunecată, luna urcă mai sus, tot mai sus. La un moment dat, un peşte ateriză în barcă. Ţipetele pe care le scoaseră amândoi când acest eveniment neprevăzut avu loc ar fi putut cu uşurinţă să fie auzite de pe coastă, oriunde s-ar fi aflat aceasta. Clio îl azvârli înapoi în apă.

Acum, stăteau amândoi în băltoaca cu apă călduţă, cu braţele lejer strânse unul în jurul altuia. Apa fie se încălzise de la trupurile lor, fie se obişnuiseră ei cu ea. Valurile deveniră ceva mai mari, clătinând neplăcut barca portocalie de colo-colo. Clio luase şi ea una dintre pastilele împotriva răului de mare, însă nu era sigură dacă avea, într-adevăr, să o ajute. Tot ce conta era să rămână acolo, ţinându-şi cald unul altuia cât timp puteau ei de mult. Simţea respiraţia lui Aidan în vârful capului în timp ce-şi ţinea faţa lipită de curbura gâtului său.

— Eu zăresc cu ochişorul meu ceva care rimează cu sare, zise Clio.

— E cumva mare? întrebă Aidan.

— Îhî.

— Bine. Eu zăresc cu ochişorul meu ceva care rimează cu poţiune.

— Ar trebui să ne oprim, zise el.

— Îhî, mormăi ea. Ai dreptate. Răule.

Ceva o trezi pe Clio la viaţă. Nu era un zgomot sau o mişcare, era doar o senzaţie, poate una dintre cele mai

subtile unduiri ale apei.

— Vine ceva, spuse ea, ridicându-se şi sprijinindu-se pe o mână. Pluta fu clătinată de o mişcare bruscă.

Aidan se ridică imediat. Deschiseră larg clapeta bărcii şi se uitară în jurul lor.

— Unde?

— Nu ştiu, zise ea. Ştiu doar că e ceva.

Continuară să se uite până ce o luminiţă roşie apăru la distanţă. O urmăriră pe când creştea şi alte luminiţe se adunau în jurul ei, şi până ce deveni în cele din urmă o umbră în întuneric. O umbră extrem de mare. O umbră de dimensiunea unui vapor de croazieră care se îndrepta chiar în direcţia lor.

— E ca… o stâncă, spuse Aidan. O stâncă ce ne trage în direcţia ei. Cum ne dăm la o parte din faţa chestiei ăsteia?

Avea dreptate. Imensitatea absolută a vasului făcu ca o idee proastă să i se zbată în toate direcţiile prin cap. În orice direcţie ar fi luat-o ei, vaporul s-ar fi aflat şi el acolo. Această barcă n-avea pur şi simplu cum să evite acest vas. Acoperea toate sensurile de mers.

— Nu cred că putem, zise Clio. Cred că fie ne ratează, fie trece peste noi.

Aidan se întoarse şi o privi.

— Oh, haide, spuse el, şi vocea îi deveni spartă de deznădejde.

Clio ridică din umeri. Ajunseseră într-un punct în care anumite realităţi erau inevitabile, prea mari pur şi simplu ca să te mai îngrozească. Un vapor de croazieră care să-i răstoarne era una dintre aceste realităţi.

— Haide! răcni el. Nu! Nu e corect!

Întinse mâna după vâsla mică.

— Ce crezi? întrebă ea. O să reuşim?

— Cum aş putea eu să-mi dau seama? întrebă el.

— Estimează din ochi.

— Bine, zise el. Bine. O să estimez din ochi vasul de croazieră.

Ameninţarea albă se apropie şi mai tare. Acum, puteau vedea ferestrele de la babord, sute de astfel de ferestre, asemănătoare ocelilor16 de muscă.

— Hristoase, chestia aia e mare, spuse el. E de cinci sute de ori mai mare decât barca noastră. Bine. Dacă o luăm puţin înspre dreapta, cred că s-ar putea să reuşim.

— Eşti sigur? întrebă ea.

— N-am nici cea mai vagă idee. Şi tu priveşti acelaşi lucru ca şi mine. Ce crezi?

Acum, vasul se apropia cu repeziciune, devenind din ce în ce mai mare. Ancora lui masivă, comparabilă ca dimensiune cu un Hummer sau cu un copac, se distingea clar.

— Cred că… poate, zise ea.

— Hotărăşte-te!

— Bine! Bine!

El vâsli ca un nebun. „Piscina” acoperită cu copertină îi răspunse învârtindu-se în cerc.

Oricum, nu prea conta, pentru că, pe măsură ce vasul se apropia, deveni evident că se aflau în direcţia acestuia la o distanţă de zecedoisprezece metri. Era o privelişte înfiorătoare, vreo treisprezece sau şaisprezece etaje ale unui vas monstruos de un alb imaculat, cu o provă uriaşă şi mătăhăloasă ce se înclinau pe suprafaţa apei şi se înălţau deasupra siglei de dimensiunea unei clădiri cu cinci etaje. Bărcile de salvare care se bălăbăneau de marginile vaporului şi păreau atât de firave nu erau deloc atât de mici ca barca în care se aflau ei.

— Înapoi! spuse Aidan. Ţipă!

Ţipară amândoi. Luminară cu lanternele. Îşi fluturară braţele.

Un bărbat cu o pălărie mare conică stătea aplecat peste una dintre punţile de jos, fluturându-şi frenetic braţele în direcţia lor.

— Ne vede! zise Clio. Ne vede!

Numai că el nu-i văzu. Vasul îşi continuă drumul său impunător, lăsând un făgaş monstruos care îi zgâlţâi atât de

rău, încât aproape simţiră că barca avea să se răstoarne. Când totul se sfârşi, ajunseră fiecare în altă parte a bărcii, ţinându-se cu mâinile de stomac şi depunând un efort concertat să nu vomite.

— În caz că murim… începu Clio cu o voce răguşită.

— Ai putea să nu spui asta? răspunse el, la fel de răguşit. Asta e o barcă de salvare. Salvare e cuvântul cel mai important.

— În caz că murim, continuă Clio, e ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Ce?

Ea se târî înspre el cu foarte mare atenţie, nevrând pentru nimic în lume să se încline sau să se mişte mai mult decât era necesar.

— Secretul meu, zise ea. Singurul meu secret adevărat.

— Dă, Doamne, să fie ăla că tu ai capacitatea de a te transforma în elicopter.

— Nu, rosti ea. Ascultă-mă. Îţi spun asta doar pentru că mi-am văzut moartea cu ochii. Şi, dacă râzi, o să fac în aşa fel încât chestia asta să se mişte din nou. Şi o să ne ducem amândoi la fund.

El îşi săltă capul pe care-l ţinea între genunchi şi o privi.

— Nu râd, spuse el. Nu cred că voi mai râde vreodată. Cred că de-acum încolo am să vomit doar.

— Bine, zise ea. Întinse mâna după sticla cu apă care se rostogolea lângă ea şi luă o înghiţitură bine drămuită. El îi făcu semn cu mâna că nu voia să bea apă.

— Ai ghicit în legătură cu prietenul meu, o trânti ea scurt. Cel pe care nu-l am. Însă n-am minţit deloc. N-am zis niciodată că e prietenul meu. A fost doar ceva ce Elsa a crezut. Ar fi putut fi dacă rămâneam acasă.

Se opri o clipă. Ar fi putut fi. Ollie. Îl dorise toată vara. Când se schimbase totul? îl privi pe Aidan în ochi şi trase cu putere aer în piept:

— Însă nu ăsta e secretul meu.

— Bine, spuse el. Care e atunci?

— N-am fost niciodată sărutată, zise Clio repede.

Asta îl făcu să ridice capul mai sus.

— Cum?

— Nu ştiu de ce, continuă ea, scuturând din cap. Cred că mi s-a întâmplat ceva. Când eram copil, totul era atât de… uimitor. Pe bune. Am avut genul ăla de viaţă perfectă. Eu şi tata am făcut un joc. Totul ne mergea bine. Totul era captivant. Şi totul s-a dus de râpă într-o zi. Totul s-a sfârşit. Tata a plecat. Viaţa a venit peste noi şi ne-a strivit. Pur şi simplu, n-am mai vrut pe nimeni lângă mine. Nu pot explica mai mult de atât. Am avut prieteni. Prietenii au fost un lucru bun. Însă, dacă vreun tip măcar se uita la mine de două ori, începeam să fiu pur şi simplu… foarte răutăcioasă.

— Ştiu, zise el. Am observat.

— Nu ştiu de ce fac aşa, spuse ea.

— Poate e un test, rosti Aidan. Ca să vezi cine îl trece. O cerceta îndeaproape.

Clio ridică privirea.

— Ca să văd cine mă suportă, zise ea. Oare mă urăsc atât de tare?

— Poate, răspunse el. Sau poate eşti pretenţioasă. Poate nu vrei să fii rănită, deci vrei să vezi cine vrea, într-adevăr, să-şi asume riscul.

— Poate, acceptă ea, uitându-se în ochii lui. Simţi din nou acea senzaţie ca în noaptea când fusese rănită – energia aceea pe care Aidan o răspândea. Putea înţelege cu greu acea senzaţie. Căldura care era aproape ca şampania, doar că şampania nu era deloc atât de plăcută. Şampania făcea să ţi se învârtă capul. Chestia asta făcea ca totul să se învârtă. Se trase mai aproape, lipindu-se cu spatele de barcă.

— Ai fi spus ceva de genul ăsta dacă n-am fi fost într-o barcă? întrebă ea.

— Mă îndoiesc, zise el. Aş fi spus ceva mai răutăcios, însă mai amuzant.

— Nu prea cred. Nu eşti atât de amuzant cum vrei să…

Nu semăna cu nimic din ce îi fusese vreodată descris. Simţea acea senzaţie în gură. Îi simţea buzele peste buzele ei. Erau mai moi decât crezuse ea. Simţi mâna lui în părul ei, legănându-i capul în timp ce ea se lăsa pe spate. Aidan nu avea un gust lemnos, nu avea tonuri de fructe de pădure sau ceva asemănător. Avea gust de Aidan şi era un gust mai bun decât oricare altul pe care-l încercase vreodată. Un curent puternic trecu pe deasupra capului ei. Se simţea de parcă ar fi fost ameţită şi, în acelaşi timp, stăpână pe picioarele ei. Acest curent îi scutură trupul, făcând ca totul în jurul ei să se clatine. Totul se clătina. Totul se clătina foarte tare.

Şi se auzi o voce, undeva adânc în mintea ei, care îi spunea:

— Clio! Eşti acolo? Aidan?

— Tată? întrebă ea în timp ce Aidan o săruta.

— Bine, zise el. Mai târziu o să discutăm de ce nu trebuie niciodată să spui aşa ceva atunci când facem treaba asta.

El începu să o sărute din nou.

— Ai auzit chestia aia?

Aidan părea uluit, şi părul i se ridicase în cea mai uluitoare formă. Vocea ajunse din nou până la ei. Nu era numai în mintea ei. Era a tatălui ei. Se apropia. Acum, barca se zgâlţâia cu putere şi o lumină pătrundea prin pereţii din ţesătură industrială ai bărcii. Se repeziră amândoi la clapetă şi o deschiseră la timp pentru a fi orbiţi de proiectorul care venea dinspre o barcă portocaliu cu alb ce se oprise chiar în faţa lor.

Ofiţerii din Guardia Costiera17 îi traseră repede sus. În câteva clipe gălăgioase şi pline de lumină, se aflară în picioare pe punte înfăşuraţi în pături ce arătau ca nişte foiţe de staniol, însă care se încălziră imediat. Şi, în clipa imediat următoare, tatăl lui Clio o strângea în braţe aşa cum n-o mai strânsese niciodată, ţinând-o aproape de el.

— Cum ne-aţi găsit? întrebă Aidan.

— Un vas de croazieră ne-a anunţat prin radio, zise unul dintre ofiţeri. Un pasager a văzut ceva în apă. Au crezut că era beat, însă ceea ce a descris părea a fi o barcă de salvare.

— Iahtul, reuşi Clio să spună la pieptul lui taică-său. Îmi pare rău. N-aveam ce altceva să facem. Nu ştiu dacă l-ai asigurat sau nu…

— Iahtul? Tatăl ei părea şocat. Crezi că-mi pasă de iaht?

— A cam luat foc, continuă ea.

— Clio, zise el, luându-i faţa în mâini. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu iahtul ăla. Nu mi-ar păsa nici dacă aş încerca. Te am pe tine. Nimic altceva nu mai contează.

Acum, tatăl ei o ţinea atât de strâns, încât nici nu observă măcar când unul dintre membrii echipajului aduse o bucată de marmură din barca de salvare. Ea se sprijini de umărul lui şi zâmbi.

Adevărul.

Vasul pazei de coastă goni de-a lungul ţărmului întunecat, care se afla la o distanţă de doar zece minute. Continuară să meargă până ce ajunseră într-un mic port ce părea foarte oficial şi unde erau ancorate alte trei ambarcaţiuni de patrulare.

Au fost întâmpinaţi pe mal de un bărbat aproape la fel de înalt ca şi Ollie, care purta ochelari de soare fumurii şi zâmbea de parcă i-ar fi fost adus propriul lui miniponei, în loc de câţiva americani uzi-leoarcă.

— Acum, vă rog să veniţi pe aici, zise el cu engleza lui condimentată din plin cu italiană, însă pronunţată cu mare precizie şi mândrie. Vom avea un interviu. Da, bine?

Au fost escortaţi până într-o clădire joasă şi lungă, acoperită cu mici tăbliţe şi indicatoare. Înăuntru era o fâşie de coridor pe care o străbătură lipăind cu încălţările lor suprasaturate de apă. Clădirea n-avea aer condiţionat; era călduţă în mod plăcut, primitoare şi mirosea mângâietor a echipamente de salvare din cauciuc. Două siluete stăteau aşezate pe o bancă undeva mai departe pe coridor. Una

stătea sprijinită de cealaltă. Pe măsură ce se apropiară, Clio distinse foarte clar părul blond.

— Elsa? zise ea.

Era evident că Elsa plânsese. Faţa ei era umflată toată, chiar şi în jurul gurii. Era, Clio observă, vârâtă sub braţul unui ofiţer foarte arătos din Guardia Costiera care părea foarte mulţumit de sarcina pe care o avea de îndeplinit în noaptea respectivă. Elsa se ridică în picioare şi se uită fix la amândoi un moment destul de lung, apoi îi îmbrăţişă pe fiecare, făcând să trosnească zgomotos păturile lor din mylar.

— Sunt surprinsă că nu-ţi doreai să mă vezi moartă, zise Clio, încercând să pară degajată.

— Nu spune asta, rosti Elsa. Să nu spui niciodată asta. Sub nici o formă. Şi mai ales…

— E în regulă, Elsa, zise tatăl lui Clio, păşind repede înainte.

— Pe aici, îi invită ofiţerul. Interviul acum. Doar voi doi.

Aidan şi Clio fură introduşi într-o cameră mică fără ferestre, al cărei singur mobilier îl constituia o masă pătrată şi neagră. Ofiţerul se aşeză, ţinându-şi spatele foarte drept, îşi scoase chipiul şi îl puse pe masă în faţa lui cu un gest exact şi studiat. Avea părul foarte negru şi tuns în bucle scurte, însă cârlionţate, care se îndreptară spre tavan în momentul când fură eliberate. Nu îşi scoase ochelarii de la ochi.

— În primul rând, zise el, zâmbind larg, vă vom aduce cafea şi paste. Mâncare caldă.

Ridică receptorul şi vorbi într-o italiană repezită, asemănătoare tirului de mitralieră, apoi închise şi îşi reluă zâmbetul şi pasul încet şi măsurat.

— Vom începe cu începutul, bine, da? Şi îmi veţi spune cum vi s-a întâmplat acest lucru. Veţi spune totul. Nimic nu e plictisitor pentru mine. Şi acum, o să pornesc dispozitivul ăsta de înregistrare, în caz că îmi scapă ceva.

Aşa că Aidan şi Clio începură să relateze povestea furtului, focul, evadarea şi timpul petrecut în barca de salvare. Li se ceru să repete câteva detalii de mai multe ori. Fură multe întrebări şi despre piatră. Au fost întrerupţi doar de sosirea celor două platouri cu paste aburinde şi fierbinţi, pe care le înfulecară în timp ce vorbeau.

— Ne puteţi da piatra înapoi? întrebă Clio când ajunseră la sfârşitul povestirii. Ne-am riscat viaţa să o scoatem de pe acel vas. Am înotat cu ea în braţe.

Ofiţerul îşi întinse mâinile şi făcu una dintre acele grimase „aceste lucruri sunt greu de spus”.

— E un lucru foarte neobişnuit, zise el. Dacă provine din Pompei, aşa cum spuneţi, poate se va întâmpla ceva. Însă, dacă aparţine lui British Museum, chiar dacă asta a fost demult, atunci poate se va întâmpla altceva. Poate o să meargă la ei.

— E mai bine decât nimic, spuse Aidan. Cel puţin, acolo, ei o vor studia. S-ar putea să nu o ia în serios, aşa cum o face Julia.

— Vom vedea, zise ofiţerul. Sunt sigur că o să se întâmple ceva cu ea. Acum, trebuie să plec câteva clipe. Mai vreţi mâncare?

Aidan încuviinţă cu tărie. Clio rămase gânditoare cu furculiţa în gură şi scutură din cap în semn de negare. Ofiţerul părăsi camera, închizând uşa.

— Ce ai spus? întrebă Clio în vreme ce Aidan folosea furculiţa pentru a desprinde nişte resturi de sos din recipientul de tablă.

— N-am spus nimic.

— Nu. Acum un minut. Despre faptul că Julia ar lua piatra mai în serios decât British Museum.

— Asta am zis, răspunse Aidan, întinzând furculiţa înspre recipientul gol al lui Clio.

— De ce nu e şi Julia pe coridor? întrebă ea. De ce plânge Elsa atât de tare?

— Mă întrebi toate chestiile astea şi eu habar n-am. De ce?

— Când am ajuns în oraş, Julia aproape că a insistat să coborâm toţi de pe vas şi să mergem la cină. Ceea ce e un lucru nebunesc, corect?

— Era fericită, zise el.

— Vorbim despre Julia, i-o întoarse Clio. Crezi că o interesează să mergem şi luăm împreună o cină simandicoasă dacă asta înseamnă să lase vasul nesupravegheat? E ciudat, nu?

— Acum, că ai pomenit asta, mda, este. Însă îşi doreşte această piatră de mult. Poate că, dintr-odată, se simţea fericită şi generoasă.

— Exact, spuse Clio. Fragmente se uneau în capul ei, formând o imagine clară. Îşi dorea piatra de mult timp. Deci rămân doar doi dintre noi pe vas şi noi mergem la plimbare, apoi ancorăm vasul şi nişte tipi ne găsesc şi ne răpesc. N-aveam cum să fim atât de uşor de zărit de pe mal. Fie cineva ne-a urmărit, fie cineva ştia unde mergem.

Aidan se opri din răzuit.

— Ce spui? întrebă el.

— Spun: dacă cumva a vrut să înhaţe piatra? Poate atunci când s-a dus pe uscat a găsit nişte tipi care să urce pe vas şi să fure piatra, însă, când ei au văzut cât de înţesat de tot felul de lucruri scumpe era vasul, au hotărât să-l fure.

— De ce ar fura ceva ce deja avea? întrebă el.

— Pentru că povestea ar fi despre familia care a inventat jocul „Plonjează!” şi care a găsit un lucru real şi preţios în timp ce făcea scufundări. N-ar fi despre ea şi despre munca ei. Deci, dacă ar fi luat-o de pe vas, ar fi putut pretinde că a găsit-o în orice alt loc. Şi povestea ar fi din nou despre ea. Toată această călătorie a fost neoficială. Singura dovadă pe care o avem e înregistrarea video pe care te-a rugat să o compilezi. Chiar nu-ţi dai seama?

— Ai avut o noapte lungă, zise Aidan. Poate ar trebui să mai ceri şi tu nişte paste.

— Aidan, vorbesc serios, spuse ea. Unde e acum? De ce nu e chiar acum pe coridor împreună cu fiica ei care plânge şi

cu iubitul ei înnebunit de durere.

— Nu ştiu, admise el. Poate e cu Martin la spital?

— Ţi se pare că ar fi posibil? întrebă ea. Cu fiecare cuvânt pe care-l spunea, simţea cum, în interior, îi creşte temperatura, cum creierul îi funcţionează mai repede. Nu Elsa ar fi fost cea care ar fi rămas cu Martin? E singura care vorbeşte italiană. Ştiu că nu poţi crede asta, pentru că e şefa ta. Sunt sigură de asta, Aidan. Trebuie să-i spun tipului ăstuia. Trebuie să-i spun ce gândesc.

— Nu cred că e o idee bună, zise el.

Uşa se deschise din nou, şi Clio surprinse o altă imagine fugară cu Elsa şi cu marinarul. Erau foarte concentraţi într-o conversaţie în italiană şi el îi ştergea lacrimile de pe faţă. Ofiţerul îl pofti înăuntru şi pe tatăl lui Clio, care veni în grabă şi se aşează lângă ea, punându-şi protector braţul în jurul ei. Îl apucă pe Aidan de umăr.

— Unde e Julia? întrebă Clio cu inocenţă în glas. De ce nu e aici? E cu Martin?

— Nu, zise tatăl ei. A plecat.

Clio îi aruncă o privire lui Aidan care spunea „ţi-am zis eu”. În replică, sprâncenele lui Aidan se ridicară şi rămaseră fixate în acea poziţie, şi o ţintui cu o privire care îi spunea să tacă în timp ce el deschidea gura să zică ceva.

— Aduc veşti, rosti ofiţerul, întorcându-se la locul lui. Şi trebuie să vă mai pun tuturor nişte întrebări suplimentare. Îl cunoaşteţi pe Jeffrey Fox?

— Nu, spuse tatăl ei. N-am auzit niciodată de el.

— Nu e proprietarul Vulpiţei? zise Clio.

Chipul tatălui ei se lumină în semn de aducere aminte. Începu să arate cu degetul înspre Clio în semn de încuviinţare.

— Sigur, zise el. Fox. Am cumpărat vasul de la Angela Fox. Clio are dreptate. Înainte, se numea Vulpiţa

— Lucrurile devin mai clare, spuse ofiţerul, deschizând un dosar. Am scris aici că Jeffrey Fox e un bancher din Londra care lucrează la Roma. Însemnările noastre arată că a avut

un vas care se numea Vulpiţa şi care era ancorat aici, în Civitavecchia.

— Şi ce-i cu el? întrebă taică-său. Am cumpărat vasul. Totul a fost cât se poate de legal.

— Da, zise ofiţerul. Asta ştiu. Avem numele lui Jeffrey Fox de la trei bărbaţi pe care tocmai i-am prins.

— Deci, aţi găsit vasul? întrebă repede Clio.

— Nu, spuse el, zâmbind. Vasul s-a scufundat. Am zis corect? S-a izbit de o stâncă după ce la bord a izbucnit un incendiu. Nu se uitau încotro se îndreptau. I-am scos pe bărbaţii aceştia din apă.

A fost o noapte foarte agitată pentru noi. Jefifrey Fox îşi voia vasul înapoi. Le-a spus oamenilor din port să urmărească dacă vasul avea să se reîntoarcă aici şi, când acesta s-a reîntors, ei l-au sunat. I-a angajat pe aceşti trei bărbaţi să aducă vasul înapoi.

Clio simţi cum se prăbuşeşte. Cu doar o secundă în urmă, vina Juliei i se părea lucrul cel mai clar din lume. Această realitate fusese desfiinţată. Nici măcar nu se putea aduna să-l privească pe Aidan în ochi.

— Poliţiştii din Roma l-au găsit deja pe Jeffrey Fox, continuă ofiţerul. Şi, cu siguranţă, un astfel de vas, e asigurat. Totul se sfârşeşte cu bine.

Tatăl lui Clio se cufundă puţin în scaunul lui.

— Ei bine, zise el. Nu m-am aşteptat să-l ţin atât de mult şi puteam face o poliţă doar pe un an de zile. Şi costa foarte mult într-adevăr.

— Vasul ăsta nu e asigurat? întrebă ofiţerul, părând înspăimântat, înţeleg. Trebuie să merg şi să mă ocup de aceşti bărbaţi. Vă voi lăsa aici câteva clipe.

— Unde e Julia? îl întrebă Clio pe tatăl ei.

— Şi-a sunat cunoştinţele din Roma, zise el. Sunt persoane acolo care înţeleg importanţa pietrei. I-au cerut să se ducă imediat acolo şi să-i ajute să strângă tot ce e necesar pentru transport. A luat trenul. Unul foarte rapid. O să fie atât de extenuată…

Zise asta cu o voce stinsă, scuturând din cap.

— Chiar nu-mi pasă, spuse el. De vas. De piatră. Vă am pe voi. Însă îmi vine greu să ştiu că am avut-o. Chiar am avut-o.

— Tată, rosti Clio.

— Ar fi schimbat atât de multe lucruri, continuă el. Am fi deschis o fereastră înspre o parte a lumii antice despre care nu ştim nimic.

— Tată…

— E în regulă, Clio, zise el. Cum am spus, nu contează.

— Ben, începu Aidan. Noi…

— Voi ăştia doi! spuse tatăl ei cu voce tare. Hai să uităm de asta şi să ne gândim cum să vă…

— Am luat-o! strigă Clio în cele din urmă.

— Ce aţi luat? întrebă el.

— Pe ea. Piatra. Am luat-o de pe vas.

Îi luă un minut să priceapă sensul cuvintelor.

— Nu s-a dus la fund? reuşi el să întrebe. Cum aşa?

— Am înotat într-un fel foarte interesant, zise Aidan.

— Voi… aţi scăpat. Şi aţi luat şi piatra? Probabil aţi riscat mult făcând asta. Nu ştiu dacă ar trebui să vă îmbrăţişez sau să ţip la voi.

— A fost într-adevăr foarte riscant, zise Clio, acceptând o altă îmbrăţişare puternică.

Zâmbi în timp ce Aidan era şi el „zdrobit” în acelaşi fel.

Kosy Grecia, martie 1905

Primul lucru care probabil atrase atenţia lui Marguerite fu acela că un bărbat gol stătea în picioare chiar pe marginea unei bărci foarte mici. Într-o mână ţinea un mic năvod.

— Acolo e un bărbat gol, îi spuse ea lui Jonathan. Cu un năvod.

În ultimii opt ani, Jonathan şi Marguerite lucraseră umăr la umăr în Pompei. Întotdeauna erau multe de făcut. Era un oraş mare – un sit de o dimensiune ce nu semăna cu nimic în lume. Şi, în fiecare zi, descopereau tot mai multe lucruri.

Devenise mai puternică fizic în ultimii câţiva ani, obişnuită cu soarele arzător şi cu zilele lungi. Ştersese două mii de

ani de cenuşă şi murdărie din mozaicuri şi fresce. Găsise bijuterii, bani şi, ocazional, rămăşiţe omeneşti. Învăţase tehnica de a pune ipsos în locurile libere din cenuşă, păstrând forma trupurilor ce erau îngropate acolo.

Era o muncă serioasă şi grea. Şi nimic nu o făcea mai fericită decât faptul că lucra cu Jonathan. Cu toate astea, nu se putea abţine să nu simtă că îl dezamăgea pe tatăl ei. În opt ani de trudă, nu descoperise nimic atât de important ca piatra care îi purta numele. Ceva o frământa. Trebuia să facă mai mult.

Nu ştiu ce anume până ce nu îl văzu pe bărbatul gol pe marginea bărcii.

Bărbatul luă o piatră turtită în formă de clopot şi se scufundă cu capul înainte de pe marginea bărcii. De piatră era legată o sfoară. O urmări cum se rostogoleşte în apă în timp ce el se scufunda.

— E un căutător de bureţi-de-mare, zise Jonathan, roşind puţin. Cred că cineva ar fi putut să ne pomenească faptul că pe aici sunt bărbaţi goi care sar în apă.

Goliciunea nu o deranja pe Marguerite câtuşi de puţin. Îi înţelese pe dată rolul. Era pentru a face coborârea mai rapidă. Şi pentru asta era şi piatra. Cum altfel ai putea lua ceea ce vrei de pe fundul mării? Ar trebui să cobori acolo.

În acel moment, totul căpătă înţeles pentru Marguerite. Tot ce căutase ea se afla dedesubt. Poate chiar însăşi piatra Marguerite.

Începu să facă acest lucru chiar din momentul în care se întoarseră acasă, în Italia. Pentru o femeie, Marguerite era o înotătoare excepţional de puternică, însă costumul tradiţional de înot îi ţinea spatele. Deci, primul lucru la care trebuia să renunţe era costumul de baie lălâu pe care trebuia să-l poarte. Avea un model făcut de o croitoreasă, un costum de baie special, unul dintr-o singură piesă care îi dezgolea picioarele, ceea ce însemna că trebuia să exerseze cu foarte mare grijă, în locuri unde nu putea fi zărită.

Celălalt lucru de care avea nevoie veni de la un zidar din oraş. Îl puse să facă ceea ce văzuse în Grecia – o skandalopetra, o piatră în formă de clopot cu o gaură pentru sfoară.

Din primul moment când ajunse pe fundul mării, Marguerite ştiu că iubea acest lucru la nebunie. N-avea nici mască pentru a-i proteja ochii, n-avea labe de scafandru care să o ajute să înoate. Plămânii o ardeau în mod dureros. Însă era minunat – o femeie stătea pe fundul mării, acolo unde o întreagă lume aştepta să fie explorată.

Era atât de uimitor, încât aproape uită să numere în gând timpul care se scursese până ce panica lipsei de aer puse stăpânire pe trupul ei. Trase cu hotărâre de sfoară, apucă puternic piatra de scufundat şi simţi cum se ridică. Se ridica încet, însă se ridica. Expiră încetişor.

Marguerite simţea că nu mai putea rezista în momentul când lumina soarelui îşi făcu apariţia prin suprafaţa apei. Dădu din picioare şi se îndreptă către aceasta, apoi străpunse suprafaţa, buimacă şi cu respiraţia întretăiată. Urale nemaipomenite izbucniră dinspre barcă.

Nu mai era cale de întoarcere.

Cea mai groaznică vară din viaţa mea.

Trei zile mai târziu, patru membri ai grupului stăteau în aeroportul din Roma. Îmbarcarea fusese un lucru uşor. Niciunul dintre ei nu avea valiză, ceea ce îi făcu pe unii să ridice din sprâncene. Aveau pe ei doar ce aleseseră să poarte în ultimele câteva zile.

Clio îşi surprinse imaginea într-o suprafaţă lucioasă. Trebuise să se descurce cu oferta săracă a magazinelor locale pentru turişti, aşa că îmbrăcămintea ei era constituită dintr-o pereche de pantaloni de trening care aveau scris cuvântul Italy în jos pe picior cu litere mari roşii, verzi şi albe şi un tricou pe care scria Ciao!

„Cel puţin nu o să mă întrebe nimeni unde am fost”, gândi ea.

Aidan o nimerise ceva mai bine, cumpărându-şi o pereche de pantaloni scurţi pentru surf. Totuşi, tricoul era ceva şi mai groaznic. Avea imprimată pe el o imagine a sculpturii lui David, de Michelangelo, ce ţinea un steguleţ italian în mână. Hainele Elsei nu fuseseră udate de apa mării şi distruse în încercarea de a scăpa de pe vas, aşa că şi le spălase.

Lui Martin i se pusese diagnosticul de sănătos tun, însă i se dăduse un avertisment să fie mai atent şi să evite activităţile extenuante. Se odihnea la hotel. Julia rămăsese în Roma de îndată ce aflase că toată lumea era în siguranţă şi făcea tot felul de intervenţii – luptându-se cu birocraţia – ca piatra să revină în custodia lor.

Neavând unde să stea şi fiind atât de multe lucruri de rezolvat, era normal ca Aidan şi Elsa să plece. Mamei lui Clio trebuia curând să i se spună întreaga poveste, însă ştia că ceva se întâmplase. Deci şi Clio pleca. Grupul se despărţi la fel de repede cum se adunase.

Zborul Elsei către Stockholm era primul. După ce îmbrăţişă pe toată lumea în semn de bun-rămas, Elsa se agăţă de braţul lui Clio.

— Mergi cu mine până la punctul de control? întrebă ea.

— Sigur, zise Clio.

Merseră în tăcere timp de câteva clipe, evitând cărucioarele pentru bagaje şi oamenii care alergau să se îmbarce.

— Ar trebui să vorbim, spuse Elsa. Vreau să se lămurească lucrurile între noi.

— Şi eu, rosti Clio.

— Am fost supărată, zise Elsa. Nu pentru ceea ce ai făcut. Mi-am dat seama ce s-a întâmplat între voi. Vă stă bine împreună. A fost pentru că nu mi-ai spus adevărul. Dacă mi-ai fi spus, nu m-aş fi ţinut aşa după el.

— Ştiu că sună ridicol, însă atunci nu ştiam că îl plăceam, zise Clio. Jur!

— Ştiu, spuse Elsa. Totuşi, îmi pare rău că ţi-am distrus creioanele pentru desenat.

— Tu mi le-ai cumpărat, zise Clio.

— E adevărat, însă asta nu e o scuză.

— Deci, rosti Clio, nu vrei să rămâi aici? Să mergi la Roma?

— Nu, răspunse Elsa. Maică-mea e prinsă cu treburi acum. S-ar putea să merg să-l văd pe taică-meu şi pe familia lui. Îmi place Stockholmul.

— Nu o să încerci să-l contactezi pe Alex, nu-i aşa?

— Ah, zise Elsa. Uite, sunt veşti bune de pe frontul ăsta. Nu cred că ţi-am arătat asta.

Ridică telefonul mobil şi îi arătă lui Clio o fotografie şi un mesaj. Era de la marinarul din port care îşi ţuguia buzele, trimiţându-i un sărut. Era şi ceva în italiană scris dedesubt.

— Nu se poate, zise Clio.

— Lucrează în Paza de Coastă, spuse ea cu un mic chicotit. Îşi poate lua liber, ca în orice slujbă obişnuită. O să vină în Suedia să mă vadă în două săptămâni. Şi-a cumpărat deja bilet. Alex o să moară când o să audă că noul meu iubit e un marinar italian. De-abia aştept să-l iau să facă o plimbare în jurul terenului de fotbal într-o zi când Alex joacă. Chestia asta o să-l omoare cu zile!

Elsa luă telefonul înapoi.

— Nu că măcar mi-ar păsa, adăugă ea repede, închizându-l. Însă întotdeauna răsare soarele.

— Poţi să vii să mă vizitezi, zise Clio. Casa nu-ţi oferă deloc prea multe măsuri de siguranţă, însă e cu adevărat mare. Ajungi uşor în Philadelphia. Şi ţi-ar plăcea pisica mea. Ai avea întotdeauna un loc unde să stai.

— Poate voi veni, spuse Elsa.

Se făcu un anunţ în italiană.

— Ăsta e pentru mine, zise ea. O învălui pe Clio într-o altă îmbrăţişare, strângând-o cu putere.

— Păstrează-l pe băiat, adăugă ea. Are nevoie de tine.

Zise asta şi se îndepărtă. Plecă aşa cum apăruse – cu capul sus, zâmbind indiferent de lucrurile care i se întâmplaseră. Rămânând aceeaşi zeiţă, atrăgând privirile a jumătate dintre cei pe lângă care trecea.

Când Clio se întoarse, lui Aidan şi tatălui ei le era foame. Se duseră la restaurantul de unde începuse întreaga călătorie. Fără Elsa, erau cam neajutoraţi. Tatăl lui Clio arătă doar către o pizza şi ridică trei degete. Singura conversaţie fu despre piatră. Clio îşi dădea seama că tatăl ei nu era încă pregătit să vorbească despre Julia.

— Cât e ceasul? întrebă Aidan, uitându-se la urma de la încheietura mâinii unde obişnuia să fie ceasul. Exact. Am nevoie de un ceas nou.

— Probabil, e timpul să pleci, zise tatăl lui Clio. O să plătim şi o să te conducem la avion.

Era timpul. De fapt, era chiar momentul.

— Ultima strigare, spuse Aidan, uitându-se sus, la ecran. Cred că ar trebui…

Arătă cu degetul mare către masa de oameni de la punctul de control. Tatăl lui Clio încuviinţă şi întinse mâna ca să dea noroc cu el.

— Ai grijă să ţii legătura, zise el. Ai e-mailul meu.

— O să ţin legătura, Ben, spuse el. Trebuie să aflu cum se termină toate astea.

Se întoarse înspre Clio. Ea simţi cum stomacul îi urcă în gât.

— Tată, am putea…

Tatăl ei clipi nedumerit. Nu înţelesese nimic. Va trebui să-i spună pe litere.

— Tată, rosti ea. Uită-te la cravatele alea superbe de mătase de la magazinul de acolo. Nu vrei o cravată?

— O cravată? Eu…

Gata. Privirea pe care Clio o ştia avea să apară. El pricepuse.

— Mă duc să mă uit la cravate, zise el, silindu-şi chipul să păstreze acea expresie extrem de serioasă. Aidan, îţi doresc

un zbor plăcut!

Cu o ultimă strângere de mână, plecă şi dispăru în magazinul cu cravate.

— Probabil că va cumpăra una, spuse Clio. Nu face nimic doar pe jumătate.

Simţi cum ochii încep să i se umple de lacrimi, aşa că privi repede în jos, la gresia strălucitoare de culoare cenuşie.

— O să-ţi fie dor de Cambridge? întrebă ea.

— Nu, zise el. După Anglia, clima din New Haven pare chiar plăcută. Şi mâncarea e bună. Aş putea chiar să mă duc să iau un cheeseburger de la Doodle. Ţi-am povestit vreodată despre Doodle?

— Nu, spuse ea.

— Au cheeseburgeri buni. Ar trebui să mergem acolo.

Se uită la ea, zâmbind pe jumătate. Ochii lui încă o mai studiau. Acum însă era ceva serios în privirea lui.

— Vrei să-mi propui o întâlnire, frezăă? întrebă ea. După ce am să strâng cu mare greutate banii pentru biletul de tren?

— Ce-ţi veni cu „frezăă”, puştoaico? întrebă el. Am crezut că am trecut peste asta.

— Nu o să trecem niciodată peste asta, zise ea.

— Şi care e treaba cu Ollie? întrebă el.

— Ollie e un tip de treabă, admise Clio. Însă nu e iubitul meu.

Aidan se străduia să nu zâmbească.

— Ei bine, spuse el, întinzându-se şi expunându-şi abdomenul în timp ce ridica braţele cu un gest extrem de plictisit. Cred că e în regulă, atunci. Chiar am să vin în Philly18. Am auzit că acolo aveţi nişte sendvişuri excelente cu brânză şi came. Mi-am dorit întotdeauna o relaţie care să se bazeze pe sendvişurile locale.

Clio încercă să nu caşte gura la cuvântul relaţie. Înghiţi cu greutate.

— Deci, zise ea. Asta înseamnă că nu mai am un iubit imaginar?

— Mi-ai făcut portretul? întrebă el. Se pare că ăsta e un semn.

— De fapt…

Scoase caietul de schiţe şi îl deschise la noul desen la care lucrase în ultimele câteva zile. De data asta, el nu mai avu nici o replică. Îl privi doar.

— Până acum n-am rupt nimic dintr-un caiet de schiţe, zise ea. Însă, dacă îl vrei…

— Îhî, spuse el. Îl vreau.

Ea se lăsă pe vine şi rupse cu grijă pagina, îndepărtând-o de pe spirală, l-o înmână.

El făcu un pas înapoi, legănându-se pe călcâie.

— E timpul, zise el. Mai bine aş…

Se mişcă atât de repede, încât cu greu Clio îşi dădu seama ce se întâmpla. Se aplecă înainte, îi luă faţa în mâini şi o sărută apăsat pe buze. Ea trebui să se agaţe de mânecile tricoului lui, ca să nu se răstoarne.

— La revedere, fată bogată! zise el, aşezându-i o şuviţă de păr după ureche.

— Ne vedem mai târziu, snobule!

Şi, apoi, îi mai fură două săruturi.

Când tatăl ei îşi făcu apariţia din magazin, cincisprezece minute mai târziu, n-avea nici o cravată cu el. Îşi închidea telefonul.

— Veşti bune de la Julia, spuse el. Piatra ne-a fost înapoiată. Şi a fost deja contactată în legătură cu ea. Povestea iese la suprafaţă. Dintr-odată, toată lumea e interesată. Chestia asta a devenit deja un lucru important, Clio. Canalele de ştiri au preluat povestea.

Toată lumea vrea să ştie ce anume vom descoperi. Şi toate astea sunt posibile pentru că tu ai fost curajoasă într-un mod de-a dreptul prostesc.

— Iar tu ai idei idioate, adăugă Clio.

— Bineînţeles, zise el. Ce crezi, puştoaico? Eşti pregătită să reintri în joc? Întotdeauna am avut o poveste interesantă.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu, admise el. Cred că nu. Cred că am făcut-o din nou. De ce te pun întotdeauna în pericol?

— Nu m-ai pus, zise ea. Jeffrey Fox a făcut-o.

El încercă să zâmbească, însă ea vedea bine că îi venea foarte greu să facă acest lucru.

— Ştii ceva? spuse ea după o clipă. Am crezut că Julia i-a trimis pe tipii ăia. Chiar am crezut asta. Am crezut că voia piatra doar pentru ea. Eram cât pe ce să le spun totul poliţiştilor. Aidan m-a oprit.

— Ai crezut că Julia a făcut asta? Râse. Ţi-o poţi închipui pe Julia mergând în port şi angajând nişte bandiţi? Cu vocea aia a ei?

— La momentul respectiv, chestia asta avea sens, zise Clio cu voce stinsă. Îmi pare rău că n-am avut încredere în ea. Cred că e drăguţă. O să încerc să o plac mai mult.

— Ei bine, ţi-aş fi putut-o prezenta în nişte circumstanţe mai bune, spuse el. De ce am avut nişte momente atât de dificile? Din cauza mea?

— Suntem nişte persoane interesante, zise Clio. Suntem amândoi foarte dificili.

— Ăsta e zborul?

Ea se uită în sus la literele multicolore care afişau zborurile şi orele. Unul dintre ele însemna acasă – nu că ar fi vrut să meargă acolo atât de mult cum dorise înainte.

— Ar trebui să pleci, puştoaico, spuse el. Ştii şi tu cum e la punctul de control.

— Corect, zise ea cu un oftat.

Îl îmbrăţişă pentru ultima dată, apoi o porni către mulţimea de oameni de la poartă, care aşteptau să fie verificaţi, percheziţionaţi şi controlaţi cu detectorul pentru metale. La jumătatea drumului, se întoarse şi reveni la locul unde stătea el, cu mâinile adânc băgate în buzunarele noilor lui pantaloni scurţi de culoare albă, o altă achiziţie dintr-un magazin pentru turişti. Erau mai îngrozitori decât jeanşii ăia tăiaţi pe care îi văzuse prima dată la el, însă,

acum, efectul era diferit. Cel puţin, dispăruse pălăria de marinar.

Ea ridică mâinile, scoase cameea lui Marguerite pe care o purta încă în jurul gâtului şi i-o puse în palmă.

— Uite, zise ea. O să-ţi ţină companie cât timp o să fiu eu plecată. Adică, Marguerite voia să termine treaba începută de tatăl ei. Iar noi am încheiat-o pe a ei. Suntem, practic, o familie.

— Da, spuse el, privind în jos, la camee şi apoi în sus, la Clio. Da, suntem.

SFÂRŞIT

1 Prescurtare de la University of Pennsylvania (n.tr.)

2 Muzeul de Artă din Philadelphia (in engl., în original) (n.tr.)

3 „Foxy Lady”; fox (engl.) = vulpe (n.tr.)

4 Magazie de provizii pe bordul unei nave, amplasată de obicei sub punte (n.tr.)

5 îngheţată (în ˇtal., în original) (n.tr.)

6 Tip de omletă italiană, care conţine carne, brânză şi legume, (n.tr.)

7 Greaca Koine este forma populară a limbii greceşti apărută în antichitatea postclasică (cca 300 î. Hr. – 300 d. Hr.) şi marchează a treia perioadă a istoriei limbii greceşti, (n.tr.)

8 Narcolepsie – boală provocată de tulburări ale sistemului nervos central, caracterizată prin necesitatea irezistibilă de a dormi (n.tr.)

9 Emergency Position Indication Radio Beacon – echipament de semnalizare radio pentru nave, pentru a localiza ambarcaţiunile pierdute (n.tr.)

10 Arbore exotic din familia leguminoaselor, cu frunze compuse, alungite, cu flori galbene-roşietice, din ale cărui fructe se prepară o băutură răcoritoare, iar scoarţa este utilizată în medicină (Tamarindus indica), (n.tr.)

11 Clopot (în engl., în original) (n.tr.)

12 Stea (în engl., în original) (n.tr.)

13 Subgen al muzicii electronice dance apărut la începutul anilor '90. Combină mai multe elemente din muzica house, hip-hop şi hi – NRG. (n.tr.)

14 Stare caracterizată prin pierderea cunoştinţei, relaxare musculară, diminuarea sensibilităţii şi a reflexelor, provocată artificial prin acţiunea substanţelor narcotice asupra centrilor nervoşi, în special în intervenţiile chirurgicale, (n.tr.)

15 crčme brűlée (fr.) = cremă de zahăr ars (n.tr.)

16 Ochi simplu, pe care îl au anumite artropode şi viermii, (n.tr.)

17 Paza de Coastă (în ital., în original) (n.tr.)

18 Prescurtare de la Philadelphia (n.tr.)